Ch. Challand
GEORGE MUllER
viaţa şi lucrarea o minune din vremurile noastre traducere de D. Cornilescu
Biserica Evanghelică Română
Bucureşti
1992

CUVÂNT ÎNAINTE

Înainte de a se sfâ

Dumnezeu, doar c
Hristos să se întoa
Dumnezeu, în ma
mâna Sa pentru ţa
condiţii deosebit
pre ei şi despre D
Iisus şi a mântuiri
tuturor celor ce cr
S-a vestit şi se ves
şi în cele mai deos
S-au tipărit în lim
tează probleme es
Cesare cunoaşteri
Inţe omeneşti.
S-au împărţit pe t
titäţi tot mai mari
pe lângă toate ace
şuri şi cărţi creşti
nezeu, la mântuir
S-au întors la Dum
meni din poporul
de bisericile s-au
stată că mulţimea

şi viaţă adevărată
ghelie. Harul lui D
7 1

Inimile trudite şi înţelenite ale multor oameni din ţara noastră. Slăvit să fie El!

Acum se simte nevoia să se tipărească şi să se distribuie tot mai multe lucrări creştineşti care să fie de folos credincioşilor şi cu precădere celor ce s-au hotărât de curând pentru a urma pe Dumnezeu, adică pruncilor şi copilaşilor din familia Domnului Iisus.

Aceştia au nevoie să înţeleagă tot mai deplin importanţa trăirii vieţii creştine aşa cum este ea prezentată în

Cuvântul lui Dumnezeu, deoarece cuvintele Domnului

Iisus trebuie nu numai citite, auzite, memorate şi spuse altora, ci ele trebuie totodată şi în mod imperios trăite şi împlinite cu scumpătate în viaţa practică de zi cu zi.

Ei bine, retipărirea după 70 de ani, într-o ediţie revizuită a cărţii *George Müller*, *viaţa şi lucrarea lui*, urmăreşte de fapt tocmai acest scop: să fie atât izvor de înviorare şi pildă pentru cei ce fac primii paşi pe noua cale a credinţei, cât şi instrument de trezire pentru acei credincioşi care, în trăirile lor, n-au preţuit cum se cuvine principiul creştin de viaţă: „*cel neprihănit va trăi prin credinţă*”.

Ne rugăm Domnului, ca această lucrare să contribuie eficient – prin puterea şi harul Său – la sfinţirea şi pregătirea creştinilor din România pentru momentul solemn al întâlnirii cu Domnul Iisus pe norii cerului, moment care este atât de aproape şi aşteptat cu dor şi drag de toţi ai Lui.

Şi, Domnul să ne facă să creştem tot mai mult în dragoste unii faţă de alţii şi faţă de toţi… ca să ni se întărească inimile şi să fim fără prihană în sfinţenie înaintea lui Dumnezeu, Tatăl nostru, la venirea Domnului nostru Iisus Hristos împreună cu toţi sfinţii Săi (*1 Tesaloniceni 3.12 – 13*).

INTRODUCERE

La data de 10 martie 1992 s-au împlinit 94 de ani de la moartea lui George Müller, a cărui viaţă şi lucrare sunt prezentate sumar în cartea de faţă.

Această carte a fost scrisă de autorul ei imediat după moartea

lui George Müller, adică în anul 1898.

Prima ediţie în limba română, în traducerea lui Dumitru Cornilescu, a cărţii lui Ch. Challand intitulată: *George*

Müller, *viaţa şi lucrarea lui – o minune din vremurile noastre* – a apărut în anul 1922 în editura Societatea Evanghelică Română din Bucureşti.

Această a doua ediţie – care apare deci după 70 de ani de la prima – are la bază textul primei ediţii, revăzut din punct de vedere gramatical, completat cu note de subsol, îmbunătăţit cu reformulări de idei şi cu texte explicative de întregire introduse ori de câte ori s-a considerat necesar pentru a uşura cititorului înţelegerea unor gânduri exprimate foarte sumar, a unor expresii mai puţin uzuale sau a unor texte insuficient de clar redate de către autor.

Au fost evitate şi înlocuite cuvintele învechite, ieşite din uz, rar folosite, regionalismele şi cele prea specific populare. Au fost însă menţinute în această ediţie acele cuvinte specifice limbajului din adunările creştine, limbaj format prin citirea Sfintelor Scripturi, în traducerea lui Dumitru

Cornilescu, şi a cărţilor de cântări şi învăţături creştineşti.

Dintre aceste cuvinte menţionăm: tâlcuire, odaie, pricină, trebuincios, a căpăta, hărăzit, necurmat, a tocmi, slujbaş, felurit, izbăvire, izbândă, temei, a clădi, slovă, a pomeni, a te bizui etc, etc. Aşa cum se prezintă această ediţie, ea exprimă una din dorinţele editorilor şi anume, de a îmbina armonios respectul deplin faţă de traducerea lui

Dumitru Cornilescu cu cerinţele actuale ale folosirii corecte a limbii române, cerinţe stabilite în lucrările normative de specialitate.

Notele de subsol au fost alcătuite avându-se în vedere şi deosebirea în ceea ce priveşte nivelul de cunoştinţe şi de creştere duhovnicească al cititorilor din adunările creştine.

Scurta schiţă privind biografia lui George Müller nu-l scuteşte pe cititor de parcurgerea atentă a cărţii, ci este numai o succintă prezentare a principalelor momente din viaţa lui Müller, ordonate cronologic, în scopul de a uşura privirea de ansamblu a cititorului şi de a stimula dorinţa citirii cu şi mai mare interes a acestei cărţi, pentru a cunoaşte pe larg faptele atât de interesante, iar unele unice în felul lor, trăite de către Müller. Totodată, prin această scurtă schiţă biografică, cititorul este ajutat să sesizeze mai uşor semnificaţiile înlănţuirii

faptelor în viaţa unui om al lui Dumnezeu şi cugetând la acestea să aibă foloase duhovniceşti. Dorinţa este ca cititorul să se lase lucrat de îndemnurile Duhului lui Dumnezeu când străbate această carte şi să le pună efectiv în practică în viaţa sa; numai delectarea teoretică sau acumularea de noi cunoştinţe, fără a fi pus în mişcare de către exemplul de viaţă ai lui Müller, i-ar fi de puţin folos cititorului.

S-a observat că în aria de răspândire în ţara noastră a primei ediţii, influenţa acestei cărţi deosebit de binefăcătoare în viaţa celor credincioşi, în ceea ce priveşte, îndeosebi, încrederea în Dumnezeu şi rânduiala în dărnicie;

ei şi-au însuşit cu respect experienţa binecuvântată a acestui scump om al lui Dumnezeu, care a fost George Müller, iar numele lui a devenit pentru credincioşii din România unul dintre cele mai dragi şi populare nume de credincioşi. Viaţa şi lucrarea lui George Müller a constituit atracţia şi încântarea anilor copilăriei multor credincioşi care, din fragedă tinereţe au auzit citindu-se din această preferată şi instructivă carte, în plăcutele ore de strângere laolaltă a familiei creştine, sau în cadrul programului de zidire duhovnicească în adunare, şi care, acum, unii au ajuns la adânci bătrâneţi, iar alţii sunt deja de mulţi ani acasă la Domnul.

Sunt de remarcat unele trăsături ce au caracterizat pe

George Müller ca om şi lucrător creştin; dintre acestea subliniem câteva şi anume:

Seriozitatea: de îndată ce a înţeles un adevăr al Scripturii, n-a stat pe gânduri, n-a aşteptat noi împrejurări, ci

I-a aplicat imediat şi întocmai.

La el ordinea, metoda, regula, rânduiala erau nu numai în ceea ce priveşte dărnicia, ci şi în toate manifestările vieţii creştine: o plăcută armonie se constata cu deurinţă în viaţa lui, care nu lăsa loc dezacordului în nicio privinţă.

Din însemnările sale zilnice, rezultă înclinarea lui lăuntrică, de inimă, spre destăinuire sinceră de suflet, fără cute sau umbre, temeri sau rezerve, care pe creştin îl fac să fie neroditor, izolat, fără putere duhovnicească.

Era mereu dornic să spună şi spunea aproapelui, fraţilor scumpi, tot ce primea de la Dumnezeu ca luminare, gând mai bun, procedeu mai potrivit de a lucra şi trăi creştineşte; nu ţinea numai

pentru el însuşi.

Citirea la rând a Cuvântului cu cugetare, şi rugăciunea însoţită de mărturisiri şi mijlociri, se împleteau armonios şi intim în viaţa lui, ca firele de in subţire, strălucitor şi curat, răsucite în două, şi izbucneau în imnuri de laudă şi de mulţumiri către Dumnezeu.

Preţuia cărţile care istorisesc viaţa creştinilor duhovniceşti, cărţi pe care le citea şi răscitea. Aceste biografii, ca de exemplu a lui A.H. Francke şi a lui G. Whitefield, au influenţat puternic pe George Müller, schimbându-i radical cursul vieţii. Şi iată că acum, propria lui biografie, modelează simţitor viaţa multor copii ai lui Dumnezeu de pretutindeni.

În cuvinte simple, cuvinte cu greutate, cu putere de pătrundere şi de convingere (pentru că erau cuvinte trăite, nu teorie fără viaţă, nu cultură, ci trăire autentică, competentă), Müller dărâma argumentele viclene şi justificările fireşti ale creştinilor care căutau să arate că, în adevăr, ei nu pot să fie chiar aşa cum scrie în Cuvânt în ce priveşte rânduiala dărniciei, întrucât ei sunt săraci şi deci nu au de unde să dea pentru Dumnezeu. Müller vedea cam aşa lucrurile: „Zici că eşti sărac, şi n-ai de unde da pentru Dumnezeu! Dar, nu tocmai pentru că n-ai dat lui Dumnezeu partea Lui *din tot* câştigul tău, ci l-ai oprit pe tot pentru tine, lucrând împotriva Cuvântului lui Dumnezeu şi furând astfel pe Dumnezeu, de aceea ai ajuns sărac?"

Credinţa lui Müller şi îndeosebi hotărârea lui de a conta, de a se bizui pe Dumnezeu şi numai pe Dumnezeu în ce priveşte nevoile de orice fel, au fost sever, insistent şi îndelung încercate. Rugăciunile lui au fost în toate situaţiile simple, reale, directe, liniştite şi încrezătoare (ca nişte tratative la nivel înalt). Numele lui Dumnezeu, autoritatea şi slava Lui, precum şi interesele Evangheliei, erau puse înaintea oricăror alte considerente, ca în mijlocirile marilor oameni ai lui Dumnezeu, arătate în străvechile

Scripturi. În rugăciune, Müller se lupta cu Dumnezeu, pentru Dumnezeu.

Dorinţa lui deosebită în ce priveşte atitudinea faţă de confesiunile existente, era de a lupta împotriva îngustimii de vederi, a atât de dăunătorului duh de sectă, al extremismului şi a fanatismului religios, şi de a uni prin îngăduinţa creştină, pe toţi copiii lui Dumnezeu în dragostea pentru

Domnul Iisus Hristos. În această privinţă a avut mari izbânzi în călătoriile sale misionare şi a trăit fericirea de a vedea cum credincioşi din diferitele biserici vizitate, se înţeleg, se respectă reciproc şi colaborează deschis pentru răspândirea adevărului mântuirii cuprins în Sfintele Scripturi.

Era deosebit de atent în ce priveşte primirea şi folosirea în curăţie a darurilor. De exemplu, nu accepta sub niciun motiv să primească daruri de la cineva care trăia în datorii sau care avea în acel moment vreo datorie de plătit, oricât de mare şi de ispititor ar fi fost darul, şi oricât de stringentă ar fi fost nevoia în care se găsea. Apoi, când cineva vindea ceva din averea lui cu gândul să dea banii obţinuţi pentru orfani (fie vreo casă, fie teren, fie lucruri scumpe etc), nu folosea imediat darul ci îl punea deoparte şi aştepta un timp mai îndelungat până să se convingă că dăruitorul nu se răzgândeşte, nici nu-i pare rău de gestul făcut şi nici n-ajunge el însuşi în vreo situaţie materială grea, în sărăcie etc. Şi numai după ce se încredinţa că dăruitorul a făcut darul din toată inima, ca pentru Domnul, de-abia atunci îl folosea.

Respingea aprecierile şi lauda la adresa lui, şi nu permitea să i se atribuie vreun merit şi nici să se treacă pe seama lui ceva din lucrarea pentru orfani sau din activitatea institutului. Evita cu abilitate şi delicat prilejurile de a i se face onoruri, iar despre activitatea sa proprie nu vorbea în public decât foarte limitat şi numai atunci când trebuia să răspundă la întrebările precise ce i se puneau.

Müller arăta deseori cu claritate şi fermitate că atât orfanii cât şi institutul şi toată lucrarea în care este prins sunt ale lui Dumnezeu şi numai ale Lui, şi că toată lauda, slava, cinstea, tot meritul se cuvin Domnului şi numai Lui.

Chiar în cele mai mari greutăţi şi încercări, pacea deplină, supunerea liniştită şi încrederea statornică în Dumnezeu erau uşor de văzut la el de către oricine. Dar ceea ce a uimit cel mai mult pe cei apropiaţi lui a fost seninătatea şi calmul, evlavia şi supunerea cu care a primit, ca un adevărat închinător, cea mai dureroasă orânduire dumnezeiască: moartea! întâi a celor dragi ai lui: Henry Craik;

prima soţie; unica fiică; a doua soţie şi apoi a lui însuşi.

Pilda vieţii lui Müller arată şi ne învaţă că el s-a sprijinit neclintit şi în toate pe Dumnezeu şi numai pe Dumnezeu.

Ceea ce dă o notă în plus farmecului acestei cărţi şi o face să fie în adevăr o carte de valoare, cu un bogat conţinut duhovnicesc, este şi faptul că, deşi pare să fie scrisă numai de către autorul ei, totuşi constatăm cu bucurie şi satisfacţie că în ea este redată o mare parte din scrierile originale ale lui Müller, aşa că citindu-l pe autorul cărţii, în fond îl citim şi pe cel despre care scrie cartea, pe însuşi

Müller. Autorul are meritul că a ales din voluminoasele însemnări şi scrieri ale lui Müller numeroase texte sau fragmente pe care le-a dat sub formă de citate ce acoperă uneori pagini întregi, texte culese şi sistematizate cu un fin simţ al selecţiei şi cu competenţă.

arătate prin cifre în această carte, însăşi numeroasele exemple date de Müller (mai ales în cap. XII – Daruri pentru lucrare) conduc pe cititor la o actualizare pe care uşor o poate face singur. Totuşi, pentru a ajuta pe cititor, se poate spune că sumele înscrise în carte, trebuie considerate, comparativ cu valorile din anul 1992, luna aprilie, de circa 200 – 250 de ori mai mari.

Mulţumim cu recunoştinţă lui Dumnezeu, că a îngăduit El ca, după 70 de ani de la prima ei ediţie, această carte mult binecuvântată de Dumnezeu să ajungă din nou în mâinile cititorului creştin din România, spre folos practic şi creştere duhovnicească, şi rugăm pe Dumnezeu să o însoţească El mai departe cu binecuvântarea Lui şi să sporească în inima oricui o citeşte dragostea vie pentru Sfânta

Scriptură şi încrederea curată, liniştită dar neclintită, în permanenta purtare de grijă şi credincioşie a lui Dumnezeu, atât de luminos şi de convingător ilustrate în această carte. Slavă lui Dumnezeu!

Aprilie 1992

Referitor la actualizarea valorilor materiale şi băneşti

15

CAPITOLUL I

De la întuneric la lumină

(1805 – 1825)

George Müller s-a născut în Germania, la Kroppenstaedt, lângă localitatea Halberstadt, din Prusia, la 27 septembrie 1805. Tatăl lui, perceptor, era cu totul străin de viaţa evlavioasă. Şi, se pare că nici chiar mama lui, care a murit când el era de 14 ani, n-a avut vreo înrâurire religioasă asupra lui. Aşa că, bietul băiat, lipsit de lumina

îndrumătoare a bunei educaţii creştine, se lăsa dus la vale de toate pornirile inimii lui: minciuna, furtul chiar, îi erau destul de obişnuite. „Străin faţă de rugăciune şi de adevărata pocăinţă, spune el mai târziu, neavând nici credinţă, nici cea mai mică cunoştinţă despre planul de mântuire, la sărbătorile Paştilor anului 1820, când aveam 15 ani, am fost primit (confirmat) în rândul celor credincioşi (aşa cum se obişnuia la noi în biserica oficială), fiind considerat creştin adevărat; am fost deci socotit ca membru în biserică şi am luat parte la slujba de împărtăşire. Seriozitatea pasului acesta pe care-l făceam atunci în viaţa mea, m-a dus, însă, la câteva gânduri serioase. În loc să m-apuc să cutreier vesel câmpiile în după amiaza acelei zile, cu ceilalţi băieţi şi cu fetele care primeau aceeaşi învăţătură şi rânduială religioasă, cum era obiceiul, pentru a ne bucura împreună de faptul împlinit de dimineaţă, am petrecut toată seara acasă, şi am luat hotărârea să-mi îndrept purtarea, lăsându-mă de năravurile mele şi să citesc mai mult.

Însă, fiindcă mă încredeam în puterile mele, în loc să mă încred în Dumnezeu, toate încercările acestea n-au ajutat la nimic”.

George Müller a făcut, însă, bune studii clasice. El era silitor şi inteligent şi lucra cu putere. La gimnaziul din

Nordhausen, directorul, care îl dădea pildă, îl lua regulat cu el la plimbare ca să vorbească latineşte. „Mă sculam de obicei la patru şi iarna şi vara, zice Müller, şi afară de câteva ori, învăţam până la zece seara”.

Totuşi, viaţa lui era o viaţă de păcat: înşelătorie, petreceri, desfrâu etc. Vai! el era pornit să facă teologia şi n-avea nici măcar o Biblie în care să citească.

În anul 1825 intră la Universitatea din Halle. Aici duce o viaţă pe care chiar el o numeşte „nelegiuită şi prea de tot”, aşa încât sănătatea i-a fost greu atinsă. Mai târziu s-a zis că el era un adevărat „tăciune smuls din foc”; şi era şi adevărat! Ca să fim însă drepţi, trebuie să ţinem seama că el fusese crescut într-o totală neştiinţă de Dumnezeu şi

Evanghelie. De îndată însă ce s-a arătat lumina, el a primit-o cu inima deschisă şi sinceră.

Într-o sâmbătă din noiembrie 1825, un prieten îi vorbeşte despre o adunare creştină care se ţine în toate sâmbetele seara la un negustor creştin cu numele Wagner.

Müller îl întreabă ce se face acolo. „Se cântă, se roagă, se citeşte

din Biblie şi apoi o cuvântare tipărită", îi răspunse prietenul. „Parcă aş fi descoperit, zice Müller, un lucru după care am suspinat toată viaţa mea, şi mă grăbii să arăt dorinţa să mă duc la adunare. Însă, cunoscându-mi toanele uşuratice, prietenul neîncrezător nu se arătă gata să mă însoţească. S-a răzgândit, însă, şi a făgăduit că are să vină să mă ia. Seara, ne-am dus împreună la adunare. Necunoscând obiceiurile fraţilor şi neputându-mi închipui bucuria pe care o simt copiii lui Dumnezeu când văd nişte bieţi păcătoşi întrebând oarecum cu stângăcie despre lucrurile cerului, căutai să-mi cer iertare pentru venire.

Niciodată nu voi uita răspunsul plin de bunăvoinţă al fratelui care ne primea la el: «Veniţi, îmi zise el, ori de câte ori voiţi; inima şi casa mea vă sunt deschise». După ce s-a cântat o cântare creştinească, fratele Keyser, care s-a dus mai târziu misionar în Africa sub cârmuirea Societăţii de

Misiuni din Londra, a căzut în genunchi şi a cerut binecuvântarea lui Dumnezeu asupra acestei adunări. Felul acesta de a se înfăţişa un om simplu, neteolog înaintea lui

Dumnezeu m-a zguduit mult. Nu numai că eu, care pornisem să fac teologia, niciodată nu mă aşezasem în genunchi ca să mă rog, dar nu auzisem şi nu văzusem niciodată pe nimeni chemând pe Domnul în felul acesta. Acelaşi frate citi apoi un capitol din Biblie şi o cuvântare tipărită, căci adunările pentru tâlcuirea1 Scripturii nu erau îngăduite în Prusia, decât atunci când era de faţă un slujitor al Evangheliei2. După ce am cântat iarăşi un cântec, stăpânul casei a sfârşit cu o rugăciune. Pe când se ruga el, cugetul meu îmi spunea că, măcar că eram mult mai învăţat decât el, totuşi nu m-aş fi putut ruga atât de bine. Tot ce am văzut şi auzit a lăsat în mine o amintire neştearsă.

Mă găseam fericit, şi totuşi, dacă m-ar fi întrebat cineva despre pricina fericirii mele, n-aş fi putut-o lămuri. «Toate plăcerile mele de mai dinainte nu sunt nimic alături de seara aceasta», zisei eu prietenului meu, întorcându-mă acasă. Nu-mi aduc aminte dacă am căzut în genunchi când am intrat în odaie; însă, mi-aduc foarte bine aminte că

Explicarea, lămurirea, învăţarea Scripturii.

Interdicţie dată ca măsură de protecţie, pentru a se evita explicări, lămuriri necompetente, abătute de la adevărul Cuvântului lui

Dumnezeu.

m-am culcat cu un simţământ de pace şi de fericire.

Vedem prin aceasta că Domnul îşi poate începe lucrarea într-un suflet în multe chipuri; căci, cu toate că bucuria pe care o simţeam atunci nu venea după o pocăinţă a inimii, şi abia dacă fusese însoţită de cunoştinţă, nu mă îndoiesc deloc că Domnul şi-a început lucrarea chiar din clipa aceea, şi că din ziua aceea viaţa mea a căpătat o îndrumare nouă".

Nu trebuie să tragem concluzia din aceste cuvinte că, uneori, întoarcerea la Dumnezeu se poate face şi fără pocăinţă şi că aşa a fost cu George Müller. Un creştinism fără adevărata pocăinţă, este ca o tulpină care n-are rădăcini şi care este sortită pieirii. Creştinismul lui Müller, slavă

Domnului, a fost cu totul altceva. Durerea şi smerirea din pricina păcatului n-au întârziat să-i umple inima şi, odată cu trecerea anilor se arătară din ce în ce mai mari, aşa încât s-a putut observa că toată viaţa lui Müller dovedeşte că poartă pecetea celei mai adânci smerenii.

Nemaiputând să aştepte până sâmbăta viitoare ca să se ducă la fratele Wagner, Müller s-a dus la el chiar a doua zi; s-a mai dus şi luni şi într-una sau alte două zile din săptămână ca să citească Scriptura cu el şi cu un alt frate.

„Cu toate că nu-mi părăsisem toate păcatele, zice el, de atunci a fost o mare schimbare în viaţa mea. M-am despărţit de vechii mei tovarăşi de rele şi am încetat să mă duc la cafenele şi la berării. Şi, cu toate că uneori mai spuneam unele lucruri care se depărtau de adevăr, n-am putut păstra obiceiul de a minţi".

O viaţă nouă, *viaţa de sus*, începuse, în adevăr, în

George Müller. Fraţii Keyser şi Wagner nu-şi închipuiau, fără îndoială, ce însemnătate avea să aibă smerita lor adunare.

CAPITOLUL II

Viaţa nouă

(1825 – 1829)

George Müller citea acuma Scriptura, se ruga adesea, iubea pe fraţi, se ducea la biserică „din bune pricini", zice el, adică pentru ca să caute pe Dumnezeu, să crească în cunoştinţa Lui şi în împlinirea voii Lui; îndeletnicirile acestea erau cu totul noi pentru el şi i-au adus

îndată batjocuri din partea colegilor lui din şcoală; însă, el nu se lăsa zguduit. Totuşi, n-a fost scutit de căderi.

În ianuarie 1826, citea pentru prima dată nişte jurnale de misiuni şi îndată l-a apucat o dorinţă înfocată să plece ca misionar. Însă, o fată care urma adunările de sâmbăta seara i-a atras luarea aminte. Müller prinse o mare dragoste de ea, şi, fiindcă avea pricină să creadă că părinţii fetei nu s-ar învoi ca ea să plece cu el, a dat cu totul uitării lucrarea misionară. Urmarea a fost că el a ajuns rece şi formalist în rugăciunile lui şi a sfârşit aproape prin a nu se mai ruga şi a-şi pierde bucuria, îndată, însă, a venit în atingere cu un tânăr, fiul unei familii bogate, care, din dragoste pentru Domnul Iisus Hristos, părăsise totul ca să ducă aspra viaţă de misionar. Atunci şi-a făcut o aspră cercetare a cugetului. „Am văzut că mă lăsasem de lucrarea

Domnului şi, ca să zic aşa, de Domnul însuşi pentru o fată, zice el. Şi gândurile care mi-au venit cu prilejul acesta n-au rămas fără rod. Mi s-a dat putere să mă las de o legătură pe care n-o făcusem într-un duh de rugăciune şi care, prin urmare, mă depărtase de Domnul. De îndată ce am putut lua hotărârea aceasta, Domnul Iisus şi-a întors din nou faţa spre mine3 şi, pentru întâiaşi dată în viaţa mea, mi s-a dat să mă predau Lui în totul. *Atunci am început cu adevărat să gust pacea aceasta a lui Dumnezeu care întrece orice pricepere*".

Plin de bucurie, Müller scrie tatălui şi fratelui său, le istoriseşte fericirea de care se bucură şi-i roagă să caute şi ei pe Domnul. În nevinovăţia lui, el credea că, foarte fericiţi de scrisoarea lui, tatăl şi fratele său aveau să caute numaidecât mântuirea. Dar mare i-a fost mirarea când a primit de la ei un răspuns din care îl înţepau dispreţul şi mânia!

Întors la dorinţa lui de a se pune în slujba misiunilor.

Müller a trebuit să ceară, în urmă, tatălui său îngăduinţa aceasta, fără de care nu putea fi primit în niciun institut misionar din Germania. Însă, tatăl său se supără; el cheltuise atâţia bani cu nădejdea că are să-şi petreacă liniştit zilele bătrâneţii în parohia fiului lui! Dar, Müller rămâne hotărât. Tatăl lui îl roagă cu lacrămi. Însă el stă neclintit şi caută să-l facă să înţeleagă că trebuie să urmeze chemarea lui Dumnezeu.

Se înşela? Da! Sigur este că Dumnezeu nu-l chema la lucrarea misionară, după cum a văzut şi el mai târziu.

Oricum, cu toate că avea nevoie de bani mai mult decât în orice vreme din viaţa lui, fiindcă mai avea de trecut doi ani la universitate, ia hotărârea să nu mai ceară bani de la tatăl său. Nu i se părea drept să fie întreţinut de tatăl său, atunci când acesta pierdea nădejdea pe care o hrănise atâta

3 Aşa i se părea lui; în realitate, el îşi întorsese din nou faţa spre Domnul

Iisus, care rămăsese acelaşi pentru tânărul George Müller vreme, de a fi întreţinut la urmă de fiul său. Începând din clipa aceea, studentul George Müller, în vârstă de douăzeci şi unu de ani (1826), nu se mai bizuie decât pe Dumnezeu, atât pentru nevoile lui vremelnice cât şi pentru nevoile lui duhovniceşti.

N-a putut decât să se fericească pentru lucrul acesta în toate privinţele. În curând au sosit la Halle trei profesori americani, care aveau nevoie de un student, care să le dea lecţii şi să le copieze cursurile. Evlaviosul Tholuck le vorbeşte de bine despre Müller, cel mai harnic ucenic al lui;

şi americanii plătesc aşa de bine, încât tânărul se găseşte în situaţia că are mai mult decât îi trebuie. A fost cea dintâi încercare, înnoită de atâtea ori în urmă! „Iată cum mi-a răsplătit Domnul, puţinul pe care-l părăsisem pentru El", zice în această privinţă Müller. «*Temeţi-vă de Domnul*, *voi*, *sfinţii Lui*, *căci de nimic nu duc lipsă cei ce se tem de El*!»

(*Psalmul 34.9*)

În timpul acesta, studentul Müller primeşte vizita a doi din vechii lui tovarăşi de păcat. El le istoriseşte cât este de fericit în legătură cu Dumnezeu. „Noi nu ne simţim păcătoşi", răspund cei doi, nepăsători. La aceste cuvinte.

Müller cade în genunchi şi roagă pe Dumnezeu să le facă cunoscut starea lor de păcat, apoi pleacă în odaia lui de dormit, unde se roagă mai departe pentru ei. Când se întoarce în odaia lui de studiu, găseşte pe cei doi studenţi în lacrimi.

Şi unul, şi altul mărturisesc că acum se simt păcătoşi;

şi de atunci Dumnezeu îşi urmă lucrarea în inima lor.

Müller a fost mult îmbărbătat de faptul acesta.

Tânărul Müller, harnic, înfocat avea între însuşirile lui bune şi o însuşire rea: era nerăbdător. Dorea mereu să fie misionar: are să fie

sau nu? Voia un răspuns numaidecât;

Însă Domnul, care voia înainte de toate supunere desăvârşită la voia Lui, oricare ar fi fost ea, a trebuit să-l înveţe cu răbdarea, una din virtuţile care au împodobit cel mai bine firea slujitorului Lui. Müller, deci, trage la sorţi, şi sorţul se rosteşte pentru; apoi cumpără un bilet de la

Loteria împărătească: dacă câştigă, va fi iarăşi un semn că trebuie să plece misionar. Câştigă o mică sumă. Însă.

Dumnezeu îi astupă drumul de tot; cu toate că se tot înfăţişează Societăţii Misiunilor din Berlin, lipsindu-i învoirea tatălui său, nu este primit. Nu-i mai rămâne decât să se smerească pentru faptul că n-a avut răbdare şi că a întrebuinţat un mijloc atât de rău ca loteria lumească, spre a cunoaşte voia lui Dumnezeu.

De la cei dintâi paşi ai lui în viaţa duhovnicească, zicea el, Domnul îi dăduse atâta simplitate, ca de copil, în lucrurile lui Dumnezeu, încât putea să spună Tatălui ceresc lucrurile cele mai neînsemnate. Astfel, el făcu din cea dintâi zi încercarea aceasta că „… *evlavia este folositoare în orice privinţă*, *întrucât ea are făgăduinţa vieţii de acum şi a celei viitoare*". (*1 Timotei 4.8*).

Un har pe care l-a cunoscut iarăşi de la început a fost dorinţa să facă bine altora, dovadă că viaţa nouă din el era viaţa Duhului Sfânt. În fiecare lună răspândea aproape trei sute de foi de misiuni în felurite părţi din ţară; vindea şi împărţea un număr însemnat de tratate religioase, cu care îşi umplea de multe ori buzunarele când se ducea la plimbare. Când întâlnea săraci, se silea să-i facă să cunoască mântuirea care este în Domnul Iisus Hristos. Nu uita nici pe vechii lui tovarăşi de păcat; le scria şi făcea ce putea ca să-i aducă la pocăinţă şi la credinţa în Mântuitorul.

Timp de trei luni în şir, s-a dus să vadă un om bolnav care, la cele dintâi vorbe schimbate cu el, nu-şi cunoştea deloc starea de păcat, ci îşi întemeia nădejdea mântuirii lui, pe sfinţenia şi curăţia vieţii lui. După câteva săptămâni.

Dumnezeu i-a dat harul să vadă o schimbare hotărâtoare în omul acesta; de atunci, noul întors la Dumnezeu îi arăta deseori recunoştinţă, pentru că el fusese unealta lui

Dumnezeu ca să-i deschidă ochii.

Tot în perioada primelor luni care au urmat după întoarcerea lui

la Dumnezeu, Müller a auzit vorbindu-se de un învăţător care, într-un sat, la zece kilometri de Halle, aduna în fiecare zi pe lucrători, la patru dimineaţa (înainte de a se coborî în mină), ca să se roage împreună cu ei şi să le dea sfaturi. Cu gândul că cel ce se cheltuia aşa de frumos pentru binele semenilor lui era un adevărat creştin, tânărul s-a dus să-l vadă, ca, dacă va fi cu putinţă, să-l întărească. Însă, mai târziu, învăţătorul acela i-a istorisit că, atunci când a primit cea dintâi vizită a lui, nu cunoştea pe Domnul şi că ţinea adunările acelea de rugăciune ca să înlocuiască o rudă care trebuia să împlinească slujba aceasta şi care lipsea. Cât despre sfaturile pe care le citea în adunare, nu era ale lui: le copiase dintr-o carte. „Şi dragostea dumitale, adăugă învăţătorul, vizitele pe care mi le-ai făcut, vorbirea dumitale, bunăvoinţa dumitale faţă de mine, m-au făcut să întreb de lucrurile lui Dumnezeu şi să mă predau Mântuitorului". „De atunci, zice Müller, am găsit totdeauna în el un adevărat frate şi prieten".

După câteva luni, învăţătorul creştin rugă pe prietenul lui să predice în parohia de care aparţinea el, ceea ce, zicea el, ar fi foarte plăcut pentru păstorul nostru bătrân şi neputincios. Müller, crezând că ar putea face bine începând cu o cuvântare scrisă de un propovăduitor luminat al

Evangheliei, învăţă pe dinafară o lungă cuvântare tipărită

— Muncă grea – şi vorbeşte pentru prima dată în public la 27 august 1826. „N-am avut nicio bucurie", zice el.

Însă, în seara aceleiaşi zile, cu toate că n-a fost silit să ia cuvântul, s-a gândit că ar putea face bine să citească la biserică din Evanghelia după Matei, capitolul 5, adăugând la el câteva gânduri pe care le-ar putea rosti. A făcut aşa şi a fost „ajutat în chip minunat", după spusele lui. A fost ascultat cu mare luare aminte, a fost înţeles şi a avut o mare bucurie. A propovăduit de atunci deseori în biserici, în oraş şi la ţară; însă n-a văzut rod din aceste lucrări. „Mă rugam aşa de puţin pentru lucrarea de propovăduire a

Cuvântului lui Dumnezeu, spune el, umblam aşa de puţin cu Dumnezeu, eram aşa de rar *un vas de cinste*, *sfinţit şi pregătit pentru slujba Stăpânului*, că nu-i de mirare dacă nu mi-a dat atunci izbânzi văzute".

În aceeaşi vară a anului 1826, Müller a stat două luni în vestitul orfelinat întemeiat la Halle de A.H. Francke, cu 128 de ani înainte. Se

ştie că evalviosul păstor nu se bizuia decât pe Dumnezeu, nu făcea strângere de ajutoare şi că de două veacuri monumentul credinţei lui n-a încetat să vorbească la milioane de suflete.

Impresia pe care a căpătat-o Müller aici a rămas neştearsă; „credinţa acestui credincios slujitor al lui Dumnezeu mi-a fost o binecuvântare mai târziu", spune el. Oricine priveşte azi orfelinatul din Ashley Down, Bristol, cel mai întins din lume, trebuie să-şi aducă aminte de cei patru orfani pe care îi primea A.H. Francke, devotatul păstor sufletesc din Halle, în casa lui la 5 noiembrie 1695.

„*Dacă rămânefi în Mine, veţi aduce multă roadă*"; negreşit, mult mai mult decât poate prevedea omul.

Totuşi, Müller era încă departe de adevărurile de bază ale credinţei şi de aşteptarea răbdătoare, trăsături care l-au definit mai târziu. La începutul anului 1827 dorind mult să şteargă o veche datorie făcută înainte de întoarcerea lui la Dumnezeu, cu prilejul unei ştrengării în Elveţia

— Şi dorind să ajute şi o rudă săracă – scrie unei doamne bogate, care făcea mult bine, să-i *împrumute* 130 de lei, fără să uite să-i arate calea mântuirii, pe care să meargă în cazul când n-ar fi fost creştină.

Scrisoarea aceasta n-o găsea nicidecum pe doamna bogată şi părea că n-are să aducă niciun răspuns. Însă, vedeţi bunătatea lui Dumnezeu faţă de slabul Lui slujitor?!

Într-o zi, fiind foarte deznădăjduit… (avea obiceiul să scrie câte 14 ceasuri pe zi, şi lucrul acesta, prea din cale afară, îl istovea) … într-o zi, deci, copleşit de tristeţe, părăseşte lucrul, o ia la fugă pe străzi, intră în prăvălia unuia din acei cofetari care în Germania vând vin, bere şi votcă şi porunceşte să i se aducă ceva la masă, hotărât să bea bine şi să mănânce bine… ca să se mângâie. Însă, abia a gustat din prăjitură, când, tulburat plăteşte şi iese repede simţind că locul creştinului nu este în asemenea localuri şi că nu trebuie să-şi cheltuiască banii în felul acesta. Se întoarce acasă foarte mâhnit, şi primeşte atunci din Frankfurt un pachet cu bani, cum se trimiteau prin poştă în timpurile vechi. Numără: 130 de lei! Apoi, descopere o hârtie care cuprindea cuvintele acestea: „Printr-o cârmuire a îndurării lui Dumnezeu am luat cunoştinţă de scrisoarea pe care aţi scris-o doamnei B… V-aţi înşelat asupra simţămintelor ei religioase şi asupra locuinţei ei în D. unde n-a

fost niciodată, însă, ca să vă micşorez greutăţile, vă trimit mica sumă, pentru care aveţi să mulţumiţi nu dăruitorului necunoscut, ci Aceluia care abate" inimile ca pe nişte râuri de apă. Ţineţi-vă tare în credinţa pe care aţi primit-o de la

Dumnezeu prin Duhul Lui cel Sfânt, căci ea este comoara cea mai de preţ a vieţii şi cuprinde în ea adevărata fericire.

Numai, vegheaţi şi rugaţi-vă din ce în ce mai mult, ca să fiţi izbăviţi de orice deşertăciune şi de orice căutare de sine, vrăjmaşi de care poate fi înconjurat credinciosul în clipa în care se aşteaptă cel mai puţin la ei. Dorinţa dumân sensul de călăuzeşte, îndrumă, îndreaptă.

neavoastră de căpetenie să fie aceea de a fi din ce în ce mai smerit, mai credincios şi mai liniştit. Să nu fim din numărul acelora care zic şi scriu mereu: *Doamne*, *Doamne*! în timp ce n-au adânc înfipt în inima lor pe Acela pe care-L cheamă astfel. Creştinismul nu stă în vorbe ci în fapte. Trebuie să avem viaţă din Dumnezeu în noi. Dumnezeu, cel dintâi ne-a iubit ca şi noi să-L iubim apoi şi iubindu-L să fim făcuţi în stare să câştigăm biruinţa asupra noastră înşine, să biruim lumea, greutăţile, durerile cele mai usturătoare şi chiar moartea. Duhul Dumnezeului nostru să vă întărească în privinţa aceasta, ca să ajungeţi un bun vestitor al Evangheliei Lui! Un închinător al Mântuitorului Iisus Hristos".

Viu mişcat şi simţind cum aceste sfaturi credincioase şi pline de dragoste îi veneau tocmai la vreme, Müller iese la marginea oraşului şi se duce să se arunce în genunchi după un gard, cu toate că zăpada era până la genunchi. Stă acolo o jumătate de ceas în rugăciune, umilit şi ruşinat de nerecunoştinţa lui către Dumnezeu, aruncându-se cu totul, din nou, în braţele Mântuitorului şi cerându-l puterea ca să trăiască de acum încolo mai bine spre slava Lui.

O cuvântare vie, evanghelică, prin călăuzirea Duhului

Sfânt, era atunci ceva rar în Halle şi în împrejurimi; de aceea, când avea să propovăduiască Tholuck sau vreun slujitor evlavios, Müller era plin de bucurie. Din timp în timp el făcea 20 de kilometri pe jos, ca să audă o predică bună.

Se ducea totdeauna la adunările care se ţineau la

Wagner şi de la Pastile anului 1827 până la plecarea lui la

Halle, a ţinut în fiecare săptămână, în odaia lui, o adunare cu studenţi. Aceşti tineri, în număr de şase la început, au ajuns în curând

la douăzeci. Ei cântau cântece creştineşti, se rugau, citeau Scripturile împreună şi se sfătuiau unii pe alţii. Müller, de multe ori a fost mult întărit şi îmbărbătat în aceste adunări.

În timpul primilor patru ani din viaţa lui duhovnicească (1825 – 1829), Müller n-a citit mult Scripturile, iar mersul lui în viaţa creştină era şovăitor. „*Adevărul*, spunea el, este acela care ne face slobozi, izbăvindu-ne de robia poftei firii pământeşti, de pofta ochilor şi de îngâmfarea cu felul de vieţuire; însă, adevărul mi-era pe atunci foarte necunoscut; aveam prea puţin acea cunoştinţă *adevărată*, care vine din Cuvântul lui Dumnezeu, prin călăuzirea Duhului

Însă, în august 1829, a trecut printr-o adevărată trezire în privinţa aceasta: s-a alipit cu tărie de Sfânta Scriptură, şi alipirea aceasta, care a mers crescând, a rămas una din însuşirile deosebite ale vieţii lui. „De atunci, zice el, viaţa şi purtarea mea au fost schimbate în chip văzut".

Fiindcă avea o mare dorinţă să se predea în slujba propovăduirii Evangheliei printre evrei, Tholuck i-a propus să-l pună în legătură cu „Societatea din Londra pentru răspândirea Scripturilor printre evrei". Zis şi făcut! Şi

Müller, sfârşindu-şi studiile teologice la Halle, a fost primit în iunie 1828 ca… *student* misionar, de către comitetul din Londra. Era foarte ruşinat: să ajungă iar student, el, absolvent în teologie! Totuşi, se supune. Însă armata, pe care trebuia s-o facă în Prusia, se împotrivea la plecarea lui, când, în sfârşit, fiind cercetat de două ori de feluriţi doctori militari, a fost declarat de fiecare dată, că nu este bun pentru serviciul militar. Şi a şi fost scutit pentru totdeauna.

Nu ne vom mira deci că, la 90 de ani trecuţi, ne va spune că este mai tare şi mai voinic decât la 20 de ani.

Slujba lumii şi a păcatului îi zdruncinase sănătatea; şaptezeci şi doi de ani în slujba lui Dumnezeu, aşa cum o înţelege Dumnezeu, îi vor da însă o putere şi o sănătate nemaipomenite. Nu poţi să nu-ţi aduci aminte de cuvintele care se întâlnesc de atâtea ori în Pildele lui Solomon:

Păzeşte poruncile Mele; ele îţi vor lungi zilele şi anii vieţii tale, vor fi puterea oaselor tale, sănătatea întregului tău trup etc.

La 3 februarie 1829, Müller părăsea Berlinul şi pleca la Londra unde sosea la data de 19 martie.

CAPITOLUL III

Mari progrese

(1829 – 1832)

La Londra, Müller lucrează cu multă râvnă, mai ales la studiul limbii ebraice, rugându-se necurmat, să nu cadă în

„Acea lâncezeală duhovnicească, ce de multe ori este urmarea unor studii prea încordate". Întorcând filele dicţionarului său ebraic, ruga pe Domnul să-l facă să găsească repede cuvintele. Însă, după două luni e grav bolnav. Dorea foarte mult să „plece din lumea aceasta ca să fie împreună cu Hristos", cum zicea el şi când după 15 zile doctorul îi vesteşte o îmbunătăţire în starea lui de sănătate, se mâhneşte; însă se supune.

E trimis să se mai întremeze la ţară, la Teignmouth, în

Devonshire, unde capătă atâtea binecuvântări duhovniceşti prin feluriţi fraţi, încât aceasta a fost ca o a doua întoarcere la Dumnezeu.

„Dumnezeu m-a făcut să văd, spunea el, că adevărata mea slavă în lumea aceasta stă în a fi dispreţuit împreună cu Hristos, sărac şi neînsemnat ca El şi că nu se potriveşte de loc ca slujitorul să fie bogat, mare, pus în cinste, în lumea aceasta când Stăpânul lui a fost sărac şi dispreţuit".

Un dentist din Exeter, cu numele Groves, îşi părăsise situaţia lui, care îi aducea un venit de 38.000 de lei pe an, ca să plece ca misionar în Persia cu toată familia lui, sprijinindu-se pe Domnul pentru nevoile lui vremelnice! Faptul acesta face o impresie adâncă asupra lui Müller şi impresia aceasta nu va întârzia să aducă roade. Întors la Institutul Misionar, se simte aşa de binecuvântat de Dumnezeu, încât arde de dorinţa să împărtăşească fericirea lui şi conşcolarilor lui; îi adună în fiecare zi, de la şase dimineaţa până la opt pentru rugăciune şi citirea Bibliei. Seara, după rugăciunea făcută cu toţi ai casei, de multe ori urma să se roage mai departe până la unu sau două dimineaţa.

Uneori, era atât de vesel că abia putea dormi o clipă toată noaptea; cu toate astea, la şase dimineaţa aduna pe colegii lui.

Cam în aceeaşi vreme, Müller roagă Societatea pentru răspândirea Scripturilor printre evrei să-l trimită într-un câmp de lucru. Însă nu primeşte niciun răspuns!! înţelege atunci că trebuie să înceapă îndată să lucreze printre evreii care îl înconjoară. Ce-i pasă dacă are sau nu titlul de misionar! împarte, deci, acestor oameni săraci

tratate care poartă adresa lui, ca să vină să stea de vorbă cu el;

propovăduieşte în pieţele unde se strâng ei; citeşte regulat Scriptura cu 50 de băieţi evrei; ajunge învăţător într-o Şcoală Duminicală. Şi lucrarea lui îi aduce mare bucurie;

Îi aduce cinstea de a fi batjocorit şi chiar bătut pentru numele Domnului Iisus, însă, el se simte şi mai fericit de lucrul acesta.

Ajunge la gândul că, în lucrările lui, trebuie să fie călăuzit de Duhul Sfânt de-a dreptul, că nu poate să se îndatoreze să-şi dea evreilor toată vremea, pentru că atunci când ei vor lepăda Evanghelia, el va avea să se întoarcă spre creştinii de nume. Scrie deci Comitetului său, arătându-i pe faţă vederile lui şi spunând că va lucra fără să primească de la el vreo leafă, numai să fie cu totul slobod să urmeze îndrumările Domnului, aşa cum le înţelege el.

Era străin, nu ştia decât puţin englezeşte, avea puţini prieteni, însă credea că atât cât va căuta „să slujească în adevăr Domnului", Domnul va avea grijă de el.

— *Cereţi şi veţi căpăta*; *tot ce veţi cere în Numele Meu*, *voi face*; *nu vă îngrijoraţi de ce veţi mânca*, *nici de ce veţi bea*, *nici cu ce vă veţi îmbrăca*; *căutaţi mai întâi împărăţia lui Dumnezeu şi sfinţenia vieţii*, *aşa cum o cere El*, *şi toate aceste lucruri vă vor fi date pe deasupra* – cuvintele acestea erau hotărâtoare pentru el.

Comitetul i-a răspuns foarte prietenos, că nu crede că e bine ca o societate să întrebuinţeze la lucrarea ei pe aceia care nu vor să se supună îndrumărilor ei.

Cu totul slobod de acum încolo, Müller a propovăduit la Teignmouth, unde nu era niciun păstor sufletesc.

N-avea darurile unui mare vorbitor; vorbea foarte rău englezeşte; de aceea a şi întâmpinat destulă împotrivire. Însă

Dumnezeu întorcea suflete prin el. El a spus fraţilor că va rămânea la ei atâta vreme cât nu va fi îndepărtat; că nu propovăduieşte pentru bani şi că se lasă în grija lui Dumnezeu pentru nevoile lui. „Totuşi, ca să nu le ascund nimic din ceea ce cunoşteam despre sfatul lui Dumnezeu în această privinţă, zice el, am crezut că trebuie să adaug că

Domnul ne face o mare cinste când ne dă putinţa să ajutăm la uşurarea nevoilor vremelnice ale unuia din slujitorii Lui". Şi Dumnezeu n-a încetat să poarte grijă de nevoile lui George Müller şi să-şi pună

binecuvântarea asupra lucrărilor lui, aşa încât, după trei luni mica biserică din

Teignmouth, aproape 18 inşi, a venit cu propunerea să-i dea slujba de păstor în mijlocul ei. El răspunse că rugămintea aceasta îi arăta că Dumnezeu îi binecuvântase prin el, dar că nu era pentru el o dovadă, că Dumnezeu îl chema să se statornicească în mijlocul lor; totuşi, crede că trebuie să lucreze la Teignmouth atâta vreme cât Domnul nu-l va chema în altă parte şi nu se lasă de gândul de a merge din loc în loc ca să propovăduiască Evanghelia.

Biserica i-a dat atunci 55 de lire sterline, 1.388 de lei pe an, pentru nevoile lui vremelnice, sumă care a fost mărită cu ceva, puţin după aceea, prin creşterea numărului mădularelor bisericii. De atunci, Müller, fără să înceteze de a-şi vedea de biserica lui, se ducea într-o mulţime de locuri; propovăduia în Exeter, Exmouth, Topsham, Shaldon, etc.

La 7 octombrie 1830, se însoară cu domnişoara Maria

Groves, sora dentistului din Exeter, plecat ca misionar în

Persia. „Dumnezeu mi-a îngăduit să nu fac pasul acesta decât după ce m-am rugat şi m-am gândit bine şi cu o încredinţare deplină că era mai bine să mă însor, zice el. N-a existat niciodată situaţia să-mi pară rău de pasul şi de alegerea pe care am făcut-o; dimpotrivă, doresc să fiu cu adevărat recunoscător lui Dumnezeu, că mi-a dat o astfel de nevastă".

Om cu gospodărie, George Müller avea nevoie de o mărire a lefii. Însă, în loc să vorbească de mărire, neascultând decât de glasul cugetului său, spune bisericii lui că nu mai primeşte nicio leafă fixă; că totuşi, dacă fraţii vor să ajute la întreţinerea lui prin daruri *de bunăvoie*, fie în bani, fie în natură, nu va şovăi să le primească, oricât de mici ar putea fi. Şi, pentru ca săracul să nu poată fi ispitit de a nu-şi da gologanul, nici bogatul de a da mai mult decât ar fi dat dacă ar fi rămas necunoscut, cere să se pună la uşa bisericii o cutie pentru daruri, cu următoarele cuvinte:

„Pentru întreţinerea păstorului sufletesc".

„Domnul m-a făcut să văd iarăşi în timpul acesta (octombrie 1830), adaugă el în această privinţă, că nu trebuie să cer de la niciun om, nici chiar de la surorile şi fraţii mei prea iubiţi în credinţă, cum făcusem de câteva ori (după cum mă rugaseră şi ei), când felurite

călătorii în slujba

Domnului ceruseră mai multă cheltuială decât putea suferi averea mea obişnuită; căci fusesem împins, fără să bag de seamă, pe nesimţite, să mă încred din nou în puterea braţelor omului şi să cer omului, în loc să mă duc mai întâi la Domnul. *Mi-a trebuit o mai mare măsură de har ca să ajung la încheierea aceasta*, *decât ca să mă lepăd de leafa mea*".*5*

Însă, se va vedea pe urmă că niciun păstor n-a călătorit mai mult decât George Müller; şi cei ce au putut călători însoţiţi de nevastă şi de toată înlesnirea de viaţă de care a fost înconjurat Müller, n-au fost mulţi. Negreşit, în privinţa aceasta ca şi în alte privinţe, Dumnezeu a vrut să dea o mare dovadă de dragoste în slujitorul Lui.

Dovada a fost cu atât mai deplină, cu cât în aceeaşi vreme, cei doi tineri căsătoriţi au luat o hotărâre care nu este obişnuită. „Dumnezeu ne-a dat harul, zice Müller, nevestei mele şi mie, să luăm vorbă cu vorbă şi să împlinim următoarea poruncă a Domnului: „*Vindeţi ce aveţi şi daţi milostenie*" (*Luca 12.33*). Puterea noastră, sprijinul nostru în împrejurarea aceasta au fost *Matei 6.19 – 34 şi Ioan 14.13*

14. Ni s-a dat harul să ne putem încredinţa în braţele

Domnului Iisus".

Şi în urmă, Müller a spus necurmat că nu-i pare de loc rău că lucrase în felul acesta.

Dumnezeu călăuzea pe slujitorii Lui cu multă blândeţe şi îngăduinţă. În cele dintâi zile, credinţa le-a fost doar slab încercată. La începutul anului 1831, a fost o clipă când George Müller, neprimind răspuns la rugăciunile lui, a fost ispitit să-şi spună că poate mersese prea departe;

Însă abia îi veni gândul acesta în minte şi un dar de 56 de lei sosea din Exeter. Peste două luni, vine iarăşi o ispită de

Subliniere făcută de Müller personal.

frică; însă, îndată primeşte 125 de lei; peste câteva zile, darurile curgeau: ele se găseau în buzunarele domnului păstor, în poşeta doamnei Müller, într-un sertar etc. Mai târziu, ieşind zvonul că domnul şi doamna Müller n-aveau destulă mâncare, darul era o spată de berbec şi o pâine.

„Însă, trebuie să spun, zice în această privinţă George

Müller, că, cu toate că am fost de multe ori într-o mare sărăcie, încât nu mai aveam decât un singur gologan în casă, sau eram la cea din urmă pâine a noastră, fără să avem banii trebuincioşi ca să cumpărăm alta, totuşi niciodată n-am stat la masă fără ca Domnul să ne fi purtat grijă de o hrană bună. Stăpânul meu a fost un bun Stăpân şi, dacă aş mai avea să aleg un fel de trai, prin harul lui Dumnezeu, n-aş vrea altul".

La sfârşitul acestui întâi an, 1831, Müller îşi făcea astfel socoteala încasărilor:

Din cutia pusă în biserică
De la fraţii bisericii, în bani
De la fraţii din afară de biserica din Teignmouth
În natură, haine, merinde, cel puţin
lei lei
175
lei 2348
lei 505
lei 3828

Primise deci de la Tatăl lui din cer, ca răspuns la credinţa lui, aproape întreit decât primise în anul trecut.

Cu privire la felul acesta de trai, el face însemnările următoare: „Dacă vreun copil al lui Dumnezeu şi-ar închipui că felul acesta de trai caută să te depărteze de Domnul, să abată mintea de la lucrurile duhovniceşti, făcând-o să se îngrijească de întrebările următoare: «Ce voi mânca?

Ce voi bea? Cu ce mă voi îmbrăca?» şi, că deci, e mai bine să ai o leafă fixă, mai ales dacă e vorba de lucrătorul care lucrează la propovăduirea Evangheliei şi la învăţarea ei, l-aş ruga să cerceteze cu luare aminte următoarele fapte:

1. Cunosc, prin încercare, aceste două feluri de trai şi pot spune că felul meu de trai de azi, cu privire la lucrurile vremelnice, este acela care îmi dă cea mai puţină bătaie de cap.

2. Când vin cazuri de strâmtorare, sau când lucrarea lui

Dumnezeu cere de la mine un ajutor bănesc, încrederea pe care o am în Domnul, *singurul* la care mă uit pentru lucrurile vieţii acesteia, mă împiedică să zic: «Leafa mea va fi de ajuns? Voi avea destul pentru mine însumi până în luna viitoare? etc.»… Dimpotrivă, Dumnezeu mi-a

dat o aşa slobozenie, prin harul Lui, că mă face în stare să zic mai curând sau mai târziu: «Domnul meu nu este mărginit;

El ştie că mi-a fost trimis cazul acesta şi poate îngriji din nou de nevoile mele!» Astfel, departe de orice surpriză ca felul acesta de trai să dea loc la nelinişte pentru nevoile viitoare, el este, dimpotrivă, foarte potrivit ca să ne înlăture îngrijorările. Cineva mi-a zis odată: «Pentru dumneata e uşor să faci aşa; n-ai nevoie să pui deoparte nimic, pentru că toată biserica din Devonshire poartă grijă de nevoile dumitale». Răspunsul meu a fost: «Nu numai că

Domnul. Se poate sluji de sfinţii din Devonshire, dar El poate găsi în toată lumea unelte pentru ca să poarte grijă de nevoile noastre».

3. De multe ori felul acesta de viaţă a fost un mijloc pentru însufleţirea lucrării lui Dumnezeu în inima mea şi pentru a mă aduce iarăşi la Domnul, când ajungeam rece sau când dădeam înapoi. Fiindcă nu este cu putinţă să trăieşti în păcat şi să fii, în acelaşi timp, în această legătură strânsă cu Dumnezeu, care ne face să aşteptăm şi să primim din cer toate lucrurile care ne trebuie pentru viaţa de acum.

4. De câte ori, iarăşi, un răspuns la rugăciunile pe care le făcusem ca să capăt ajutoare n-a fost mijlocul de care s-a slujit Dumnezeu ca să mărească binecuvânţările de care mă bucuram, să-mi răcorească sufletul şi să-l umple de bucurie!”

CAPITOLUL IV

Slujbă însemnată

(1832 – 1834)

De la începutul şederii lui în Teignmouth, în mai 1829.

Müller a legat o strânsă prietenie cu păstorul Henry Craik, care a fost de atunci tovarăşul lui de lucru. Craik, foarte bine înzestrat, făcuse studii universitare în Scoţia; el avea aceeaşi evlavie şi aceleaşi vederi ca şi Müller. Amândoi studiau cu sârguinţă limba ebraică şi aşteptau apropiata întoarcere a Domnului Iisus. În vârstă atunci, şi unul şi altul, de 24 de ani, n-au fost decât o inimă şi un suflet până la al şaizecilea an, care a fost cel din urmă an din frumoasa slujbă a lui Craik.

La începutul anului 1832, Craik a fost chemat la Bristol; însă, el credea că Müller trebuie să-l urmeze; acesta credea şi el la fel. Şi, după multe rugăciuni, în mijlocul multor lacrimi, cei doi tineri părăsesc încântătoarele privelişti locale, şi pe surorile şi fraţii devotaţi din

Devonshire, ca să se ducă în marea cetate, unul din centrele însemnate ale negoţului şi industriei britanice.

Se duceau să se dedice lucrării bisericii Gideon Chapel, în una din mahalalele sărace ale oraşului şi trebuia să întindă lucrarea aceasta la Bethesda Chapel, noul local aşezat într-una din cele mai bune mahalale şi pe care unul din fraţi se obligase să-l închirieze pentru ei.

Cei doi prieteni abia sosiţi s-au lămurit bine: fraţii din

Gideon Chapel nu trebuia să-i privească drept păstori sufleteşti *statornici* în mijlocul lor, ci ei trebuia să poată propovădui cum credeau ei că-i va chema Dumnezeu să propovăduiască, fără să fie stingheriţi de vreo regulă omenească. Cât despre nevoile lor vremelnice, aveau să urmeze călăuzirea pe care le-o va da Dumnezeu, aşa cum făcuseră în Teignmouth.

În clipa când urmau să părăsească acest oraş din urmă, lui George Müller i s-a întâmplat o mare nenorocire: ruperea unui vas în stomac; pierde mult sânge şi doctorul îi opreşte orice lucrare. Simţindu-se călăuzit de Dumnezeu, el nu încetează să ţină cuvântare după cuvântare şi, departe de a-i fi mai rău, cum zicea ştiinţa doctoricească, îşi capătă iarăşi plinătatea puterilor şi a sănătăţii.

La Bristol, după ce au trecut zadarnic mai multe zile în căutarea unei locuinţe simple şi ieftine, Müller şi Craik se roagă în chip deosebit pentru lucrul acesta şi Domnul le dă ce căutau: „Cinci odăi mobilate, din care trei de culcare, fiindcă fratele Craik rămâne cu noi, zice Müller, şi nu plătim decât 23 de lei pe săptămână! Cu toate că aceste odăi sunt tot ce am putut găsi mai simplu şi mai ieftin, sunt totuşi prea bune pentru nişte slujitori ai Domnului Iisus, care n-avea un loc unde să-şi culce capul”.

Cea dintâi vară petrecută la Bristol a fost grozavă: holera făcea mare prăpăd, clopotul de moarte răsuna de dimineaţa până seara. „Dacă are să mă apuce holera în noaptea aceasta, scrie Müller în caietul lui de însemnări zilnice, singura mea nădejde este în sângele Domnului

Iisus, care a fost vărsat pentru iertarea multelor mele păcate… Fratele Craik şi cu mine am fost pe la mulţi bolnavi de holeră, şi noaptea şi ziua, şi Domnul S-a îndurat şi ne-a păzit”.

Când nu mai erau decât câţiva gologani acasă, şi George

Müller era chemat să facă un dar pe care nu putea să nu-l facă

fără ca slava lui Dumnezeu să sufere, el nu zicea:

„N-am de unde să dau; dacă dau, nu ne va mai rămâne nimic”, ci dădea, bizuindu-se pe faptul că Dumnezeu avea să poarte grijă de tot; şi niciodată n-a fost înşelat. Iată ce citim la 9 februarie 1833 în însemnările lui: „Am citit o parte din viaţa lui Francke. Cea mai mare parte dintre copiii lui Dumnezeu, care ne înconjoară în Bristol sunt săraci;

dacă Domnul ar da naştere în noi unei vieţi mai potrivite cu aceea a acestui scump om al lui Dumnezeu, am putea scoate de la banca Tatălui nostru ceresc, mult mai mult ajutor decât am scos până acum pentru săracii noştri fraţi şi surori”.

Aceasta era dorinţa lui George Müller! Şi cititorul va vedea că Domnul, nedându-Se la o parte să dea naştere acestei vieţi „mai potrivite” cu a lui Francke, i-a împlinit dorinţa şi Müller va scoate din ce în ce mai mult de la

„Banca Tatălui” său ceresc. Iată una din marile trăsături ale vieţii lui Müller. S-o însemnăm cu grijă. El era sărac din punctul de vedere al lumii; însă, *umbtând prin credinţă*, al nu zice: „Sunt sărac, n-am de ajuns ca să fac faţă nevoilor mele”, ci zice mai degrabă: „*Sunt copil al lui Dumnezeu*, *moştenitor al lui Dumnezeu*, *împreună moştenitor cu Hristos*; *stăpânind toate lucrurile*, *îmbogăţind pe mulţi.1*”.

(*Romani 8.17*; *2 Corinteni 6.10*).

La 29 mai 1833, după un an petrecut la Bristol, o nouă biserică, cuprinzând 60 de mădulare, fusese alcătuită la

Bethesda şi 49 de inşi fuseseră adăugaţi la biserica din

Gideon; 65 de întoarceri la Dumnezeu avuseseră loc şi în numărul lor era întoarcerea mai multor beţivi şi răufăcători.

Adunările pentru cei ce căutau mântuirea fuseseră foarte multe; ele ţineau câteodată mai mult de patru ceasuri şi, de multe ori, trebuia să dea drumul unei bune părţi din aceste fiinţe neliniştite, care suspinau după pacea lui

Dumnezeu, din lipsă de timp şi de puteri ca să le vorbească.

În însemnările lui George Müller de la 12 iunie 1833, citim: „Am simţit azi-dimineaţă că ar fi ceva de făcut pentru copiii săraci de amândouă sexele, pentru adulţii şi bătrânii cărora le-am împărţit pâine câtăva vreme. Ar trebui să li se deschidă o şcoală, să li se poată citi Cuvântul lui

Dumnezeu şi să li se vorbească despre lucrurile care privesc pe Domnul Iisus. Pe cât pot judeca eu acum, ar fi bine să avem un local în centrul străzilor locuite de săracii care ne înconjoară, unde am putea strânge, pe la opt dimineaţa, copiii cărora le-am da la fiecare o bucată de pâine pentru dimineaţa, după care i-am învăţa să citească şi le-am citi

Cuvântul lui Dumnezeu timp de aproape un ceas şi jumătate. Am da, apoi, o jumătate de ceas pentru bătrâni şi adulţi; le-am împărţi pâine, şi mai ales pâinea vieţii, lămurindu-le Cuvântul lui Dumnezeu. Sunt aproape doi ani de când îmi vin în minte aceste gânduri şi mă urmăresc din timp în timp. Azi s-a împărţit pâine la 30 sau 40 de inşi;

chiar dacă numărul acelora la care le dăm s-ar mări până la 200 şi mai mult, nu mă îndoiesc deloc că bogatul şi milostivul nostru Domn, ne va da îndeajuns pentru toţi".

George Müller era credincios în „lucrurile mici" încredinţate acum în mâinile lui. Dumnezeu îi va încredinţa altele şi mai mari. El nu se îndoieşte că „numărul săracilor de care se îngrijeşte el, chiar dacă ar trece de 200, Dumnezeu va purta de grijă…", însă nu-şi închipuie că într-o zi numărul acesta va trece de două mii.

În timpul anului 1833 Dumnezeu i-a trimis 6761 de lei.

La 31 decembrie scrie: „Sunt tocmai patru ani, pe vremea aceasta, de când am început să mă bizui pe Domnul şi să mă încred *numai* în El pentru nevoile mele vremelnice. În anul dintâi, El mi-a trimis 130 de lire sterline; în al doilea

152; în al treilea 195; în al patrulea 268. Pe scurt, pot spune că:

1. În timpul celor trei ani şi trei luni care au trecut n-am cerut nimic de la nimeni; cu ajutorul Domnului.

I-am putut spune Lui nevoile mele în orice vreme; El s-a îndurat şi a purtat de grijă de ele, şi aşa nădăjduiesc să urmez până la cea din urmă clipă din viaţa mea.

2. Cu toate că încasările mele au fost destul de mari, totuşi la sfârşitul fiecărui an, n-am avut decât câţiva lei ca rămăşiţă, sau chiar nimic, şi aşa este şi azi, prin harul lui

Dumnezeu.

3. O parte însemnată din încasările mele din acest an

(1833) mi-a venit de la o depărtare de câteva mii de kilometri printr-un frate pe care nu-l văzusem niciodată.

4. De când am fost siliţi să încetăm cu împărţirile noastre de pâine din fiecare zi, la aproape 50 de săraci, n-am primit decât abia jumătate din ceea ce ne venea mai înainte. Ca şi cum Domnul ar fi vrut să ne facă să vedem prin aceasta că, atunci când nevoile sunt mari, El ne trimite mult. *Cititorule, te rog ia seama la lucrul acesta.1"*.

CAPITOLUL V

Întemeierea Institutului pentru răspândirea Evangheliei înăuntrul ţării şi în străinătate

(1834 – 1838)

Iată ce citim în *Istorisirile* lui George Müller din data de 21 februarie 1834: „Am fost adus azi-dimineaţă să mă gândesc la planul unui institut pentru răspândirea Evangheliei în Insulele Britanice şi în afară, întemeiat pe adevărurile Bibliei. Este, însă, posibilă întrebarea: «Dar de ce să nu ne unim cu societăţile care sunt deja înfiinţate?»

Am pus alături mersul societăţilor religioase, cu Cuvântul lui Dumnezeu – îşi răspunde Müller – şi am găsit că ele se depărtează de El, aşa că nu putem, cu mâna pe cuget, să ne unim cu ele.

Când lucrarea pe care o au de îndeplinit copiii lui

Dumnezeu cere viaţă duhovnicească în aceia care se îngrijesc de ea (cei neîntorsi la Dumnezeu sunt cu totul străini de viaţa aceasta), lor li se cere de către Scriptură, dacă vor fi credincioşi Domnului, să se ferească de orice întovărăşire cu cei ce nu sunt născuţi din nou. Vai! nimic mai urât decât amestecul pe care-l înfăţişează feluritele societăţi religioase. Orice ins care plăteşte un pol6 sau o jumătate

6 Douăzeci de lei.

de pol, este socotit ca mădular al societăţii. Chiar dacă ar trăi pe faţă în păcat şi, după mărturisirea tuturor, n-ar cunoaşte pe Domnul Iisus, numai să plătească polul, şi e şi socotit ca mădular al societăţii şi are drept de vot.

Mijloacele întrebuinţate de către aceste societăţi, în vederea obţinerii banilor pentru lucrarea Domnului, sunt şi ele, în unele privinţe, potrivnice Cuvântului lui Dumnezeu; căci se cer de foarte multe ori bani de la *oameni neîntorşi la Dumnezeu*. Avraam n-ar fi făcut lucrul acesta (*Geneza 14.21 – 24*); cu atât mai mult nu trebuie să-l facem noi, cărora ne este oprit să avem părtăşie cu cei necredincioşi pentru lucruri de felul acesta (*2 Corinteni 6.14 – 18*), dar care avem părtăşie cu Tatăl şi cu Fiul, şi care putem căpăta de la Domnul tot ce

trebuie pentru lucrarea Lui, fără să avem nevoie, pentru aceasta, să alergăm la această sărmană lume atât de depărtată de El. Cât de deosebită era, în privinţa aceasta, purtarea celor dintâi ucenici, de cea care se urmează azi! (*3 Ioan versetul 7*).

Nu rareori vezi printre membrii din Comitete, adică printre cei ce cârmuiesc treburile societăţilor religioase, oameni în chip văzut neîntorşi la Dumnezeu; şi răul acesta este îngăduit pentru că sunt bogaţi şi au trecere!

De asemenea, e un lucru destul de obişnuit să cauţi să ai patroni, preşedinţi ai societăţilor, sau oameni care să prezideze adunările obşteşti, pe cei aleşi pentru treapta şi bogăţia lor, ca să atragi privirile mulţimii. Nu-mi aduc aminte ca un slujitor al Domnului Hristos, devotat, înţelept, încercat, dar *sărac* să fi fost totuşi poftit vreodată să şadă pe scaunul de preşedinte în asemenea adunări. După realităţile acestea triste, se vede lămurit că apostolii, care erau pescari, şi chiar Domnul nostru, care era tâmplar n-ar fi fost poftiţi niciodată să fie preşedinţi. Nu aşa trebuie să meargă lucrurile în mijlocul ucenicilor Domnului Iisus; ei nu trebuie să judece destoinicia cuiva în slujba lui Hristos, în Biserica Lui după averea sau treapta pe care acesta o are în lume.

Aproape toate societăţile acestea fac datorii şi e greu să citeşti unul din rapoartele lor fără să vezi că au cheltuit mai mult decât au primit, ceea ce e cu totul potrivnic duhului şi slovei Cuvântului lui Dumnezeu (*Romani 13.8*).

Ca urmare, fratele Craik şi cu mine, prin harul lui

Dumnezeu, fiind cu totul gata să recunoaştem din toată inima noastră, nu numai că sunt mulţi copii ai lui Dumnezeu printre cei ce fac parte din aceste societăţi, dar şi că

Domnul a găsit cu cale să le binecuvânteze silinţele, în multe privinţe, noi socotim totuşi că, pentru ca să ascultăm de Dumnezeu, trebuie să ne despărţim în totul de aceste societăţi".

Tari în părerile lor coapte multă vreme în rugăciune şi adâncirea Scripturii, Müller şi Craik au chemat o adunare de obşte căreia i-au înfăţişat regulile pe care se hotărau ei să întemeieze *institutul*.

„N-a fost nimic, spune Müller cu privire la adunarea aceasta, nici în numărul celor de faţă, nici în cuvântările fiecăruia, care să fie

potrivit să facă ceea ce se numeşte, de obicei, vâlvă. Milostivul nostru Domn să dea binecuvântarea Lui asupra acestui institut".

Institutul acesta nu era o *societate*; el n-avea nici membri în înţelesul obişnuit, nici comitet, nici votări. Era un om de credinţă, înfăţişându-şi principiile şi gândurile lui, şi erau mulţi fraţi care, cu aceleaşi principii şi cu aceeaşi ţintă, prin ajutorul lor, aveau să-i îngăduie să înceapă lucrarea.

Regulile institutului au fost alcătuite astfel:

„1. Orice copil al lui Dumnezeu e ţinut să ajute într-un fel sau altul lucrul Domnului Hristos.

2. Prin ajutorul Domnului, nu credem că trebuie să căutăm ocrotirea din partea lumii, nici să poftim pe cei bogaţi, de rang înalt, *care n-ar fi întorşi la Dumnezeu*, să vină să dea vază institutului, căci pentru noi ar însemna să necinstim pe Domnul. Noi ne vom desfăşura steagurile în numele Domnului Dumnezeului nostru (*Psalmul 20.5*).

Numai El trebuie să fie Patronul nostru; cu El vom propăşi; dacă El nu este lângă noi, nu vom avea nicio izbândă.

3. Ne vom feri, iarăşi, *să cerem* bani celor neîntorşi la

Dumnezeu (*2 Corinteni 6.4, 14 – 18*). Totuşi, nu ne credem îndreptăţiţi să nu le primim ajutoarele, dacă ni le dau din îndemnul lor înşişi (*Faptele Apostolilor 28.19*).

4. Înlăturăm, de asemenea, colaborarea cu oameni care n-au credinţă, atât în ce priveşte cârmuirea treburilor institutului, cât şi în ce priveşte împlinirea scopului pe care şi-l pune înainte.

5. Nu ne vom întinde lucrările, făcând datorii (*Romani*

13.8), ca să chemăm în urmă Biserica Domnului Hristos în ajutorul nostru; acesta este un mers care ni se pare potrivnic slovei şi duhului Noului Testament. Cu binecuvântarea Domnului, îi vom arăta nevoile institutului prin rugăciuni ascunse, tainice, şi vom lucra după mijloacele pe care ni le va da El.

6. Nu vom judeca izbânzile institutului după sumele strânse sau după numărul Bibliilor împărţite etc, ci după binecuvântarea pe care va voi Domnul s-o pună pe lucrarea mâinilor noastre (*Zaharia 4.6*); şi vom aştepta binecuvântarea aceasta, în măsura în care ne va fi dat să ne rugăm Lui, bizuindu-ne pe El.

7. Ferindu-ne de orice pretenţie la o viaţă specifică ciudat de deosebită7, dorim să umblăm urmând Cuvântul

7 Adică de pretenţia că numai cei din institutul acesta sunt adevăraţi creştini, respingând ceva bun; ferindu-se, deci, de duhul de sectă, de lui Dumnezeu, fără să dăm de ruşine adevărul. Însă, în acelaşi timp, vom primi cu recunoştinţă tot ce ne vor putea spune creştinii încercaţi după Cuvântul lui Dumnezeu, şi într-un duh de rugăciune, cu privire la institutul acesta".

Feluritele lucrări pe care şi le punea în gând cu privire la institut erau următoarele:

„1. Să sprijine Şcoli Duminicale, şcoli pentru copii săraci şi şcoli de adulţi, şcoli în care învăţământul se va întemeia pe adevărurile Scripturii şi, atât cât Domnul ne va da şi nouă mijloacele necesare, să facem rost de învăţători pregătiţi, ca să întemeiem apoi noi înşine asemenea şcoli.

Prin şcoli întemeiate pe *adevărurile Scripturii*, înţelegem şcoli cârmuite de învăţători evlavioşi, unde calea mântuirii să fie învăţată după Cuvântul lui Dumnezeu şi unde să nu se dea nicio învăţătură potrivnică adevărurilor

Evangheliei.

Şcolile Duminicale, în care se vor întrebuinţa numai creştini şi în care învăţământul se dă numai pe temelia

Sfintei Scripturi, sunt singurele cărora institutul le va face rost de Biblii şi Noi Testamente; fiindcă noi nu credem că cineva care nu cunoaşte el însuşi pe Domnul Iisus este îndreptăţit de Biblie să dea învăţături religioase altora.

Deci, noi nu vom da Biblii, Noi Testamente, cărţi creştineşti şi broşuri care arată calea mântuirii decât şcolilor de adulţi care vor fi cârmuite de învăţători întorşi la Dumnezeu.

2. Pentru ca să răspândească Sfânta Scriptură. Biblia şi

Noul Testament vor fi vândute săracilor cu preţ scăzut.

Credem că îndeobşte, e mai bine *să vindem* aceste cărţi decât să le împărţim fără plată; totuşi, în caz de mare sărăcie, vom da fără plată o ediţie ieftină.

extremism, de exclusivism, de teribila închidere în cercul propriu, stări care sunt grozav de dăunătoare.

3. Să ajute lucrarea misionară. Dorinţa noastră, în această privinţă, este mai ales să ajutăm pe misionarii al căror fel de a lucra ni

se pare cel mai potrivit cu Sfânta

Scriptură. Se va da, cu voia lui Dumnezeu, fiecăreia din lucrările pomenite mai sus, o parte din suma darurilor, după cum ne va călăuzi Domnul. În cazul în care niciuna din lucrări n-ar cere o sumă mai însemnată decât cealaltă, darurile s-ar împărţi în mod egal, afară însă de împrejurarea când dăruitorul îşi va destina darul unei anumite lucrări sau unei anumite părţi a lucrării; atunci se va face după dorinţa lui".

Rânduielile acestea, publicate la 5 martie 1834, nu arată prea lămurit principiul pe care l-a urmat necurmat

George Müller; ele se mărginesc să spună: noi nu cerem bani de la nimeni care nu este întors la Dumnezeu, noi vom arăta Domnului nevoile institutului prin rugăciuni făcute în ascuns şi vom lucra după mijloacele pe care ni le va da El. Însă în mintea lui Müller, aceasta însemna: nu vom face niciodată strângere de ajutoare, nu vom da niciun îndemn ca să căpătăm bani, nu vom face nicio aluzie oricât de vagă ar fi ea şi nici vreo cerere adresată direct sau indirect către nicio făptură, oricare ar fi ea; nu ne vom arăta nevoile şi nu vom cere ceva decât numai de la Dumnezeu. Spunem acestea, ca precizări, întemeiaţi pe faptul că acesta a fost principiul pe care l-a urmat Müller totdeauna fără să se depărteze vreodată de la el sub vreun cuvânt oarecare8.

Lucrarea a început foarte în mic, însă a crescut încetul cu încetul, prin multe rugăciuni.

La sfârşitul anului 1834, aproape 5.000 de lei fuseseră daţi pentru institut; fuseseră ajutaţi 40 de adulţi şi mai

„Însuşi Müller face această precizare în scris în însemnările lui. Textul respectiv este citat în prima parte a capitolului XII din această carte.

mult de 300 de copii prin 6 şcoli; se răspândiseră 482 de

Biblii şi 520 de Noi Testamente, şi 1440 de lei fuseseră întrebuinţaţi pentru întreţinerea feluriţilor misionari.

În anul 1835, Müller scria în însemnările lui:

— *13 ianuarie*. „De la şase dimineaţa până la unu după-amiaza şi de la şase la opt şi jumătate seara, mi-am întrebuinţat vremea ducându-mă să văd oamenii care locuiesc în strada Orangelui. Mergând astfel din poartă în poartă, am putut să văd familiile a noua case felurite. Am căutat să aflu dacă cineva are nevoie de Biblii, dacă

ştiu să citească şi dacă sunt unele familii care doresc să-şi dea copiii lor în şcolile noastre din timpul săptămânii şi duminicale, arătându-le că sunt gata să-i ajut în această privinţă. Asemenea plimbări îţi dau prilejul să stai de vorbă cu sufletele asupra intereselor veşnice. Am vândut în timpul acestei prime zi, opt Biblii şi două Noi Testamente cu preţ scăzut;

am dat fără plată un Nou Testament, am tocmit o femeie pentru şcoala noastră de adulţi, am adus un băiat ca elev în şcolile noastre; în sfârşit am vorbit la aproape treizeci de inşi despre lucrurile privitoare la pacea lor".

— *15 ianuarie*. „De la zece dimineaţa până la unu după-amiaza, am pornit mai departe cu străbaterea străzii

Orangelui, mergând din casă în casă. Am văzut nouă case, ca şi alaltăieri, am vândut o Biblie şi un Nou Testament cu prea scăzut, am poftit câţiva copii la şcolile noastre şi am vorbit la cincisprezece persoane despre lucrurile veşnice".

— *17 ianuarie*. „După ce am cerut din nou lui Dumnezeu să ne mărească fondurile, am primit azi 250 de lei pentru institut".

— *21 ianuarie*. „Am primit din nou, ca răspuns la rugăciunile mele şi într-un chip cu totul neaşteptat, 125 de lei pentru aceeaşi lucrare. Astfel, Domnul ne ajută pe măsură ce lucrăm la răspândirea Cuvântului lui Dumnezeu. Căci am vândut în săptămâna din urmă, mergând din casă în casă, mai ales printre cei săraci, 58 de Biblii şi Noi

Testamente cu prea scăzut, lucrare foarte însemnată, dar care cere mulţi bani".

— *25 februarie*. „În Numele Domnului, şi sprijinindu-ne numai pe El pentru cheltuieli, am întemeiat a cincea şcoală pentru copii săraci, care a fost deschisă azi".

Însă Müller e totdeauna muncit de gândul să întemeieze un orfelinat. Într-o călătorie pe care trebuie s-o facă în Germania, ca să ajute pe misionarul Groves să găsească acolo lucrători pentru Indii, cercetează din nou orfelinatul întemeiat de Francke. Cu acest prilej constată faptul că toate casele de orfani din Anglia n-adăpostesc laolaltă decât 2000 de copii, pe când în temniţe sunt 8.000; dar, o grijă şi mai mare îl munceşte: trebuie să lucreze în aşa fel încât să dea creştinilor posibilitatea să aibă o credinţă pe care n-o au, şi care este aşa de necesară pentru ca Dumnezeu să fie proslăvit.

Dumnezeu îl ascultă neîncetat. După alte mii de dovezi, tatăl lui, până atunci aşa de potrivnic Evangheliei, se lasă câştigat prin pilda şi cuvintele lui. Trebuia să arate lumii credincioşia lui Dumnezeu faţă de aceia care îl ascultă.

— *18 noiembrie*. „Mi s-au dat astă-seară 625 de lei pentru institut şi 125 pentru mine. Nu-i acesta un răspuns însemnat la rugăciunile noastre? Ne rugasem împreună pentru lucrare, cerând Domnului, mai ales, să binevoiască să ne dea mijloacele necesare ca s-o ducem mai departe şi să putem chiar să îmbrăţişăm un câmp mai întins; Îi cerusem iarăşi, de mai multe ori, noi ajutoare pentru mine însumi. El a binevoit, deci, să răspundă la aceste două cereri. O, de mi-ar da harul să mă încred din ce în ce mai mult în El!

Luând ceaiul astă-seară la o soră în credinţă, am găsit viaţa lui Francke. De mult îmi vine în gând, adesea, să m-apuc de o lucrare ca a lui, dar într-o măsură mult mai mică; nu ca să mă iau după acest om al lui Dumnezeu, ci sprijinindu-mă pe Domnul să mă lumineze El în privinţa aceasta.

— *21 noiembrie*. „Azi am simţit cu putere că nu trebuie să mă mai mulţumesc doar să mă *gândesc* să întemeiez o casă de orfani, ci că e vremea să mă apuc de lucrarea aceasta şi am cerut mult Domnului să mă facă să-l cunosc voia în privinţa aceasta. Am primit azi, într-un chip cu totul neaşteptat şi ca răspuns la rugăciunile noastre, 170

de lei pentru institut, sumă venită de la o depărtare de 120

kilometri".

— *22 noiembrie*. „Domnul, răspunzând cererilor mele, mi-a trimis 1250 de lei în puţine zile; nu-I cerusem decât

1.000. O nouă îmbărbătare, care mă face să mă gândesc mai cu dinadinsul la întemeierea unei case de orfani şi care mă îndeamnă să mă rog pentru aceasta".

— *25 noiembrie*. „Ieri şi azi, iar m-am rugat mult cu privire la Casa de orfani şi sunt din ce în ce mai încredinţat că

Dumnezeu îmi încuviinţează planul acesta. Cârmuiască-mă El însuşi, în îndurarea Lui!"

— *28 noiembrie*. „M-am rugat mult în toate zilele din săptămâna aceasta cu privire la Casa de orfani, cerând

Domnului, mai ales, să-mi ia cu totul gândul acesta, dacă nu-l încuviinţează. Mi-am cercetat iarăşi cu grijă inima cu privire la

pricinile care mă călăuzesc spre lucrarea aceasta, şi sunt din ce în ce mai încredinţat că planul meu vine de la Dumnezeu".

— *2 decembrie*. „În aceste zile din urmă, iar m-am fugar des pentru Casa de orfani. Mi-am cercetat adesea inima, căutând să descopăr dacă nu cumva în planul acesta e o dorinţă ascunsă de a-mi aduce vreo slavă mie însumi. În scopul acesta, am stat de vorbă cu fratele Craik, ca să mă ajute să descopăr stricăciunea care ar fi putut să rămână ascunsă în inima mea în această privinţă, sau să văd în ce ar putea fi potrivnic Scripturii planul acesta. Singura pricină care m-a făcut vreodată să mă îndoiesc dacă intră în vederile lui Dumnezeu să mă prind la această nouă lucrare, a fost numărul mare, mulţimea îndeletnicirilor cărora aveam să le fac faţă. Totuşi, gândul acesta a fost cumpănit îndeajuns în mintea mea, ţinând seama de marea însemnătate a acestei noi lucrări şi de gândul că, dacă ea este de la Dumnezeu, El va şti să ne trimită oamenii Săi potriviţi, ca unelte bune când va trebui; aşa că, drept vorbind, n-aş avea să-i dau acestei noi lucrări decât puţină vreme.

Azi-dimineaţă, m-am dus la fratele Caldecott, cerând în chip deosebit Domnului să binevoiască să se slujească de el ca să-mi cerceteze inima: căci, deoarece nu doresc decât slava lui Dumnezeu, aş fi foarte mulţumit ca El să se slujească de un frate ca să-mi facă cunoscut dacă nu-mi încuviinţează planul. Fratele şi sora Caldecott, dimpotrivă, m-au îmbărbătat mult. Ca urmare, am făcut azi cel dintâi pas, punând să se tipărească nişte afişe prin care să dau de ştire că la 9 decembrie va fi o adunare de obşte, ca să arăt fraţilor gândurile mele cu privire la Casa de orfani, cu gândul de a cunoaşte mai lămurit voia Domnului în această priovinţă".

— 5 *decembrie*. „Astă-seară, citind Scripturile, m-au izbit cuvintele următoare: «*deschide-ţi gura larg şi Eu ţi-o voi umplea*» (*Psalmul 81.10*). Până azi nu mă rugasem niciodată cu privire la banii şi oamenii care ne-ar trebui pentru aşezământul dorit. Din clipa aceasta, mi-a fost dat să pun în legătură cuvintele acestea cu Casa de orfani; am cerut Domnului: un local, 25.000 de lei şi oameni bine înzestraţi ca să îngrijească de copii".

— *7 decembrie*. „Am primit azi cel dintâi leu pentru Casa de orfani. Mai târziu, un frate german mi-a dat un leu".

— *9 decembrie*. „Azi după-amiază ni s-a dat un mare dulap, ca

cea dintâi mobilă a aşezământului viitor. Inima îmi era abătută azi după-amiază şi astă-seară din pricina Casei de orfani; însă, abia am început să vorbesc adunării, că m-am simţit ajutat cu putere de către Dumnezeu; sufletul meu a simţit multă pace şi bucurie şi am avut încredinţarea că lucrarea aceasta este plăcută lui Dumnezeu.

Nu s-a făcut, *înadins*, *nicio strângere de ajutoare în seara aceea* şi nimeni, afară de mine n-a vorbit despre acest lucru, *căci n-aveam nici cel mai mic gând să înrâurim asupra simţăminte lor*, *ci voiam să fiu în totul sigur de voia Domnului*

După adunare, mi s-a încredinţat suma de 12, 50 lei şi o soră a venit şi a spus că este gata pentru lucrare. M-am întors acasă fericit în Domnul şi cu deplina încredere că lucrul avea să meargă bine".

De a doua zi, Müller începea publicarea unui tratat cu titlul: *Planul întemeierii unei Case a orfanilor*, cuprinzând miezul celor spuse de el la adunarea din 9 decembrie

1835; la 16 ianuarie 1836, a publicat un al doilea tratat:

Noi amănunte asupra Casei orfanilor, *pe care ne punem în gând s-o întemeiem la Bristol în legătură cu institutul* în aceste două expuneri arăta îndrumările lui Dumnezeu pe care le urmase, ascultările de rugăciune etc. Darurile în natură şi în bani începeau să curgă, oameni pregătiţi începeau să se înfăţişeze ca să se dedice lucrării; şi ajutoarele acestea ale Domnului, care n-au încetat să se înmulţească, au întrecut îndată tot ce ceruse Müller.

Unul din cele dintâi daruri fusese suma de 2500 de lei, dat de o cusătoreasă săracă şi bolnăvicioasă care nu câştiga decât 435 de lei pe săptămână; şi Müller nu primi darul acesta decât după ce se încredinţa că pricinile primirii fuseseră cu totul după voia lui Dumnezeu şi că dăruitoarea

„Urmaşe pe Domnul Iisus cu linişte şi bună chibzuinţă.

Căci, zice el, dacă n-ar fi fost aşa şi, dacă surorii noastre i-ar fi părut rău mai târziu, Numele Domnului ar fi fost necinstit prin faptul acesta".

În aprilie 1836, o mare casă de pe strada Wilson, nr. 6.

Bristol, a fost închiriată şi mobilată ca să primească 30 de orfane. După opt luni, o a doua casă din aceeaşi stradă era închiriată şi pregătită să primească 36 de copilaşi orfani.

Peste nouă luni, o a treia casă era deschisă pentru 30 de orfani.

De la sfârşitul verii anului 1837, Müller avea astfel

96 de orfane şi de orfani în grija lui.

Amintind, în *Istorisirile* lui, istoria întemeierii caselor lui de adăpost, Müller dă în chip amănunţit cauzele care l-au făcut să se apuce de această mare lucrare. Locul acesta este frumos de tot şi de aceea îl vom reda în întregime:

„Lucrările mele ca păstor în Bristol, corespondenţa întinsă căreia trebuie să-i fac faţă şi vizitele pe care le primim de la fraţii care vin din afară, au ajutat să-mi arate că unul din lucrurile de care au mai multă nevoie copiii lui

Dumnezeu din zilele noastre *este să fie întăriţi în credinţă*.

Qteva pilde vor sluji la lămurirea gândului meu. Să ne închipuim că mă duc să văd un frate care lucrează de la 14

până la 16 ceasuri pe zi la meşteşugul lui. Nu numai că această muncă prea din cale afară îi vatămă sănătatea, dar sufletul lui este lânced şi nu se bucură de lucrările lui

Dumnezeu. În asemenea împrejurări îl rog, de obicei, să nu lucreze atât, având în vedere sănătatea lui, ci să se întărească lăuntric prin citirea şi adâncirea Cuvântului lui

Dumnezeu şi prin rugăciune. Răspunsul pe care-l capăt destul de des este cam acesta: «Dacă aş lucra mai puţin, n-aş putea să câştig îndeajuns pentru întreţinerea familiei mele, fiindcă lucrând mult, abia pot face faţă cheltuielilor.

Azi suntem aşa de puţin plătiţi că trebuie numaidecât să te sileşti să lucrezi, ca să poţi să ieşi la socoteală». E lămurit că lipseşte încrederea în Dumnezeu şi felul acesta de a judeca ne descoperă o lipsă de credinţă adevărată în cuvintele acestea: «*Căutaţi mai întâi împărăţia lui Dumnezeu şi neprihănirea Lui, şi toate aceste lucruri vi se vor da pe deasupra*» (*Matei 6.33*).

Iată cum răspund eu, de cele mai multe ori, în asemenea împrejurări: «Dragă frate, *Domnul face ca familia ta să trăiască şi nu lucrul tău*. Fii încredinţat că Acela care te-a hrănit pe tine şi pe ai tăi când din pricina bolii tale nu puteai lucra, va purta grijă la fel şi de nevoile tale şi de ale copiilor tăi când, ca să hrăneşti omul lăuntric, nu vei lucra decât un număr oarecare de ceasuri pe zi, păstrându-ţi timp pentru gândire cu Dumnezeu. Mă înşel, oare, spunându-ţi că nu dai rugăciunii decât câteva clipe grăbite înainte de a începe lucrul de peste

zi? Şi seara, când îţi încetezi munca şi ai de gând să citeşti puţin Cuvântul cel bun, eşti prea obosit cu trupul şi cu mintea, ca să te poţi bucura de citirea aceasta; uneori, chiar, te prinde somnul când citeşti sau când eşti în genunchi ca să te rogi».

Fratele acesta, de obicei, va mărturisi că aşa se petrec lucrurile şi va recunoaşte că părerea mea e bună; totuşi măcar că n-o spune, după toată înfăţişarea lui, eu văd că el rămâne să creadă şi mai departe că n-ar putea să iasă la socoteală dacă ar urma sfatul meu. Tocmai din această cauză doream mult de tot să pot da fraţilor o dovadă văzută că Dumnezeul şi Tatăl nostru rămâne tot aşa de credincios cum a fost totdeauna şi că, în zilele noastre ca şi odinioară, El dovedeşte tuturor celor ce se încred în El, că El este

Dumnezeul cel viu.

Altă dată întâlnesc un trate sau o soră mâhniţi de gândul că, atunci când vor îmbătrâni şi nu vor putea munci, vor trebui să alerge la o casă de adăpost pentru neputincioşi. Dacă aduc aminte copiilor lui Dumnezeu care sunt în starea aceasta, că Tatăl lor cel ceresc n-a lipsit niciodată de a veni în ajutorul acelora care s-au încrezut în

El, poate că nu vor zice totdeauna că vremurile s-au schimbat; totuşi, se va vedea, destul de lămurit, că nu privesc spre Dumnezeu ca spre Acela care este *Dumnezeul cel viu*. Duhul meu a fost de multe ori mâhnit de aceste lucruri şi doream cu înfocare să pun sub ochii copiilor lui

Dumnezeu un fapt care să le poată arăta că, chiar în vremurile în care trăim, El nu părăseşte pe aceia care se bizuie pe El.

O altă ceată de oameni e alcătuită din fraţii care sunt patroni, asociaţi, comercianţi, liber profesionişti, mici negustori privatizaţi sau care rezolvă treburi pe cont propriu în gospodăria lor sau la piaţă, ori sunt implicaţi în diverse alte afaceri şi al căror suflet sufere, iar cugetul le este încărcat din pricină că se poartă în ocupaţia aceasta a lor aproape ca oamenii din lume. Concurenţa în negoţ, vremurile grele, prea marea populaţia a ţării, lipsa de produse alimentare şi atâtea alte constrângeri materiale, financiare, sociale, iată atâtea situaţii reale care se aduc uneori ca argumente în sprijinul părerii că n-ar putea izbuti, dacă ar privi doar la Cuvântul lui Dumnezeu pentru îndrumarea treburilor lor. Vor arăta, poate, dorinţa să schimbe îndeletnicirea, însă, rareori am văzut ca *cineva să se ţină tare pentru Dumnezeu*, *ca să nu se*

lase târât de felul de a se descurca al lumii şi de legile nescrise ale reuşitei în viaţa de pe acest pământ şi să ia hotărârea sfântă să se încreadă în

Dumnezeul cel viu şi să atârne numai de El, ca să păstreze un cuget curat. Doream să dau şi acestui fel de oameni o dovadă văzută că Dumnezeu rămâne acelaşi totdeauna şi că, deci, este cu putinţă a trăi frumos pe acest pământ privind numai la Cuvântul lui Dumnezeu pentru îndrumarea treburilor zilnice.

Alţi fraţi şi surori au îndeletniciri pe care nu le pot urma cu cugetul curat sau, cu privire la lucrurile duhovniceşti, sunt într-o stare pe care Scriptura n-o încuviinţează.

Unii se tem să-şi părăsească o carieră pe care n-o pot urma cu încuviinţarea lui Dumnezeu, din pricina urmărilor pe care le întrezăresc; alţii se tem să-şi părăsească locul, de frică să nu rămână pe drumuri. Doream să fiu o unealtă în mâinile lui Dumnezeu, ca să întăresc credinţa acestor fraţi şi acestor surori, nu numai arătându-le prin pilde din Cuvântul lui Dumnezeu că El vrea şi poate să ajute pe toţi aceia care se bizuie pe El, dar mai ales, făcându-i să vadă, prin fapte, că El este astăzi ceea ce a fost totdeauna. Ştiam bine că, Cuvântul lui Dumnezeu trebuie să fie de ajuns şi fie-l aduse mulţumiri, eu n-aveam nevoie de altceva pentru mine însumi. Totuşi, mă gândesc că, dacă această dovadă văzută despre credincioşia neschimbată a Domnului (vreau să zic întemeierea unei case de orfani)

ar putea sluji într-un fel sau altul la întărirea inimilor fraţilor mei, trebuia să le fiu de ajutor intrând pe calea aceasta. Mi-aduceam deseori aminte de marea binecuvântare pe care o simţise sufletul meu când învăţasem să cunosc cârmuirea lui Dumnezeu faţă de slujitorul Său *A*.

H. Franche care, sprijinindu-se numai pe Dumnezeul cel viu, întemeiase cea mai mare casă de orfani din lume, casă pe care o văzusem de multe ori, şi de aceea m-am crezut chemat să fiu slujitorul deosebit al Bisericii Domnului

Hristos, ca să-l împărtăşesc harul pe care mi l-a dat El de a putea *să-L iau pe cuvânt şi să mă bizui numai pe El*.

Toate durerile pe care le-a simţit sufletul meu, văzând un

57

atât de mare număr de credincioşi cu care am intrat în legătură,

că sunt copleşiţi, plini de neliniște, că au un cuget împovărat, pentru că n-aveau încredere în Domnul, toate aceste lucruri, zic, au fost în mâinile lui Dumnezeu tot atâtea mijloace ca să trezească în inima mea dorinţa de a da

Bisericii şi lumii o dovadă că El nu S-a schimbat de loc; şi mi s-a părut că, cea mai bună cale de urmat pentru a ajunge la ţinta aceasta era întemeierea unei case de orfani. Trebuia ceva care să se poată vedea chiar cu ochii trupului. Dacă deci eu, care nu sunt decât un om sărac, aş putea să ajung să capăt prin credinţă şi prin rugăciune, şi *fără să cer cuiva* mijloacele necesare şi suficiente pentru întemeierea şi ducerea mai departe a unei case de orfani, nu-i lămurit oare că, prin binecuvântarea Domnului, un astfel de fapt ar ajuta la întărirea credinţei copiilor lui

Dumnezeu şi ar vorbi cugetului celor neîntorşi la Dumnezeu, aşa ca să le dovedească temeinicia adevărului dumnezeiesc al Sfintelor Scripturi? Aceasta este pricina de căpetenie care m-a făcut să întemeiez acest aşezământ.

Doream, fără îndoială, din toată inima, ca Dumnezeu să se slujească de mine pentru ca să facă bine din punct de vedere trupesc copiilor săraci, lipsiţi de taţii şi mamele lor, şi să mă facă să le pot fi de folos şi în alte privinţe decât în lucrurile care privesc viaţa lor de acum. Nu eram mai puţin doritor să mă văd întrebuinţat pentru creşterea acestor iubiţi orfani în frica de Dumnezeu; însă, o spun iarăşi, ţinta de căpetenie pe care mi-am pus-o înainte şi pe care mi-o pun şi azi, în lucrarea aceasta, este ca Dumnezeu să fie proslăvit prin faptul că orfanii daţi în grija mea sunt înzestraţi cu tot ce le trebuie, numai *prin rugăciune şi prin credinţă*, fără ca tovarăşii mei de lucru sau eu să cerem cuiva ceva. Cum să dăm o dovadă mai bună că Dumnezeu este *totdeauna credincios* şi că *El n-a încetat să asculte rugăciunile*? Ce s-a petrecut începând din luna noiembrie 1835, a făcut să se vadă în chip lămurit că nu mă înşelasem. Nu numai că istorisirile care au fost publicate, cu privire la lucrarea aceasta, au fost nişte mijloace de întoarcere la Dumnezeu pentru mulţi păcătoşi, dar ele au adus roade din belşug şi în inima sfinţilor. Doresc din adâncul inimii mele să fiu recunoscător lui Dumnezeu pentru harul acesta şi să pot, cu ajutorul Lui, să-l dau cinstea şi slava care se cuvin numai Lui!”

CAPITOLUL VI

Încercarea credinţei

(1838 – 1845)

Au fost timpuri când credinţa lui George Müller a fost în mod vizibil încercată; anul 1838 a fost unul din aceste timpuri. De la începutul lui noiembrie din anul trecut el a fost foarte bolnav; capul îi era aşa „de slăbit de o muncă necurmată cu mintea", încât timp de câteva săptămâni se temea cu tot dinadinsul că are să-şi piardă mintea. Era în clipa deschiderii celei de a treia case, aceea a *orfanilor9*.

A trebuit să lase orice îndeletnicire şi să fugă din Bristol.

„Treburi însemnate au rămas baltă, scria el în însemnările lui, însă Domnul ştie prea bine lucrul acesta şi El poartă grijă de lucrarea Lui mai bine decât pot purta eu. În îndurarea Lui, mă ajută să-l încredinţez în mâinile Lui toate aceste treburi. Supunerea aceasta liniştită la voia Lui şi dorinţa de a lăsa totul în mâinile Lui sunt pentru mine o dovadă că nu sunt prins în lucrarea *mea* ci într-a *Lui*".

Putându-se întoarce în Bristol în decembrie 1837, el scrie:

„Sunt doi ani acum de când mi-am arătat gândul de a întemeia o a treia casă, pentru băieţi orfani, dacă îngăduie ylea dintâi casă cu fete *orfane*; a doua cu orfani şi orfane mici, *copilaşi*; a treia cu băieţi *orfani*.

Dumnezeu. Ce de lucruri n-a făcut El de atunci! 75 de orfani sunt încredinţaţi acum în grija noastră; mai avem loc pentru 21 şi, în fiecare zi aşteptăm alţii noi. În timpul acestui an, cheltuielile s-au ridicat la 18500 de lei, iar încasările la 21.000. Am cheltuit pe deasupra 10.000 de lei pentru şcoli, pentru răspândirea şi punerea în folosinţă a

Scripturilor şi pentru ajutorul pe care l-am dat lucrărilor misionare. Astfel, ne-au trebuit 28500 de lei în timpul anului trecut, şi bunul nostru Dumnezeu a îngrijit de tot, fără să fi cerut ceva cuiva".

Însă, Müller nu se îngrijea numai de şcoli, de răspândirea Scripturii, de misiunile din ţările păgâne, de biserica lui şi de orfelinatele lui; el ceruse lui Dumnezeu bani deosebiţi ca să ajute şi pe săracii care îl înconjurau la Bristol şi în privinţa aceasta, urmează în însemnările lui:

„Cele o sută perechi de învelitori de lână au sosit azi.

Cât de bun e Domnul că ne dă cinstea de a fi nişte unelte în mâinile Lui, ca să venim în ajutorul nevoilor unora din săracii dintre sfinţi şi dintre copiii lumii! Darul acesta a sosit la timp, căci, cercetând împrejurările în care se găsesc unii săraci, s-au descoperit cazuri de

suferinţe apăsătoare, foarte întristătoare, care provin din lipsa de învelitoare.

Domnul să-mi dea harul să mă lepăd de mine însumi, ca să îngrijesc de nevoile săracilor! Câte lucruri nu se pot face cu puţină lepădare de sine! Doamne, ajută-mă! învelitorile sunt *de foarte bună calitate*. Cel care vrea să urmeze pe

Domnul Iisus Hristos, venind în ajutorul nevoilor celor săraci, nu se va întreba cum ar face ca să dea cât mai puţin cu putinţă; dimpotrivă, el va căuta să dea cât va putea mai din belşug".

Însă, la 7 ianuarie 1838, Müller scrie: „Capul meu este într-o stare de plâns şi, pe cât pot judeca eu, atât de rău cum n-a fost niciodată. Se vede din ce în ce mai lămurit că nervii sunt atinşi. Boala aceasta e în strânsă legătură cu o puternică pornire spre mânie şi chiar cu nu ştiu ce simţământ drăcesc, străin de firea mea. O, Doamne, fereşte, în îndurarea Ta, pe slujitorul Tău, de a necinsti în vreun fel înaintea lumii Numele Tău! Ar fi mai bine atunci să iei îndată pe slujitorul Tău la Tine!"

Ca urmare, pleacă la Trowbridge cu familia lui. În localitatea aceasta citeşte viaţa lui Whitefield şi citirea aceasta îi aduce o binecuvântare nespusă. „Inima mi-a fost împinsă să se roage pentru multe lucruri, scrie el la 16 ianuarie; mai ales am cerut Domnului să binevoiască să pună în mine o dorinţă sfântă şi aprinsă de a-l câştiga suflete, precum şi o mare milă pentru păcătoşii pierduţi.

Citind mereu viaţa lui Whitefield, am fost îndemnat şi mai mult să mă rog în privinţa aceasta". Apoi, gândindu-se adânc, în genunchi, la *Psalmul 68*, adaugă: „Una din numirile lui Dumnezeu, care. Se numeşte «Tatăl orfanilor», mi-a fost de o deosebită binecuvântare cu privire la aceia care mi-au fost încredinţaţi mie. Niciodată n-am prins ca azi adevărul cuprins în aceste cuvinte. Prin harul lui Dumnezeu, numirea aceasta va fi o dovadă de care mă voi folosi înaintea Lui la vreme de nevoie. El este Tatăl orfanilor;

El însuşi a făgăduit că Se va îngriji de ei şi le va face rost de tot ce le trebuie; tot ce am eu de făcut este să-l aduc aminte de nevoile acestor copii sărmani, ca să poarte grijă de ele. Sufletul mi s-a mai lărgit faţă de aceste sărmane făpturi lipsite de părinţi. Numirea aceasta de «*Tatăl orfanilor*» cuprinde îmbărbătări destul de puternice ca să mă facă să pun mii de orfani, cu toate nevoile lor, pe inima iubitoare a lui

Dumnezeu”.

Müller era pregătit, deci, pentru încercarea care avea să se arate mai mare ca oricând. îi vom lăsa lui cuvântul în timpul lungii încercări prin care va trece.

— *18 august 1838*. *Dimineaţa*. „N-am un ban în casă pentru orfani, şi peste o zi sau două, vor trebui sute de lei.

Ochii mei sunt îndreptaţi spre Domnul.

Seara. În timpul zilei, am primit 125 de lei de la o soră în credinţă, care îşi părăsise scumpeturile10 acum câtva timp, cu gând să le vândă în folosul orfanilor. Azi-dimineaţă, pe când îşi făcea rugăciunea, i-a venit gândul că, deoarece are aceşti 125 de lei şi nu datora nimănui nimic, ar fi mai bine să-i dea întâi pe ei, gândindu-se că ar putea trece câtăva vreme până la vinderea acestor scumpeturi. Ca urmare, mi-a adus banii aceştia, neştiind de loc că eu n-aveam un ban…”

— *20 august*. „Azi mă găseam din nou fără niciun ban;

Însă ochii mi-erau îndreptaţi spre Domnul. Ştiind că săptămâna aceasta mi-ar trebui cel puţin 325 de lei, am început să mă rog. Peste puţin timp am primit ca răspuns 300

de lei de la o doamnă care locuieşte la Clifton şi pe care n-o văzusem niciodată…”

— *23 august*. „Iar eram fără niciun ban, când primesc de la Clapham 75 de lei şi o ladă cu haine noi pentru orfani”.

— *31 august*. „Au adus registrele de socoteli din partea gestionarei de la Casa orfanilor. Neavând bani să dau înainte pentru gospodărie, mi-am pus nădejdea în Domnul.

Până acum El n-a găsit cu cale să trimită ajutor. Gestionara venind azi să ceară bani, unul din slujbaşi a dat, din punga lui, 50 de lei pentru nevoile de faţă”.

— *1 septembrie*. „Domnul, în înţelepciunea şi dragostea

Lui, n-a trimis încă ajutor. N-am nevoie să mă neliniştesc ca să ştiu de unde va veni; ştiu că-l va trimite la vremea potrivită; ceasul Lui încă n-a venit. Fiindcă trebuiau bani şi pentru Casa orfanilor, fratele de care fusese vorba a dat din nou 50 de lei. Pentru clipa de acum, deci, a fost izbă îmbrăcămintea de lux şi podoabele; giuvaierele.

vire. Însă, acum izvoarele băneşti ale acestui frate au secat. N-am avut niciodată, în ce priveşte lucrarea aceasta, o vreme de

încercări aşa de grele cu privire la mijloacele băneşti; ştiu totuşi că de acum înainte trebuie să laud pe

Domnul pentru ajutorul Lui. Mi-am înfăţişat temeiurile înaintea Lui, şi El, milostivul meu Domn, «Tatăl orfanilor», îşi va trimite ajutorul".

— *3 septembrie*. „Azi-dimineaţă, Domnul ne-a venit din nou în ajutor, un frate, slujbaş la lucrarea noastră, ne-a dat 50 de lei, care, împreună cu cei 60 de bani daţi de un necunoscut, au fost trimişi Casei orfanilor, unde trebuie să fie lipsă de bani. Au mai venit pe deasupra, în timpul zilei 43, 50 lei care au fost încredinţaţi gestionarei de la

Casa orfanilor".

— 5 *septembrie*. *Dimineaţa*. „Vremea încercării noastre urmează. Domnul, în îndurarea Lui, a dat îndeajuns pentru nevoile noastre zilnice. Acum, *zi de zi* şi chiar *ceas de ceas*, ne dă ce ne trebuie. Ieri n-a venit nimic. Din nou m-am rugat cu stăruinţă Domnului ieri şi azi. Parcă îmi zicea: «Ceasul Meu încă n-a venit». Însă, credinţa mea se bizuie pe Dumnezeu; măcar că nu ştiu de unde va veni ajutorul, sunt încredinţat că El îl va trimite; nu poate lipsi.

Peste puţine zile ne vor trebui mai multe sute de lei, şi n-avem niciun ban. Azi-dimineaţă, unul din lucrătorii tocmiţi la lucrarea aceasta, a dat 50 de lei pentru nevoile de acum".

Seara. „Azi Domnul ne-a trimis oarecare ajutoare, ca şi când ar fi vrut să mă îmbărbăteze să nu încetez de a nădăjdui şi a mă încrede în El. După-amiază, pe când mă rugam în această privinţă, m-am simţit pe deplin încredinţat că ne va veni în ajutor; am putut chiar să-L binecuvântez dinainte pentru ajutorul Lui şi să-l cer să binevoiască să-l facă să slujească la îmbărbătarea noastră.

Am fost învăţat, iarăşi, ieri şi azi, să-l cer mai ales să nu îngăduie ca să-mi slăbească credinţa. Peste câteva minute, fratele T. a intrat şi mi-a adus 105 lei, veniţi din mai multe daruri mici care-i fuseseră încredinţate. Mi-a spus în acelaşi timp, că socotelile Casei orfanilor celor mici vor fi aduse mâine şi că vor trebui daţi bani dinainte pentru gospodărie. O clipă m-am gândit că ar fi bine să păstrăm

75 de lei din aceşti bani ca să facem faţă nevoii acesteia;

Însă, în acelaşi timp, mi s-au înfăţişat cuvintele următoare:

ajunge zilei necazul ei! Domnul poate purta de grijă pentru mâine şi chiar mai mult decât îmi trebuie. Ca urmare, am trimis 75 de

lei uneia din surori, căreia îi datoram leafa pe trei luni11; şi cei 30 de lei care rămâneau, i-am trimis

Casei orfanilor. Iată-mă dar din nou fără niciun ban.

Nădejdea mea este în Dumnezeu. El va purta de grijă".

— *6 septembrie*. „Au adus azi-dimineaţă registrele Casei orfanilor celor mici. Gestionara a întrebat când poate să vină să le ia, ceea ce însemna: «Când vor fi văzute din nou şi când îmi veţi da bani pentru gospodărie?» Măcar că n-aveam nici. un ban, i-am răspuns: mâine. Cam după un ceas, fratele T. m-a înştiinţat că a primit 25 de lei, 14, 5 kg de sare, 44 duzine 12 de ceapă şi 13 kg făină de ovăz".

— 7 *septembrie*. „Era vremea să trimitem bani Casei orfanilor celor mici. Domnul netrimiţându-ne nimic mai mult faţă de ce am primit ieri, am trimis cei 25 de lei intraţi ieri şi 2, 75 lei găsiţi în cutia de bani din casa mea, nădăjduind că bunul nostru Stăpân ne va trimite mai mult".

11 Bineînţeles că slujbaşii se în voiseră să nu se încreadă decât în

Dumnezeu, şi Müller nu era dator faţă de ei; totuşi, întotdeauna ei şi-au primit lefurile.

Aşa cum se obişnuia să se socotească atunci; o duzină de ceapă era circa 1 kg.

— *8 septembrie*. *Sâmbătă seara*. „Ceasul încercării urmează şi, până acum, milostivul meu Mântuitor n-a găsit cu cale să-mi trimită ajutor. Alaltăieri seară am auzit pe fratele Craik vorbind despre credinţa lui Avraam, *Geneza*

12. El a arătat cum totul a mers bine câtă vreme Avraam a lucrat prin credinţă şi a umblat după voia lui Dumnezeu, şi cum iarăşi totul a lipsit când nu s-a încrezut în El.

Două lucruri, mai ales, mi se par însemnate în împrejurarea în care mă găsesc:

1. Nevoia de a fi păzit de Domnul să nu apuc vreo cale greşită şi nici să merg pe căile mele, ca să ajung la izbăvire. Am la bancă 5500 de lei, care mi-au fost încredinţaţi de un frate şi o soră pentru alte nevoi ale lucrării Domnului; aş putea să iau banii aceştia şi să scriu acestui frate şi acestei surori că, în strâmtorarea în care mă aflu, am luat

1.000 sau 2000 de lei pentru orfani, ceea ce i-ar mulţumi în totul (căci amândoi au dat cu dărnicie pentru lucrarea aceasta şi, acelaşi

frate mi-a spus de mai multe ori să-i cer lui când aş avea lipsă de bani). Însă, aceasta ar fi *izbăvirea mea* şi nu a lui Dumnezeu, şi, lucrând astfel, aş pune o mare piedică întăririi credinţei mele, când ar veni o altă vreme de încercare.

2. Cuvântarea fratelui Craik mi-a adus aminte din nou de primejdia de a necinsti pe Domnul pe calea prin care, prin harul Lui, L-am proslăvit într-o măsură oarecare, încrezându-mă în El. Ieri şi azi m-am luptat cu Dumnezeu în rugăciune şi l-am adus unsprezece pricini pentru care va binevoi fără îndoială să trimită ajutor. Duhul meu a rămas în pace în această privinţă; chiar ieri pacea mea a fost atât de mare, încât m-am putut bucura prin Duhul Sfânt.

Totuşi, trebuie s-o spun, că în timpul acestor zile din urmă am cerut Domnului să binevoiască, mai ales, să împiedice, în îndurarea Lui, de a slăbi credinţa mea. Ochii mei sunt spre El; El poate veni îndată în ajutorul meu. Sunt încredinţat de un lucru şi anume că va trimite ajutor cum va crede şi când va voi.

Iată cele unsprezece pricini pe care I le-am adus:

1. Că m-am apucat de lucrarea aceasta spre slava Lui, adică, cu gândul că faptul Ei va purta grijă de nevoile orfanilor, ca *răspuns la rugăciuni* – singurul mijloc de a cere ajutor – va fi o dovadă văzută că El este Dumnezeul cel viu, şi că şi *în zilele noastre* este gata să răspundă la rugăciuni.

2. Că El este «Tatăl orfanilor» şi, ca atare, nu putea face altfel decât să îngrijească de ei (*Psalmul 68.5*).

3. Că am primit copiii în Numele Domnului Iisus, şi că, prin urmare, El însuşi fusese primit, hrănit şi îmbrăcat în aceşti copii (*Marcu 9.36 – 37*).

4. Că credinţa multor copii ai lui Dumnezeu, fiind întărită până acum prin această lucrare, dacă de acum încolo El n-ar da mijloacele trebuincioase pentru ducerea ei mai departe, cei slabi ar şovăi; pe când trimiţându-le, credinţa lor s-ar întări din ce în ce mai mult.

5. Că, în împrejurarea dintâi, mulţi vrăjmaşi ar râde şi ar zice: «nu spuneam noi că înflăcărarea aceasta nu va ajunge la nimic?»

6. Că, dacă nu-mi vine în ajutor, mulţi creştini puţin luminaţi, sau care merg în unele privinţe după imboldurile firii pământeşti, s-ar simţi îndreptăţiţi în legătura lor cu lumea, în ce priveşte lucrarea lui Dumnezeu şi ar fi îmbărbătaţi să urmeze şi mai departe ca înainte şi să

stăruiască în felul lor de a lucra potrivnic Scripturii, cel puţin când e vorba de felul de a căpăta mijloace băneşti.

7. Că eu sunt copilul Lui şi de aceea El trebuie să aibă milă de mine şi să-şi aducă aminte că nu pot îngriji eu însumi de nevoile orfanilor.

8. Ca să binevoiască să-şi aducă aminte iarăşi de tovarăşii mei de lucru, care se sprijinesc pe El şi care ar suferi dacă El n-ar trimite ajutoare.

9. Că, în împrejurarea aceasta, ar trebui să trimit la vechii lor tovarăşi pe copiii cărora le dăm o învăţătură potrivită cu Sfânta Scriptură.

10. Că trebuie să arate că s-au înşelat toţi aceia care au zis că ne-am putea aştepta să fim ajutaţi *la început*, când lucrul e nou, dar că nu ne mai putem bizui pe ajutoare în urmă.

11. În sfârşit, că, dacă nu-mi va trimite banii necesari, n-aş şti ce încheiere să scot din multele şi însemnatele răspunsuri, pe care mi le-a dat până acum la rugăciunile mele cu privire la lucrarea aceasta, şi care mi-au dovedit pe deplin că ea este după voia lui Dumnezeu".

— *10 septembrie*. *Luni dimineaţa*. „N-au venit bani nici sâmbătă, nici ieri. Mi se pare acum că trebuie să fac ceva cu privire la nevoia în care ne aflăm. Mă gândesc să mă duc în Casele orfanilor, să strâng pe fraţii şi surorile care sunt în slujbă în aceste aşezăminte, şi care, afară de fratele

T., n-au fost puşi niciodată în cunoştinţă despre starea fondurilor13.

Gândul meu este să le arăt cum stau lucrurile, să văd câţi bani ne trebuie în clipa aceasta, să le spun că eu, cu toată încercarea aceasta a credinţei, nu încetez să cred că

Dumnezeu ne va ajuta şi, în sfârşit, să mă rog cu ei. Mi se

13 tn împrejurările când mai-nainte, mai mulţi slujbaşi ai aşezămintelor dădeau singuri pentru lucrare, atunci când nu mai rămâneau bani, slujbaşii aceştia afară de fratele T., nu puteau fi alţii decât Craik şi Müller însuţi. De la începutul lucrării este un dăruitor al cărui nume se întrineşte foarte adesea şi care este următorul: „Cineva care strânge comori ta cer", însă, acest *cineva* nu poate fi altul decât George Müller, care a dat totdeauna pentru lucrare cât mai mult cu putinţă din ceea ce ţi venea pentru el însuşi.

pare, mai ales, necesar să-i înştiinţez să nu mai facă cumpărături, pentru care n-avem mijloace să le plătim;

dar că, în ce priveşte copiii, nu trebuie să-i lase să ducă lipsă nici de o hrană bună, nici de hainele neapărat trebuincioase… Doresc, în sfârşit, să mă încredinţez dacă rămân lucruri care au fost trimise ca să fie vândute, sau dacă sunt lucruri nefolositoare, din care am putea face bani. Simt că lucrarea trece printr-o greutate foarte mare.

La ora nouă şi jumătate, am luat 60 de bani, pe care îi pusese un necunoscut în cutia din capela Gedeon. Am primit banii aceştia ca pe arvuna pe care mi-o dădea

Dumnezeu, ca să mă încredinţez că vrea să se îndure şi să trimită mai mult.

La ora 10, după ce m-am întors de la fratele Craik, căruia îi deschisesem din nou inima mea, pe când mă rugam iarăşi cerând ajutor, o soră vine să ne vadă şi a dat nevestei mele 50 de lei pentru orfani, zicând că se simţise îndemnată să vină, şi că întârziase chiar prea mult. Peste puţine minute, când am intrat în odaia unde era ea, mi-a mai dat 50 de lei, şi toate astea fără să ştie câtuşi de puţin de lipsa noastră… După câteva minute, au venit să-mi ceară bani pentru Casa orfanilor celor mici; am trimis 50

de lei aşezământului acestuia; 25 de lei Casei orfanelor şi

25, 60 lei Casei orfanilor.

Azi, fratele Craik a plecat din Bristol; ar fi trebuit să plec şi eu cu el, ca să am puţină linişte pentru capul meu:

Însă, trebuie să rămân, ca să trec încercarea aceasta împreună cu dragii mei orfani. Aceşti mici prieteni nu ştiu deloc ce se petrece, căci masa lor este tot aşa de bine încărcată, ca şi atunci când erau 20.000 de lei la bancă, şi nu duc lipsă de nimic”.

— *11 septtmbire*. „Fără îndoială că te toată înţelepciunea Lui, bunul nostru Stiotn gheste că trebuie să ne ţină jos de tot cu privire la fonduri. Fratele T. a venit să-mi spună că unul din tovarăşii noştri de lucru îşi vânduse ceasul şi două ace de aur cu 26, 50 lei în folosul aşezămintelor; că au mai venit 12 lei şi că două din tovarăşele noastre de lucru au dat una 19 cărţi şi alta 21 ca să fie vândute în folosul orfanilor. E o mare binecuvântare să ai astfel de tovarăşi de lucru în vreme de încercare! Am dat aceşti 38, 50 lei Casei orfanilor”.

— *12 septembrie*. „Încercarea continuă. N-am primit, azi, decât

11, 25 lei, care au fost daţi de unul din tovarăşii de lucru. În mijlocul acestei mari încercări a credinţei, Domnul mă păzeşte, cu îndurare, într-o adâncă pace. El îmi dă şi harul de a vedea că lucrul nostru nu este fără folos".

— *13 septembrie*. „Ajutorul n-a sosit încă. Am găsit azi-dimineaţă că trebuie numaidecât să fac cunoscut tovarăşilor de lucru, fraţi şi surori, starea fondurilor, şi să le dau îndrumări ca să nu facă datorii etc. Ne-am rugat împreună, şi adunarea noastră a fost din cele mai fericite.

Păreau toţi îmbărbătaţi. S-au scos 15, 50 lei din cutiile celor trei case; unul din fraţii care slujesc la lucrarea noastră, a dat 15 lei, şi s-au strâns 26, 50 lei din vânzarea unor cusături făcute de copii. O soră, care a intrat în lucrare, mi-a spus, de asemenea, să nu mă îngrijorez de leafa ei, fiindcă nu va avea nevoie de ea…"

— *14 septembrie*. „Domnul netrimiţând încă ajutor, m-am unit din nou, azi-dimineaţă, cu fraţii şi surorile, ca să mă rog. După rugăciune, unul din slujbaşi mi-a dat 18

lei, toţi banii pe care îi avea, zicând că n-ar fi drept să se roage şi să nu dea tot ce avea. Una din surori mi-a spus iarăşi, că peste şase zile are să dea 150 de lei, pe care îi avea puşi la Casa de economie pentru o vreme de nevoie ca aceea prin care trecem. Dumnezeu să fie binecuvântat pentru astfel de tovarăşi de lucru!

Până azi, gestionarele celor trei case plăteau brutarilor şi lăptarului la fiecare săptămână, *pentru că ei voiseră mai bine să-şi primească plăţile în felul acesta*, şi uneori se proceda în acelaşi fel cu măcelarul şi cu băcanul. Însă, acum, fiindcă Domnul îngrijeşte de noi *zi cu zi*, credem că ar fi rău să mai urmăm în felul acesta, căci plata de peste săptămână s-ar putea cere fără ca noi s-o putem face, ceea ce ar putea aduce neplăceri negustorului şi ar fi împotriva poruncii Domnului: «*Să nu datoraţi nimănui nimic*». Ca urmare, de azi înainte, fiindcă Domnul îngrijeşte de nevoile noastre zi de zi, ne punem în gând să plătim pe loc toate lucrările de care vom avea nevoie, şi să nu cumpărăm niciodată nimic fără să avem înainte banii suficienţi cu care să putem plăti îndată, oricât de necesar şi de urgent ni s-ar părea lucrul pe care am vrea să-l cumpărăm şi aceasta cu toată dorinţa pe care ar putea-o avea negustorii de a fi plătiţi la sfârşitul săptămânii. Am plătit azi puţinul pe care-l datoram.

Întorcându-mă acasă, am găsit, venind din Dublin, un pachet mare cu haine noi pentru orfani, dovadă că Domnul îşi aduce aminte totdeauna de noi. Ne-am adunat din nou astă-seară ca să ne rugăm. Suntem cu inima bună, şi credem mereu că Domnul va purta grijă de nevoile noastre".

— *15 septembrie*. *Sâmbătă*. „Azi-dimineaţă, ne-am adunat din nou ca să ne rugăm. Dumnezeu ne mângâie inimile: aşteptăm ajutor. Am găsit că sunt destule merinde pentru azi şi mâine; însă, nu sunt destui bani ca să luăm pâine ca de obicei (adică s-o plătim de sâmbătă şi pentru luni când urmează să ne-o aducă proaspătă), pentru ca să nu rămână copiii să nu aibă luni pâine caldă. Azi după-amiază, unul din fraţii prinşi în lucrare şi care lipsise din Bristol mai multe zile, s-a întors şi a dat 25 de lei.

Astă-seară, adunându-ne din nou pentru rugăciune, am găsit că mai veniseră 13 lei de azi-dimineaţă. Cu aceşti 38

de lei, am putut cumpăra, azi stmbătă seară, cantitatea obişnuită de pâine, şi ne mai rămân câţiva bani (e greu să avem pâine rece luni). Binecuvântat să fie Dumnezeu că ne-a dat harul acesta să luăm hotărârea ca să nu cumpărăm pâine în timpul zilei, cum făceam de obicei (şi aceasta fiindcă n-o puteam plăti înainte), ci să aşteptăm până seara, când ne-au venit cei 38 de lei – mai mult decât ne era necesar. Am fost îmbărbătaţi şi am primit banii aceştia de la Tatăl nostru, ca o dovadă că nu încetează să se îngrijească de noi, şi că ne va trimite sume mai mari când va găsi El cu cale".

— *16 septembrie*. *Duminică după-amiază*. „Ne-am adunat din nou ca să ne rugăm pentru nevoile orfanilor. Suntem liniştiţi, nădejdea noastră este în Dumnezeu, şi credem că El Se va arăta în îndurarea Lui, cu toate că nu ne-a venit decât un leu şi 25 de bani de ieri seară".

— *17 septembrie*. „Credinţa noastră e din ce în ce mai încercată. Fără îndoială că în vederea unor gânduri înţelepte îngăduie Domnul să-l cerem atâta vreme ajutor; dar sunt încredinţat că El îl va trimite. Numai să ne facă în stare să aşteptăm.

Unul din fraţii care slujesc în lucrare, primind ceva bani, a dat 15, 60 lei; un alt frate, slujbaş şi el, a dat iarăşi

13, 60 lei, toţi banii care-i mai rămâneau. Aceste două sume, împreună cu 22 de lei pe care i-am căpătat, ne-au îngăduit să cumpărăm merinde. Aşa că, până acum, nu ne-a lipsit nimic. Astă-seară

eram încercat de faptul că întârziau atât de mult să ne sosească sume mai mari. Însă, fiind trimis la Scriptură, ca să caut uşurare, sufletul mi-a fost nespus de răcorit de *Psalmul 34*.

Cu bucurie m-am dus să mă unesc cu tovarăşii mei de lucru, ca să mă rog împreună cu ei. Le-am citit psalmul acesta şi am căutat să le înveselesc inimile prin făgăduinţele de preţ pe care le cuprinde".

— *18 septembrie*. *Marţi*. „Fratele F. avea 31, 25 lei, iar eu

3, 75 lei; cu aceşti 35 de lei am putut cumpăra pâinea şi carnea necesare, puţin ceai pentru una din case şi lapte pentru toţi, însă nu mai mult decât ne trebuie din toate acestea pentru nevoia de faţă. Domnul a purtat, deci, de grijă nu numai pentru azi, căci este pâine pentru două zile.

Ne găseam, totuşi, în cea mai mare strâmtorare. Fondurile erau isprăvite, slujbaşii care aveau puţini bani dăduseră până la cel din urmă ban. Băgaţi de seamă acum, cum ne-a venit Domnul în ajutor! O doamnă din împrejurările

Londrei, care era aducătoarea unei sume din partea fetei ei, sosise la Bristol cu 5 zile mai înainte, şi găzduise alături de Casa orfanilor. Azi după-amiază a adus ea însăşi suma aceasta care se ridică la 79 de lei. Sărăcia noastră era aşa de mare, că fusesem gata să vindem lucrurile de care ne puteam lipsi; însă, azi-dimineaţă cerusem Domnului să împiedice, dacă e cu putinţă, să mă găsesc în strâmtorarea aceasta. Faptul că, timp de mai multe zile banii aceştia fuseseră atât de aproape de Casa orfanilor, fără să ni-i dea, nu dovedeşte oare pe deplin că, de la început Dumnezeu avea pe inimă să ne ajute? Însă, fiindcă El are o plăcere deosebită pentru rugăciunile copiilor Lui, îngăduise să ne rugăm atât de mult, fie ca să ne încerce credinţa, fje ca să ne facă să găsim răspunsul cu atât mai plăcut. Nu-i aceasta o izbăvire de preţ? Abia am fost singur, după ce am primit banii aceştia, şi am izbucnit în gura mare la mulţumiri şi laude. Astă-seară am strâns din nou pe tovarăşii mei de lucru, ca să ne rugăm şi să mulţumim lui Dumnezeu; ei n-au fost puţin îmbucuraţi. Suma aceasta a fost împărţită;

ea va ajunge pentru tot ce trebuie mâine, miercuri".

— *20 septembrie*. *Joi*. *Dimineaţa*. „Domnul, în bunătatea Lui, ne-a trimis iarăşi ceva. Mi s-au dat 26 de lei aseară şi 29 de lei azi-dimineaţă".

Seara. „Domnul ne-a trimis astă-seară noi ajutoare; am căpătat 216 lei, o nouă dovadă că nu ne-a uitat. Am găsit

26, 50 lei în cutia din Casa orfanelor, 34, 25 lei în cutia din

Casa orfanilor; în sfârşit, o soră care slujeşte în lucrare a dat 155, 25 lei, după făgăduiala pe care o făcuse acum opt zile. De aproape 18 luni ea înţelesese că nu mai trebuia să aibă bani pentru ea la Casa de economie; ca urmare, hărăzise din toată inima banii aceştia Casei orfanilor, punându-şi în gând să-i ia într-o clipă, când am avea nevoie de ei. E câtăva vreme (după cele ce mi-a spus ea astă-seară) de când scosese o parte din ei ca să cumpere câteva lucruri care trebuiau pentru aşezămintele noastre, ceea ce scăzuse suma la 155, 25 lei. Când a avut cunoştinţă de nevoia în care ne găseam, s-a dus, acum opt zile, la Casa de economie ca să dea de ştire că vrea să-şi ridice banii azi. În adevăr, câtă vreme va binevoi Dumnezeu să-mi dea asemenea tovarăşi de lucru, binecuvântarea Lui va fi asupra lucrării! Aceşti 216 lei au fost împărţiţi astă-seară între cele trei Case, şi am mulţumit lui Dumnezeu, într-un gând, pentru l bunul Lui ajutor".

— *22 septembrie*. „Ieri şi azi, ne-am adunat iarăşi ca să ne rugăm şi că mulţumim lui Dumnezeu. N-aveam o nevoie grabnică; însă, la 29 septembrie vom avea de plătit

493, 20 lei, chirie pentru cele trei Case ale noastre de orfani. Azi n-avem decât 5, 70 lei pentru celelalte lucruri ale aşezământului, şi era ziua de plată a mai multor profesori. Însă, eu mă bizuiam pe Dumnezeul cel viu. El ne-a ajutat în atâtea rânduri şi într-un chip aşa de minunat în timpul acestei săptămâni, în ce priveşte Casele orfanilor, încât ar fi fost de două ori un păcat să nu ne încredem în El în această nouă greutate. N-am primit nimic azi-dimineaţă. Pe la două, în clipa când se plătesc de obicei profesorii, ni s-a dat 25 de lei, cu care m-am dus îndată la fratele T. care îngrijeşte de această parte a lucrării, ca să plătească măcar în parte, lefurile de peste săptămână.

Dimineaţa, el însuşi primise 25 de lei, care, cu cei pe care-i primisem eu, *în clipa când aveam nevoie de ei*, ne-au ajuns pentru azi".

— *25 septembrie*. „Ieri şi alaltăieri, ne-am adunat mai departe ca să ne rugăm. Peste patru zile ni se va cere chiria pentru Casele orfanilor, şi n-aveam nimic; banii pentru gospodărire au fost iarăşi cheltuiţi în cele trei case… S-au găsit 12 lei în cutia din casa mea".

— *27 septembrie*. „Cei 12 lei pe care i-am primit alaltăieri, au

fost daţi Casei orfanilor celor mici. Am avut, deci, destul; pentru ieri şi azi. Mă dusesem, îndeosebi, să capăt ştiri asupra mersului aşezămintelor, şi găsisem că era tot ce trebuia în cele trei case, chiar şi carne pentru ziua aceea. Ieri, o nouă adunare pentru rugăciune. Neputându-mă duce azi, fiindcă nu mă simt bine, am trimis vorbă fratelui T. să împartă el între cele trei gestionare, cei 24 de lei pe care îi primisem ieri seară. Azi după-amiază am aflat de noua izbăvire pe care ne-a dat-o Domnul. Acum cinci săptămâni, un arendaş ceruse primirea unei orfane, fiica lui. Fiindcă eu ştiam că are mijloace ca s-o întreţină, şi că aşezământul nu este decât pentru *orfanele sărace*, i-am spus că nu poate fi primită copila decât dacă plăteşte 252 de lei pe an pentru întreţinerea ei (cam cât se cheltuieşte, în medie, cu fetele cele mai mici), sumă care trebuie plătită în patru rate pe an, de fiecare dată înainte. Azi-dimineaţă, el a adus copila, a, plătit 63 de lei şi a dat 25 de lei pe deasupra. Domnul să păstreze vie în sufletele noastre aducerea aminte a acestor izbăviri şi să facă în aşa fel ca fiecare dovadă nouă de credincioşie a Lui să slujească la mărirea încrederii noastre în El!...

Această viaţă de aşteptare, când banii venea» r *de zi*, adesea *ceas de ceas*, a mai ţinut mai mult de două luni.

Cele dintâi case de orfani închiriate în Bristol

Chiria de 493, 20 lei trebuia plătită la 29 septembrie; 30

septembrie era într-o duminică; luni au sosit mai multe daruri care, împreună cu un dar din ajun, au îngăduit să se trimită 12, 50 lei fiecărei Case de orfani, adică tocmai dt trebuia neapărat peste zi; la urmă mai rămâneau 493, 20

lei, exact cât trebuia pentru plata chiriei, niciun ban mai mult, dar niciun ban mai puţin! Şi iată că şi chiria era plătită.

Însă, de la 28 noiembrie 1838, au început să vină din nou darurile cele mari; la 6 decembrie, de pildă, veneau

2500 de lei de la „o soră care îşi ţinea viaţa cu lucrul mâinilor ei". În timpul acestei lungi crize, lucrarea propăşise ca în timpurile de belşug; niciodată nu se ţinuse cont de starea casei de bani, când fusese vorba să se primească un nou orfan. Fuseseră primiţi toţi cei ce îndeplineau condiţiile cerute, adică să fie sărad şi părăsiţi. Numai lipsa de loc putea să împiedice noi primiri. Celelalte lucrări ale institutului propoşiseră şi ele, şi ajutoarele date săracilor fuseseră îmbelşugate: cărbuni, învelitori şi haine groase fuseseră împărţite de la începutul

iernii „copiilor lui Dumnezeu care erau săraci”. Mii de lei au fost daţi pentru împărţirea de merinde, fapt care a urmat toată iarna; şi un mare număr de văduve sărace a fost ajutat mult.

Se întâlnesc de foarte multe ori, în însemnările lui

George Müller, mărturisiri ca următoarea:

„Nu mai avem nimic şi nu ştim de unde va veni ce ne trebuie pentru masa următoare”. Însă, se poate spune oare că aceasta a fost pentru George Müller o *încercare* în înţelesul dureros al cuvântului? La început a fost, uneori, o încercare; însă, încercarea aceasta a adus un rod aşa de minunat că, în urmă, aceleaşi fapte nu mai erau de obicei încercări.

Luni 15 iulie 1839, de pildă, George Müller scrie:

„Aveam nevoie azi de 59, 55 lei pentru orfani şi n-aveam nimic. Nu ştiam cum să fac rost de ce ne trebuia pentru masă, ca şi pentru alte nevoi. Însă, adaugă el numaidecât, *inima mea era într-o pace desăvârşită şi eram mai încredinţat ca oricând că vom avea ajutor*, măcar că nu ştiam cum. Şi înainte ca fratele T. să vină să-mi ceară bani, am primit o scrisoare din Indii, scrisă în luna mai cu un bilet la ordin de 1250 de lei pentru orfani. Cu două zile înainte, spusesem fratelui T. că ar fi bine să avem 1250 de lei, căci trebuie plătite lefurile tovarăşilor mei de lucru;

trei butoaie cu melasă (partea nezaharisită a zafăruluii erau goale, merindele îndeobşte sfârşite şi ne trebuie mai multe lucruri de îmbrăcăminte. Şi iată că Domnul ne trimite tocmai 1250 de lei”.

Apoi, în iulie 1845, când include rândurile acestea în cel dintâi volum din *Istorisirile* lui, Müller adaugă:

„În după-amiaza aceleiaşi zile, când mă aflam la un frate cu câţiva copii ai lui Dumnezeu, o soră mi-a spus că ea se gândise de multe ori la grijile şi sarcina pe care trebuia să le am ca să fac rost de cele necesare vieţii atâtor oameni. Fiindcă şi alţii ar putea avea acelaşi gând, ţin să spun aici că, mulţumită lui Dumnezeu, lucrul acesta nu mă îngrijorează deloc. Sunt mulţi ani de când am încredinţat copiii în mâinile Domnului; toată lucrarea este a

Lui şi eu trebuie să fiu *fără îngrijorare*… Prin, harul lui

Dumnezeu, pot să mă descurc de sarcina mea şi s-o arunc asupra Tatălui meu ceresc. Cu toate că de şapte ani, drept vorbind, rareori aveam cu ce s-acoperim nevoile orfanilor timp de trei zile,

n-am fost încercat niciodată decât într-o singură împrejurare: la 18 septembrie 1838 când, pentru prima dată, Domnul părea că nu ţine seamă de rugăciunea noastră. Însă, când a binevoit să trimită ajutor, şi când am înţeles că nu fusesem aduşi în strâmtorarea aceasta decât pentru încercarea credinţei noastre, şi nu pentru că El părăsise lucrarea, *sufletul mi-a fost aşa de întărit şi îmbărbătat, că El n-a mai dat voie să mă mai îndoiesc de El de atunci, şi chiar în mijlocul celei mai mari sărăcii n-a îngăduit niciodată să fiu descurajat*". Müller însă adaugă:

„Totuşi, în ceasul de faţă, atârn tot atât mult de El ca oricând şi cerem, eu şi tovarăşii mei de lucru, ajutorul rugăciunilor acelora care au pe inimă slava lui Dumnezeu". 14

De multe ori George Müller a fost întrebat ce ar face dacă ar veni clipa mesei fără să aibă ce să dea orfanilor să mănânce, sau dacă aceştia ar avea nevoie de haine fără să le poată face rost de ele. Răspunsul lui era că un astfel de lucru este cu *neputinţă*, atâta vreme cât Domnul îi va da harul de a se încrede în El şi a-l sluji în curăţie de inimă.15

Să însemnăm punctul acesta din urmă. Müller nu numai că se încredea în Dumnezeu ca să capete ajutorul Lui la vremea potrivită; el urma voia Lui până în cele mai mici amănunte, în ciuda tuturor socotelilor pe care le-ar fi putut face înţelepciunea omenească. La 1 ianuarie 1840, dis-de-dimineaţă, i s-a dat o hârtie pecetluită, care cuprindea o sumă de bani pentru orfani; însă, el îşi aduce aminte că dăruitorul acesta este el însuşi dator şi că creditorii lui i-au cerut de mai multe ori să le plătească. El trimite, deci, hârtia fără s-o deschidă, cu toate că în casă n-avea cu ce să facă faţă cheltuielilor de peste zi. Trebuie să adăugăm că la ora opt dimineaţa, Dumnezeu îi trimisese 125 de lei?

Fratele care îi aducea „se simţise silit", zice, să vină devre-Lucrul acesta este tot atât de necesar acum, în anul 1992, ca şi atunci, în anul 1840; lucrarea pentru orfani continuă.

15 Textul original, scris de către Müller în însemnările lui, cu privire la această întrebare şi la răspunsul dat, se găseşte citat la începutul capitolului XII din această carte.

me de tot.

La sfârşitul anului 1841, la 9 decembrie ajungeau la vremea

când, în anii dinainte, se făcuseră deja socotelile, se ţinuse adunarea de peste an şi se publicase şi Raportul asupra lucrării. De data aceasta nu mai era nimic în casa de bani. Un temei în plus, s-ar fi putut zice, ca să se grăbească să facă cunoscut publicului nevoile lucrării. Însă, s-o spunem iarăşi, George Müller nu s-a călăuzit deloc după socotelile acestea. Iată ce zice el:

„Noi am găsit cu cale că este mai bine să amânăm şi adunările publice şi publicarea Raportului. Prin harul lui

Dumnezeu ne şi învăţaserăm să ne sprijinim *numai* pe

Domnul, în încredinţarea că, chiar dacă n-am mai zice sau n-am mai scrie un singur cuvânt asupra acestei lucrări, vom căpăta ce ne trebuie, atâta vreme cât El ne va da puterea să ne bizuim *numai* pe El. *Niciodată n-am ţinut aceste adunări publice cu scopul să ne arătăm nevoile şi n-am publicat niciodată cârmuirile*, *pe care le-a încredinţat Dumnezeu faţă de noi*, *ca să înrâurim asupra simţămintelor cititorilor şi să-i rugăm să ne dea bani*, *ci numai cu scopul ca să-i facem să folosească din experienţa vieţii noastre*; însă, dacă am fi făcut cunoscut împrejurările grele prin care treceam, s-ar fi putut ca unora să ia parte că eram împinşi de asemenea pricini. În adânca noastră sărăcie, departe de a prinde cu bucurie prilejul de a vorbi, păstrăm o desăvârşită tăcere. Ce dovadă mai bună am fi putut da, că nu ne sprijinim pe adunări publice, nici pe rapoarte tipărite, ci *numai* pe Dumnezeul cel viu?"

În anul 1845 Müller scrie, iarăşi, în această privinţă:

„Tocmai pentru slava lui Dumnezeu am crezut că trebuie să amânăm adunările publice şi publicarea Raportului*. Însă*, *cel care umblă cu Dumnezeu e totdeauna călăuzit pe un drum care trece prin încercări*, *cel puţin în ce priveşte vederea şi simţământul*. Calea Domnului va fi întotdeauna o încercare pentru *firea* omului. Domnul pare că ne spune, când ne lasă în sărăcie: «Voi vedea acum dacă vă bizuiţi cu adevărat pe Mine şi dacă vă uitaţi în adevăr la Mine».

De când am apucat felul acesta de trai, n-am trecut niciodată printr-o vreme în care credinţa mea să fi fost încercată atât de aspru cum a fost încercată de la 12 septembrie 1841, până la 12 aprilie 1842, adică timp de şapte luni. Să se bage bine de seamă că ne-am fi putut schimba gândurile cu privire la adunări şi la publicarea Raportului, căci nimeni nu cunoştea atunci hotărârea pe care o luaserăm;

dimpotrivă, ştiam că mulţi copii ai lui Dumnezeu se bucurau la gândul că vor primi noi amănunte. Însă, Domnul ne-a dat gândul să ţinem hotărârea la care ajunseserăm *sub călăuzirea Lui*".

Hotărârea aceasta, s-a înţeles, era să nu se ţină adunările şi să nu se publice Raportul decât atunci când vor fi în belşug.

Însă, în timpul celor şapte luni de încercare, nu numai că au avut izbăviri zilnice din nevoile materiale, dar au fost mai multe întoarceri la Dumnezeu între orfani decât înainte. Am dori să putem arăta aici toate aceste izbăviri, când ajutorul, uneori foarte mic şi sosit cu destul de multă întârziere, nu era, totuşi, niciodată cu un ban mai puţin decât trebuia, nici cu un minut mai târziu faţă de ceasul cerut de buna rânduială a casei. Dar, trebuie să ne mărginim!! Să însemnăm totuşi numai câte o pildă dintr-o sută.

De exemplu, iată ce scrie Müller în anul 1842:

„La 8 februarie, seara, casele de adăpost erau mai sărace ca oricând; nu era nici măcar cu ce să se cumpere lapte a doua zi. La 9 februarie deci, ajutorul trebuia să vină înainte de ceasul opt dimineaţa; altfel Domnul nu era proslăvit. Însă, în ziua aceea la ora şapte, un negustor din

Bristol se ducea la biroul lui; era foarte zorit şi făcuse chiar un kilometru, când simte nevoia să dea ceva pentru orfani. «Nu pot acum, îşi zise el, mă voi duce deseară». Îşi urmează, deci, drumul înspre banca lui. Însă, neliniştea îi creşte; ea îl sileşte să se oprească şi să ia drumul spre azile. N-a făcut însă o sută de metri pe calea aceasta, că se gândeşte la treburile grabnice care-l aşteaptă la birou. «Cu neputinţă îşi zise el din nou, trebuie să mă duc la treburi!»

Şi iată-l că apucă din nou drumul spre birou. Însă, chemarea lui Dumnezeu răsună mai tare ca oricând în inima lui:

«N-aştepta până deseară; du-te îndată!» Şi iată-l că schimbă drumul pentru a doua oară, se grăbeşte, bate la poarta orfelinatului, întinde 75 de lei slujbaşului şi pleacă repede".

La 12 aprilie, în sfârşit, Müller putea scrie:

„Niciodată nu fusesem mai săraci ca azi, când am primit 2500 de lei din Indiile răsăritene. Să zugrăvesc bucuria pe care am simţit-o în Dumnezeu, ar fi cu neputinţă. Cerusem din nou în chip cu totul deosebit azi-dimineaţă

Tatălui nostru, să aibă milă de noi şi să ne trimită sume mai

mari. De aceea când a sosit darul acesta, *n-am fost mirat*, *nici nu m-am înflăcărat*, ci l-am primit ca un răspuns la rugăciunile noastre, răspuns aşteptat de mult.

Fiindcă toţi se încredeau în mine pentru împărţirea banilor după nevoi, am luat din ei o jumătate pentru orfani şi cealaltă jumătate pentru alte nevoi. Rugăciunile pe care le-am făcut Domnului pentru făină de ovăz, pentru pantofi noi, pentru ca să avem cu ce să punem tălpi la cei vechi şi cu ce să ne umplem din nou magaziile, au fost deci auzite. Avem iarăşi cu ce să ne cumpărăm materiale

(stofe, pânzeturi) ca să îmbrăcăm copiii, şi puţini bani pentru surorile care lucrează în Casele orfanilor. Cât de plăcut şi mare lucru este să te poţi uita spre Domnul!

Niciodată nu m-am îndoit că are să ne trimită sume mai însemnate; iată de ce, măcar că credinţa mea n-a fost încercată niciodată atât de mult ca în timpul acestor luni din urmă, inima mea a fost păzită în pace".

La 10 mai 1842 Müller se hotăra să publice un Raport asupra celor 17 luni din urmă. „Binele Bisericii pare că-l cere, zice el. Ca întotdeauna, eu cred că e bine să căutăm să mângâiem, să îmbărbătăm, să sfătuim, să învăţăm, să înştiinţăm pe copiii lui Dumnezeu, făcând să iasă de sub tipar istorisirea bunătăţilor Domnului faţă de noi".

În martie 1843, Müller s-a văzut chemat de Dumnezeu să deschidă o a patra casă de orfani. Primise un dar de

12500 de lei şi se simţea dator să hărăzească 7500 din ei pentru întinderea lucrării. În timpul celor cinci ani din urmă n-avusese, de cele mai multe ori *zi de zi*, decât tocmai atât cât trebuia pentru întreţinerea celor trei case de orfani; să deschidă o a patra casă însemna să mărească mult cheltuielile; însă, ce minunată dovadă ar fi aceasta că el nu obosise să se bizuie pe Domnul şi că nevoile mărindu-se, Domnul îşi mărea darurile!

De multă vreme nu se mai putea face faţă cererilor de primire a copiilor orfani. Dumnezeu dădea semnalul mersului înainte; nu mai era de şovăit. Însă Müller se va mai ruga neîncetat mai multe luni înainte de a i se dărui persoanele pregătite şi de a primi toţi banii necesari. Mai mult, iată-l chemat la o mare lucrare în Germania: un câmp de lucru însemnat îl aştepta la Stuttgart; afară de asta trebuia să publice în nemţeşte *Istorisirea cârmuirilor întrebuinţate de Dumnezeu*

faţă de el. Pentru şederea în

Germania şi pentru ediţia germană a *Istorisirii* el n-are nici a cincizecea parte din banii de care avea nevoie şi greutăţile, pe care le aduce lipsa lui din Bristol, sunt de aşa natură că plecarea pare aproape cu neputinţă. „Simţeam, zice el, chiar o mulţumire tainic, văzând mărimea piedicilor care se înfăţişau pe drumul meu; departe de a fi mâhnit sau descurajat, mă bucuram, căci singura mea dorinţă era să se facă voia lui Dumnezeu". El se bucura să vadă cum va birui Dumnezeu piedicile, căci n-avea nicio îndoială că va birui. Toate greutăţile au fost, într-adevăr, înlăturate; între altele, printr-un dar de 17750 de lei care a sosit tocmai în clipa când era nevoie.

Domnul şi doamna Müller au şezut şapte luni în Germania (august 1843 – februarie 1844). Lucrarea pe care avea s-o facă acolo, negreşit era foarte folositoare; ea a fost o lucrare grea. Dar, ca totdeauna, Müller a fost mult binecuvântat de Dumnezeu. Între alte succese vizibile a fost şi acela că o biserică baptistă îngustă, grozav de sectară, a fost adusă pe calea cea dreaptă, iar cartea lui, intitulată *Istorisirea cârmuirilor întrebuinţate de Dumnezeu faţă de George Müller* a fost tradusă în nemţeşte şi publicată în 4.000 de exemplare.

Întors acasă, Müller scrie: „Banii lăsaţi la plecarea mea nu puteau să ajungă pentru jumătate din nevoile celor patru case de orfani (140 de inşi), însă, ajutoarele Domnului au sosit tocmai la vreme, şi atâtea daruri felurite, că, în tot timpul acesta, n-a fost nici cea mai mică greutate în privinţa mijloacelor băneşti". O a doua şedere în Germania în 1845, a fost şi mai plină de îmbărbătare decât cea dintâi.

Am văzut că Raportul aşteptat la 9 decembrie 1841 fusese amânat şi că numai la 10 mai 1842 Müller se hotărâse să publice un nou Raport. La 10 mai 1843, sfârşindu-se anul, nu fusese nici adunare anuală, nici Raport. Tot aşa, la 10 mai 1844, nici adunare, nici Raport. Şi iată ce scrie

George Müller în această privinţă la 7 iulie: „O slăbiciune pe care o aveam în ochi mi se părea un semn că ceasul însemnat de Domnul încă nu venise; n-ar fi fost, însă, cu neputinţă să public Raportul dacă aş fi împins lucrurile, însă, măcar că nu scriu dările de seamă cu gând să capăt bani, şi nu arăt în adunările publice cârmuirile Domnului faţă de noi, ca să facem pe oameni să ne ajute, sau ca să arătăm sărăcia în care ne găsim, totuşi, unii ar putea să-şi închipuie lucrul acesta. Ca

urmare, am cerut Domnului să binevoiască mai ales să ne dea, nu numai ceea ce ne trebuie zi de zi, ci mult mai mult, ca să arăt că El e gata să audă rugăciunile noastre şi să pună pe inima copiilor Lui, care au mijloace, să ne ajute mult cu toate că au trecut acum mai mult de doi ani de la publicarea celui din urmă

Raport. Nu că ne pasă de ceea ce poate vorbi lumea despre noi; în toată lucrarea aceasta noi dorim să rămânem cu

Dumnezeu şi să nu atârnăm deloc de judecata prielnică sau neprielnică a mulţimii. Însă, din milă pentru aceia care ar putea căuta pricină de clevetire, dorim ca Dumnezeu să le ia chiar orice închipuire a tot ce ar putea să-i facă să spună: «Publică un alt Raport pentru că nu mai pot căpăta bani». Ca urmare, eram încredinţat nu numai că Domnul va îngriji de nevoile noastre până în clipa închiderii socotelilor şi adunărilor publice, dar că El chiar va trimite ajutoare mai bogate decât înainte; *ceea ce tocmai s-a şi întâmplat*".

În aceeaşi zi, în adevăr, daruri însemnate începeau să curgă şi, la 15 iulie 1844, darea de seamă asupra lucrării putea fi dată la iveală.

CAPITOLUL VII

New Orphan Houses din Ashley Down

(1845 – 1870)

La 30 octombrie 1845 Müller a primit o scrisoare cuviincioasă şi prietenoasă de la unul din vecinii lui, care-i spunea să ia seama la faptul că locuitorii din casele vecine cu orfelinatele erau supăraţi în multe feluri de prezenţa orfanilor. Müller s-a rugat pentru această scrisoare şi în curând a fost încredinţat nu numai că plângerea era dreaptă, dar că interesele orfelinatelor cereau mutarea lor din interiorul oraşului Bristol în cu totul alt loc. Orfanii n-aveau într-adevăr, niciun loc potrivit ca să se joace şi să se zbenguie, nicio grădină de lucrat; locul şi aşezarea azilelor în aglomerarea oraşului nu erau deloc igienice pentru nişte copii, dintre care, o mare parte erau departe de a fi zdraveni; aerul lipsea etc, etc. Mai mult, cererile de primire ajunseseră aşa de multe încât trebuia să aibă loc cel puţin pentru trei sute de copii, adică de două ori cât avea până atunci. Însă, nu erau chip de găsit în interiorul oraşului Bristol clădiri care să întrunească toate condiţiile dorite; şi chiar dacă s-ar fi găsit, vecinii şi-ar fi putut înnoi plângerile făcute. Trebuia deci să clădească neapărat afară din oraş.

Casa nr. 1

Clădirea plănuită avea să coste aproape 400.000 de lei şi pentru această nouă lucrare Müller n-avea niciun ban.

Însă, trebuie să ne gândim că pentru el aceasta nu era o mare greutate.

A scris cu grijă pricinile *pentru* părăsirea caselor pe care le foloseau atunci şi pricinile *împotriva* părăsirii. A

supus problema aceasta la chibzuinţă a opt dintre tovarăşii lui de lucru, care au spus într-un glas că trebuie să părăsească strada Wilson şi niciunul din ei n-a avut nimic de zis împotriva gândului de a construi.

Începând de a doua zi (4 noiembrie 1845) el se ruga în fiecare zi împreună cu soţia lui, cerând lui Dumnezeu să-i dea mijloacele pentru clădit; şi, cu cât se ruga mai mult, cu atât era mai încredinţat că va fi ascultat. A ajuns să fie atât de încredinţat că parcă ar fi avut noua clădire sub ochi.

Treizeci şi cinci de zile au trecut, însă, fără să vadă vreun răspuns din partea lui Dumnezeu; însă, el nu pierdea din vedere cuvintele următoare: „*Dar răbdarea trebuie să-şi facă desăvârşit lucrarea, pentru ca să fiţi desăvârşiţi, întregi, şi să nu duceţi lipsă de nimic*" (*Iacov 1.4*). De aceea el stăruia în cerere.

În a treizeci şi şasea zi a primit un dar de 25.000 de lei, darul cel mai de seamă pe care îl primise până atunci o singură dată.

„Când l-am primit, zice el, am fost tot atât de liniştit ca şi când n-aş fi primit decât un leu, căci aşteptam răspunsurile lui Dumnezeu. Dacă mi s-ar fi dat 250.000 de lei, nu m-ar fi mirat". Se ruga şi pentru planul noii clădiri. Însă, la trei zile după acest prim dar, a primit de la un arhitect din Londra, propunerea de a face fără plată planul şi toate celelalte lucrări de arhitect.

Müller vorbise la câţiva prieteni despre planurile lui, când avusese prilej, dar nu vorbise niciodată de ele în public şi nu făcuse nicio publicare prin care să le fi putut face cunoscut; nu vorbea despre ele decât lui Dumnezeu, pentru ca mâna lui Dumnezeu să se vadă cu atât mai mult.

Cât despre sarcinile noi pe care avea să le ia asupra lui, nu le uita. „Dacă am avut atâtea încercări de credinţă cu 130

de orfani, ceva cu 300?", îşi zicea el uneori; însă gândul acesta

era alungat îndată: el ştia că Dumnezeu va purta de grijă.

Până în a şaizeci şi cincea zi, niciun dar nou nu venise să mărească suma destinată clădirii, însă Müller era încredinţat că Dumnezeu nu-l va lăsa; nu-i trimisese El două daruri însemnate drept chezăşie a tot ce voia să mai facă?

În a şaizeci şi şasea zi soseau 1250 de lei; şi abia îi primise ca o nouă chezăşie, că şi primea din nou 3, 15 lei, apoi două daruri de 60 bani şi în sfârşit, 25.000 de lei.

Trebuia acum să caute un loc pentru noile clădiri. Era unul minunat pe dealul din Asihey Down. Müller se duce să vadă pe proprietar. Nu era acasă. „Îl veţi găsi la birou", i se spune. Se duce la birou – alt drum degeaba. Îşi zice atunci că Dumnezeu nu îngăduie pentru nimic lucrul acesta şi că trebuie să aştepte cel puţin până a doua zi şi apoi să se întoarcă la proprietarul acela. A doua zi vine, iar la el. Îndată proprietarul îi spune: „Ah, te aşteptam!

N-am putut să dorm astă-noapte; şi pe când mă gândeam la dumneata, Dumnezeu mi-a arătat că, dacă te vei întoarce, trebuie să-ţi vând pământul nu cu 5.000 de lei acrul 16

cum am cerut până acum, ci cu 3.000 de lei". În zece minute contractul era făcut şi iscălit: 7 acri, adică 28350 de metri

1 „Unitate de măsură pentru suprafaţa de pământ, de circa 4.000 m.p.

pătraţi cu 21.000 de lei, deci cu 14.000 de lei mai puţin decât ar fi trebuit plătit în ajun. (După o lună, proprietarul acela care ascultase, aşa de bine de Dumnezeu, părăsea lumea aceasta).

Când a avut Müller, gândul de a construi nu părea după vederile omeneşti, că va căpăta un ban pentru aşa ceva.

Însă, nu putea şovăi; era lămurit pentru el că trebuia mai degrabă să părăsească lucrarea de tot, decât să se lase de clădit; însă, părăsirea lucrării nu-i putea intra în cap nicio clipă. Dumnezeu se slujise de această lucrare ca să facă atâta bine! – orfani primiţi şi aduşi la cunoştinţa Mântuitorului, persoane îmbărbătate sufleteşte, întoarse la Dumnezeu chiar prin citirea rapoartelor anuale, credincioşia lui Dumnezeu dovedită înaintea Bisericii şi înaintea lumii; – trebuia dar să se bizuie numai pe Dumnezeu pentru orice ajutor de care avea nevoie. Odată cumpărat locul, Müller avea să aştepte din nou, în rugăciune şi cu încredere, cu o sumă mare să-i îngăduie să înceapă lucrările.

Darurile au sosit în curând; printre ele s-au găsit cele 5

parale ale săracului, şi cei 30 de bani trimişi de „un om sărac", ca şi cei 12500 de lei, 20.000 de lei şi 50.000 de lei ai bogatului. Nefiind mirat, dar plin de bucurie la primirea acestei sume din urmă, Müller se aruncă cu faţa la pământ, izbucneşte în mulţumiri şi se predă din nou lui Dumnezeu.

Însă aştepta şi mai mult; trebuia să se dovedească bine copiilor lui Dumnezeu că „pentru a căpăta bapi sau orice altceva folositor lucrării lui Dumnezeu, nu există un mijloc mai bun decât să vorbeşti de-a dreptul cu Domnul însuşi". Darurile au urmat mai departe; au mai fost de vreo câteva ori 25.000 de lei şi 50.000 de lei, aşa că la 5 iulie

1847, Müller avea 280.000 de lei. Aşteptase douăzeci de luni în rugăciune. Suma i se părea, acum, de ajuns ca să înceapă să zidească. În timpul când se construia clădirea, ea s-a ridicat la 400.000 de lei. Cea din urmă sumă plătită a fost un dar de 50.000 de lei, pe care dăruitorul l-a adus el însuşi în bilete de bancă, fiindcă voia ca nici chiar bancherii lui să nu aibă cunoştinţă de darul lui.

După terminarea clădirii, mai rămâneau 20.000 de lei lui George Müller; o dovadă lămurită că drept răspuns la rugăciunile noastre, Domnul poate să ne dea nu numai ceea ce ne trebuie în slujba Lui, ci şi mai mult chiar.

În iunie 1849, copiii au fost mutaţi în New Orphan

House, la Ashley Down, Bristol; însă, acest *Nou orfelinat*, care avea loc pentru 140 de fete, 80 de băieţi şi 80 de copilaşi, n-avea să fie decât Casa nr. 1; Müller nu bănuia lucrul acesta; nu era decât un mic început.

Casele nr. 2 şi nr. 3

Cererile de primire în orfelinat au ajuns îndată aşa de multe, încât Müller n-a putut să le satisfacă. Durerea lui era mare când vedea atâtea cazuri deznădăjduite cărora nu le putea aduce nicio uşurare; de multe ori erau copiii cei mai părăsiţi care nu puteau fi primiţi în nicio parte, avându-se în vedere condiţiile greu de îndeplinit de către orfani, puse de cele mai multe orfelinate. De asemenea, din luna decembrie 1850, Müller se întreabă dacă nu trebuie să clădească o a doua casă. Mijloace băneşti pe care le aveau nu erau mai mari decât trebuie pentru a veni în ajutorul nevoilor de fiecare zi. Însă nu aceasta era întrebarea principală pentru el, ci: „Să zidesc un al doilea orfelinat nu

înseamnă să trec peste puterile mele?", se întreba în primul rând George Müller!! Nu vorbea despre lucrul acesta decât lui Dumnezeu; se temea de orice înrâurire din afară. După multe luni de rugăciune şi de cugetare adâncă, a ajuns la încheierea că trebuie să caute să construiască un al doilea orfelinat de două ori mai mare decât cel dintâi.

Casa aceasta nr. 2 trebuia să fie pregătită pentru 700 de orfani. Ea avea să coste aproape un milion; însă, cu cât părea mai greu de căpătat o astfel de sumă, cu atât Müller se bucura mai mult, gândindu-se la cinstea care ar veni pentru Dumnezeu când s-ar vedea ce pot obţine de la El, rugăciunea şi credinţa alor Săi.

Numai în mai 1851 Müller şi-a făcut cunoscut gândul de a clădi un al doilea orfelinat.

Cele dintâi daruri au fost foarte mici: 60 de bani, 20 de bani, 5 bani, daţi de orfani; Müller era foarte mişcat de lucrul acesta şi vedea în el un semn că Domnul va da, la vremea Lui, toată suma necesară. Anul 1851 a trecut fără să aducă mare lucru: darul cel mai mare fusese de 12500

de lei; însă, slujitorul lui Dumnezeu nu pierdea din vedere cuvintele următoare: aşteptând cu răbdare, Avraam a dobândit ce-i fusese făgăduit (*Evrei 6.15*).

În martie 1852, a sosit un dar de 25.000 de lei şi în mai, când s-a făcut socoteala darurilor primite în timpul unui an, s-au găsit aproape 90.000 de lei, în care se cuprind şi dobânda lor, precum şi cei 20.000 de lei care rămăseseră, în anul 1849, din cele dintâi fonduri menite clădirilor. Aproximativ 350 de orfani aşteptau să fie primiţi şi în fiecare zi erau noi cereri.

— La începutul anului 1853, Müller primea 204525 de lei, „darul mai multor creştini". Din suma aceasta, 150.000

de lei au fost hotărâţi pentru clădiri; 40.000 de lei pentru şcoli, răspândirea Scripturilor şi pentru misiuni, iar ceilalţi pentru cheltuielile obişnuite ale orfelinatului nr. 1.

În 1854, vedem un dar de 2 lei, făcut de către două lucrătoare sărace dintr-o mare fabrică şi un dar de 131500

de lei, ambele sosite în aceeaşi zi.

La începutul anului 1855, vedem un dar de 145.000 de lei, din care o mare parte pentru clădiri.

După darul acesta, Müller a crezut că a venit vremea să facă rost de locul unde trebuia clădit; şi, după cercetarea locului, au găsit de cuviinţă că e mai bine să zidească două case, în loc de una. Una pentru 400 de orfane, la miazăzi de clădirea care era, şi alta de construit în alt loc şi mai târziu. De data aceasta erau 715 orfani care îşi aşteptau atunci primirea. În această privinţă, Müller spune că la recensământul din 1851, în Anglia erau 39 de orfelinate cu 3764 de copii, pe când închisorile din ţara aceasta cuprindeau ele singure 6.000 de tineri orfani.

Pe când de zidise casa nr. 2, Müller nu înceta să arate lui Dumnezeu nevoile lucrării, iar darurile veneau mereu.

A fost unul de 75.000 de lei şi unul de 100.000 de lei. Casa avea 300 de ferestre mari; cineva a spus că are să pună el geamurile la toate aceste ferestre. „Legat de aceasta este de ţinut minte, spune George Müller, că lucrările difereau la casa nr. 2 faţă de casa nr. 1, deoarece acum nu făcusem însă niciun contract pentru geamuri; o dovadă lămurită că Dumnezeu cunoştea darul care avea să fie făcut". Spre mijlocul anului 1857 casa se termină şi Müller tocmai îi cercetase aparatul de gaz cu cele 150 de becuri, când un prieten, care nu putuse da nimic când se hotărâse, construirea unei noi case, în 1850, a adus acum un dar de

25.000 de lei ca „să aibă ceva bani puşi în orfelinate".

La 12 noiembrie 1857, şapte ani după hotărârea care-i dăduse naştere, New Orphan House nr. 2 a fost deschisă:

un nou monument al credincioşiei lui Dumnezeu!

Însă, Müller nu pierdea din vedere casa nr. 3. Un nou loc de 11, 5 acri, despărţit de cele două clădiri numai prin drum, a fost cumpărat cu 92.000 de lei; era, poate, cam scump. Însă, cumpărarea acestui loc era neapărat de trebuinţă pentru ca să se ajungă la o bună apropiere a celor trei aşezăminte. S-a hotărât ca a treia clădire să fie pentru

450 de orfani; abia era luată hotărârea aceasta şi un dar de

175.000 de lei sosea parcă s-o întărească; puţin după aceea venea un altul de 43.000 de lei. Geamurile pentru 390 de ferestre17 au fost iarăşi făgăduite. În iulie 1859 s-a început clădirea. În mai 1861, Müller, făcea cunoscut faptul că primise, pentru casele nr. 2 şi 3, suma de 1117945 de lei, cu aproape 300.000 de lei mai mult decât ceruselui – Dumnezeu la început.

New Orphan House nr. 3, a fost deschisă la 12 martie 1862.

Noua casă de orfani nr. 3

O comparaţie: marele *Hotel de la Mttropole* din Geneva, cu cele 4 feţe şi 4 niveluri (cuprinzând şi nivelul de jos), are doar 180 de ferestre.

Casa nr. 1 (300 de orfani) costase aproape 400.000 de lei; mai rămaseră 20.000 de lei din fondurile pentru clădire, iar casa fusese deschisă cu un fond de 12500 de lei în casa de bani pentru cheltuielile de toate zilele. Casa nr. 2

(400 de orfani) e plătită cu 500.000 – 600.000 de lei şi e deschisă în momentul când erau în casa de bani pentru întreţinerea orfanilor 57873 de lei. Casa nr. 3 (450 de orfani) plătită cu 600.000 – 700.000 de lei, avea în casa de bani, la deschidere, 260302 de lei pentru întreţinerea orfanilor. Celelalte ramuri ale *Institutului pentru răspândirea*

Evangheliei înăuntrul ţării şi în străinătate propăşiseră în aceeaşi măsură ca şi orfelinatele. Şi nu mai mică era şi propăşirea bisericii, al cărei păstor sufletesc era George

Müller. Cât despre casa slujitorului lui Dumnezeu, se va vedea în capitolul următor dacă a dus vreodată lipsă de ceva.

Casele nr. 4 şi nr. 5

Înainte chiar ca măreaţa clădire nr. 3 să fie gata.

Müller ajunsese la încredinţarea că trebuie să mai ridice două la fel; era însă nevoie pentru aceasta de suma de

1200.000 de lei; şi cheltuielile de peste an aveau să fie aproape îndoite. „Însă, scria generosul creştin, nădejdea mea este în Dumnezeu, numai în Dumnezeu! Eu nu sunt un înflăcărat; toţi cei ce mă cunosc ştiu că sunt un om de îndeletniciri şi realizări practice, socotitor bun şi desăvârşit de liniştit; dacă n-aş vedea decât lucrurile care se văd, aş fi peste măsură de copleşit. Însă, după cum de la început m-am încrezut în Dumnezeul cel viu pentru toate lucrurile, tot aşa şi cu privire la extinderea plănuită a caselor. Eu mă uit numai la Domnul pentru tot ceea ce trebuie: ajutoare, loc, bani etc. Am cântărit fiecare greutate luni întregi; însă, încrederea mea în Dumnezeu le-a pus pe toate deoparte”.

Cererile pentru primiri de orfani erau aproape zilnic;

uneori soseau trei sau patru cu aceeaşi poştă. Însă, marea cauză

care-l făcea pe Müller să lucreze, a spus-o de multe ori, era să „arate că Dumnezeu cel viu este acelaşi azi ca şi acum patru mii de ani". „Mii, zeci de mii de rugăciuni, zicea el iarăşi, pot să se suie la Dumnezeu înainte de a veni ascultarea deplină; credinţa şi răbdarea pot fi puse multă vreme la încercare; totuşi slujitorul lui Dumnezeu, care se va fi încrezut în El, nu va fi dat de ruşine".

Cel dintâi dar pentru clădirea Caselor nr. 4 şi nr. 5 a sosit la 6 iunie 1861. Erau câţiva bani din India. După 6

luni, Müller nu primise decât 23760 de lei pentru noile fonduri destinate construcţiilor. „Mâna lui Dumnezeu e oprită pentru o vreme, zicea el, însă pricina pentru care întârzie Dumnezeu nu este decât înţelepciune şi îndurare".

Peste o lună, după o vreme dedicată îndeosebi rugăciunii.

Müller primea un dar de 50.000 de lei de la un dăruitor

„Plin de recunoştinţă către Dumnezeu pentru cinstea care i se făcea de a fi un tovarăş de lucru în lucrarea pentru orfani". În aceeaşi lună (ianuarie 1862), mai primea nişte daruri de 50.000 de lei şi de 62500 de lei pentru felurite lucrări ale lui. Multe alte daruri mai mici îi erau de asemenea trimise; şi cele mai mici, ca şi cele mai mari îl umpleau de recunoştinţă către Domnul. El privea fiecare dar ca venind de-a dreptul chiar de la Dumnezeu.

În anii 1862, 1863 şi chiar 1864, fondul pentru clădiri a crescut încet. „Însă, Domnul n-a îngăduit să am o umbră de îndoială, scria George Müller; îmi înnoiesc în fiecare zi cererile către Dumnezeu, deplin încredinţat că El *poate* şi *vrea* să-mi dea banii de care aveam nevoie pentru ridicarea celor două clădiri noi".

La 3 octombrie 1864, primea un dar de 125.000 de lei care ridica fondul pentru clădiri la 681750 de lei; şi, după ce a întrebat din nou pe Dumnezeu, se gândea că trebuie să înceapă cumpărarea locului unde avea să clădească cele două noi case. „Mulţi ani, zice el, m-am rugat de sute de ori pentru măreaţa bucată de pământ de 18 acri, care nu este despărţită decât prin drumul cel mare de casa nr. 3.

Am cerut lui Dumnezeu ca pentru dragostea lui Iisus, să-mi dea voie să ridic acolo două orfelinate noi. Sunt câţiva ani de când aş fi putut cumpăra locul acesta; aveam în mână bani suficienţi; însă, ar fi însemnat s-o iau înaintea poruncii Domnului. Trebuia să aştept cu răbdare ca El să-mi dea porunca aceasta desluşit şi precis; căci, orice

aş înfăptui eu, dacă fac lucrarea mea şi nu lucrarea Domnului, nu mă pot aştepta la binecuvântare”.

Venind vremea, greutăţile erau de aşa fel încât părea că e cu neputinţă să cumpere vreodată locul acela. Însă.

Müller aştepta în rugăciune cu răbdare; şi, după puţină vreme, greutăţile n-au mai fost. Proprietarul a lăsat în sfârşit, pământul cu 138875 de lei, adică cu aproape 40.000

de lei mai puţin decât trebuia la început, dacă ar fi fost cu putinţă cumpărarea. Însă, de locul acela aproape nu se puteau lipsi, din pricină că era lângă orfelinatele nr. 1, 2 şi

Când a trebuit să înceapă zidirea caselor, constructorul a ridicat preţul celor două clădiri cu 200.000 de lei mai mult decât socotise Müller. Însă, fiindcă avea mai mult decât trebuia pentru cele două case, s-a hotărât în luna mai

1866 să înceapă clădirea nr. 4. La sfârşitul anului fondurile fiind de-ajuns, a iscălit contractul pentru construirea celor două case cu preţul de 1040.000 de lei. Ca şi mai înainte, un prieten al lucrării a pus fără plată toate geamurile celor 350 de ferestre mari din fiecare casă.

f

Clădirea casei nr. 5 a început în ianuarie 1867.

În februarie 1868, Müller a putut da de ştire faptul că toată suma necesară, aproape un milion şi jumătate de lei, era acum în mâinile lui. Numai mobilarea celor două clădiri foarte mari avea să se ridice la mai multe sute de mii de lei. Însă, bani erau din belşug, pentru toate nevoile.

Recunoştinţa lui George Müller era mare.

New Orphan House nr. 4 a fost deschisă la 5 noiembrie 1868, iar New Orphan House nr. 5 la 6 ianuarie 1870.

Noua casă de orfani nr. 5

s-o o

I

I

I

O

O cp o.

CAPITOLUL VIII

Încercări şi fapte personale

(1866 – 1875)

În ianuarie 1866 murea Henry Craik, scumpul tovarăş al lui George Müller. Numele lui, la început, fusese unit cu al lui Müller în Rapoartele *institutului*; însă, în 1844 lucrarea cuvenindu-se în totul lui Müller, Craik face publică înştiinţarea aceasta: „Abia dacă e nevoie să spun că nu este niciun fel de neunire, nici deosebire de păreri între domnul Müller şi mine; însă, fiindcă cinstea de a fi unealta acestei lucrări mari şi binecuvântate este în totul a domnului Müller şi nicidecum a mea, sunt fericit să-mi retrag numele"…

Craik se deosebea atât prin bunătatea şi smerirea lui, cât şi prin darurile lui mintale. Publicase mai multe lucrări de mare preţ, şi Universitatea Sfântul Andrei i-a acordat titlul de doctor în teologie (sau doctor în drept); însă el nu l-a primit, rugând universitatea să dea titlul acesta unui alt autor, pe care-l numea el, şi căruia să-i fie mai de folos, ceea ce universitatea a şi făcut. Mai târziu, aceeaşi cinste a întâlnit din partea lui Craik acelaşi refuz. Pierderea unui asemenea prieten a fost foarte serios simţită de George

Müller; însă, omul lui Dumnezeu n-a găsit decât mulţumiri de adus lui Dumnezeu cu prilejul plecării lui în veşnicie.

La 6 februarie 1870, doamna Müller era chemată din lumea aceasta, după 40 de ani de căsnicie. „Dumnezeu îmi dăduse nevasta cea mai de preţ, cea mai plăcută, cea mai sfântă, scrie Müller în însemnările lui. Ce mare binecuvântare a fost ea neîncetat pentru mine, niciun cuvânt omenesc n-ar putea arăta pe deplin!"

Multe mii de oameni au luat parte la înmormântare.

„Sprijinit de Domnul în cel mai înalt fel, zice Müller, eu am condus slujba la biserică şi la cimitir. Îndată m-am simţit foarte rău, dar imediat ce mi-a fost destul de bine, am ţinut eu însumi cuvântarea de înmormântare. Versetul pentru cuvântarea aceasta era: «*Tu eşti bun şi binefăcător*»

(*Psalmul 119.68*)". Müller a zugrăvit viaţa simplă şi liniştită de care se bucurase cu tovarăşa lui, viaţă cu atât mai fericită cu cât amândoi erau predaţi fără împărţire de inimă în slujba Domnului Iisus Hristos. Doamna Müller era cu adevărat o femeie aleasă; ea primise o creştere minunată care, unită cu priceperea ei şi cu cunoştinţa ei despre treburile casei, făceau din ea o adevărată „mamă a orfanilor".

În fiecare zi, după-masă, Müller petrecea cu ea aproape o

jumătate de ceas, în odaia în care şedea ea în orfelinat, „căci, zicea el, ştiam că era bine pentru ea, care era atât de harnică, să se odihnească, lucru pe care nu l-ar fi făcut niciodată dacă bărbatul ei n-ar fi fost lângă ea. Mai mult, aveam nevoie şi eu de puţină odihnă după-masă, din pricina slăbiciunii stomacului meu. Petreceam, deci, o clipă plăcută cu scumpa mea nevastă. Cu mâna ei într-a mea, schimbam câteva vorbe drăgăstoase şi eram nespus de fericiţi împreună în Domnul, fie că vorbeam, fie că tăceam.

Nu aveam numai zâteva zile, nici câteva luni fericite în fiecare an, ci douăsprezece luni de fericire pe an, şi totdeauna a fost aşa".

Era o desăvârşită potrivire de vederi şi de inimi între cei doi soţi. Fiecare zi era pusă de ei împreună în slujba

Stăpânului lor. Şi clipele zilnice de retragere împreună înaintea Domnului au fost marea taină a neîntreruperii dragostei lor unul pentru altul şi a fericirii lor de soţi.

„Văd din ce în ce mai mult mărimea pierderii pe care am avut-o, orfanii şi eu, zicea Müller în cuvântarea lui.

Totuşi, fără nicio silinţă, mă bucur de bucuria acestui suflet scump care este acum în Dumnezeu; fericirea lui este fericirea mea. Dacă am putea, scumpa mea fiică şi eu, să-l facem să vină înapoi cu un semn, n-am vrea acest lucru.

Dumnezeu însuşi a hotărât: noi iubim voia Lui!"

Îndată după înmormântare un mare număr de orfani, vechi şi noi, au cerut voie să strângă bani pentru ridicarea unei pietre pe mormânt, ceea ce li s-a îngăduit cu drag, căci Müller se gândea „că este bine pentru aceşti copii să-şi poată arăta dragostea pentru aceea care se cheltuise totdeauna pentru ei ca o mamă".

Istorisirile lui George Müller ne arată veniturile personale ale lui crescând din an în an, din ziua când nu s-a mai bizuit pentru întreţinerea lui, decât pe Domnul. În timpul celor 55 de ani, pe care îi cuprinde istorisirea (1830 – 1885), începând din ziua aceea, vedem aceste venituri anuale mărindu-se încetul cu încetul şi necurmat, de la cifra de 3800

de lei, până la 9723018. „Leafă de ambasador", s-a zis; însă

George Müller a rămas totdeauna, după înseşi cuvintele lui, „un sărac, mulţumit să atârne de Dumnezeu pentru fiecare lucru şi privind ca o cinste faptul că putea să trăiască în felul acesta". De fapt, el a dat

totdeauna tot ce se putea da.

În 1831, din 3800 de lei venit, dă săracilor şi lucrării lui Dumnezeu 1250 de lei.

În 1832, din 5.000 de lei, dă 1767, 50 lei.

În 1833, din 6742 de lei, dă 2777.

18 în 1884. Nu ştim care au fost cifrele de la 1885 – 1898.

În 1834, primeşte 7270 de lei, şi dă 3027.

În timpul celor zece ani 1836 – 1845, venitul lui anual mediu este de 7600 de lei, iar suma anuală medie a darurilor este de 3232 de lei.

De la 1846 la 1855, venit anual 12700 de lei; daruri anuale 6716, 50 lei.

De la 1856 la 186519, cifrele acestea sunt mai mult decât îndoite: a primit 26942 de lei pe an şi a dat 20831.

De la 1866 la 1875, cifrele acestea sunt iarăşi îndoite.

De la 1876 la 1885, primeşte 65650 de lei pe an şi dă 56383.

Müller a lucrat totdeauna după adevărul următor, care era la temelia institutului: „*că numai acela are putere asupra lui* Dumnezeu *prin rugăciune*, *care s-a arătat gata să dea tot ce are pentru slujba Domnului*. Când spuneam nevestei mele să dăm 5.000 sau 6.000 de lei pentru orfani sau pentru misiuni, zicea el, nu numai că ea încuviinţa din toată inima, dar se bucura că aveam putinţa să facem un asemenea dar".

Ajutoarele pe care le primea Müller pentru întreţinerea personală veneau nu numai din toate părţile Insulelor Britanice, ci şi din multe ţări străine, şi de cele mai multe ori de la oameni pe care nu-i cunoştea, „fără ca, zice el, să fi cerut vreodată ajutor cuiva, nici direct, nici indirect, nici să fi dat cel mai mic semn asupra nevoilor în care mă puteam găsi".

De când, în 1870, lucrarea pentru orfani se întinsese până acolo încât să cuprindă 2200 de copii şi 112 slujbaşi.

19 în anul 1863 lui George Müller i s-au dat 12500 de lei ca să dea voie să i se tacă fotografia, însă în zadar; s-au izbit de răspunsul dat de o mie de ori de el: „Fiindcă eu doresc să îndrept atenţia nu supra mea, ci asupra Domnului şi Stăpânului meu, nu vă pot îndeplini cererea".

(Totuşi s-a publicat un număr de aşa-zise portrete ale lui George Müller, pe care ne ferim să le reproducem).

Încercările de credinţă de tot felul nu lipsiră; însă în anul

1874, ele au fost de aşa fel încât zilele din anul 1838 păreau că au să înceapă din nou. Müller nu s-a clintit deloc;

n-a văzut în ele decât un îndemn ca să se ţină mai aproape de Dumnezeu decât oricând.

La 28 iulie 1874, scrie în însemnările lui: „În timpul acestor trei luni din urmă, darurile pentru felurite ramuri de lucru ale institutului au fost aşa de slabe faţă de cheltuielile făcute, încât numai în timpul acestui trimestru rezerva noastră în casa de bani s-a micşorat până la 164125

de lei. Iată, sunt mai mulţi ani de când cheltuielile noastre întrec veniturile. Aceasta nu vine din faptul că încasările noastre s-ar fi împuţinat ci din faptul că, cheltuielile au mers crescând, avându-se în vedere întinderea necurmată a lucrării.

Venitul nostru de la 26 mai 1873 până în anul 1874 a fost *tot aşa de mare* ca şi în oricare alt an; însă prisosul încasărilor lăsat în casa de bani a fost, la drept vorbind, mic.

La 25 mai 1871, soldul nostru în casa de bani era pentru primele patru lucrări ale institutului (şcoală, Biblii, misionari, tratate religioase) de 71029 de lei şi pentru orfelinate de 371831 de lei. La 26 mai 1872, soldul acesta era pentru cele patru lucrări dintâi de 21311 lei şi pentru orfelinate de 269325 de lei. La 26 mai 1873, de 2777 de lei pentru cele patru lucrări şi de 191142 de lei pentru orfelinate. La 26 mai 1874, de 4217 lei pentru cele patru lucrări şi de 102441 de lei pentru orfelinate.

Acum trei ani, la 26 mai 1871, aveam deci în casa de bani pentru orfani 269390 de lei mai mult decât la 26 mai anul curent (1874). Şi ieri, la 27 iulie, când mi s-au adus socotelile pe aceste două luni din urmă, am văzut că erau în casa de bani, pentru cele patru lucrări ale institutului

5600 de lei, şi că trebuia să plătim 5550. Aşa că, acum n-aveam nimic pentru aceste patru lucrări a căror cheltuială săptămânală este, în medie, de 8.000 de lei. Cât despre fondul orfanilor, acesta a scăzut în perioada de la 26

mai până la 27 iulie ax. de la 102441 de lei la 72442; aşa că, dacă

veniturile noastre nu cresc, peste şase săptămâni nu vom avea nimic. Însă, eu sunt liniştit, în pace, cu toate că mi se pare că Domnul vrea să ne aducă iarăşi la starea de lucruri în care am fost mai mult de zece ani (din luna august 1838, până în luna aprilie 1849) atunci când, aproape fără încetare, am avut să privim spre El zi după zi, şi adesea de la o masă la alta, ca să căpătăm ce ne trebuie.

Însă, acum greutăţile mi se par cu adevărat foarte mari, căci institutul e de 20 de ori mai mare decât era în perioada de la 1838 la 1849 şi cumpărăturile trebuie să se facă cu grămada. Însă, sunt întărit de gândul că *Dumnezeu ştie toate aceste lucruri*. Şi, dacă lucrul acesta trebuie să fie spre slava Lui, spre binele Bisericii şi al oamenilor din lume, voi suferi cu bucurie încercarea aceasta până la sfârşitul vieţii mele pe pământ. Fondurile s-au isprăvit repede;

Însă Dumnezeu, vistiernicul nostru nespus de bogat, ne rămâne acelaşi; aceasta face pacea mea.

În aceste vremuri din urmă, îmi vine mereu în gând faptul următor: o lucrare care cere 1100.000 de lei pe an, şi niciun mijloc propriu de a avea bani în mână! 2200 de inşi nu numai de hrănit, ci şi de întreţinut în totul: de îmbrăcat, de încălzit, de luminat, de îngrijit cu tot ce le trebuie în viaţă, şi să n-ai nimic! 189 de misionari de ajutat, şi nimic în casă! O sută de şcoli (cu 9.000 de şcolari) de întreţinut în totul, şi să n-ai nimic pentru ele! Aproape 4 milioane de tratate şi zece mii de exemplare din Sfânta Scriptură de trimis pe an şi să n-ai niciun ban! însă, Dumnezeu care m-a călăuzit să întind lucrarea aceasta şi care a întreţinut-o timp de 40 de ani, Dumnezeu pe care mă bizui, va purta de grijă şi nu va îngădui să fiu dat de ruşine".

Chiar la 28 iulie 1874, seara, Müller putea să urmeze astfel: „Când m-am întors acasă ieri-seara, am primit nişte scrisori care cuprindea 4873 de lei; azi-dimineaţă, 28 iulie, am mai primit 606 lei. Am mulţumit lui Dumnezeu pentru ei, când ne-am adunat azi după-amiază, ajutoarele mele şi cu mine şi am cerut mai mult. Când s-a sfârşit adunarea, am primit o scrisoare din Scoţia care cuprindea 1865

de lei; apoi un plic cu 17, 50 lei. Întorcându-mă acasă, am primit 757, 50 lei venind din Reading, apoi 354, 50 lei, din diferite alte părţi".

Şi din ziua aceea darurile au început să curgă aşa de mult că la sfârşitul lui septembrie, *institutul* se afla din nou în belşug.

În 1871, domnul Wright, pe care George Müller îl lăsase ca

urmaş după moartea sa, s-a însurat cu domnişoara

Müller, singura fiică a lui George Muler. Şi, la sfârşitul anului, Müller se însura şi el cu domnişoara Grace

Sangar, pe care o cunoştea de mai mult de 25 de ani ca pe o creştină încercată, unire care a fost mult binecuântată şi a deschis lui Müller un nou câmp de lucru, acela al călătoriilor misionare urmate timp de 17 ani prin toată lumea.

În timpul uneia din aceste călătorii, peste opt ani.

Müller scria: „În mijlocul tuturor acestor oboseli, pe drum zi şi noapte, scumpa mea Mary n-ar fi putut să mai trăiască; ea avea 73 de ani când mi-a luat-o Dumnezeu înapoi

(avea 8 ani mai mult decât bărbatul ei); şi după doi ani, când m-am recăsătorit, a doua mea nevastă n-avea decât 57

de ani când mi-a dat-o Dumnezeu".

Müller avea 70 de ani când a început călătoriile, şi nu putea fi vorba să fie lăsat singur. El începea atunci una din vremurile cele mai pline de lucru din viaţa lui, în clipa când alţii nu s-ar fi gândit decât la odihnă.

CAPITOLUL IX

Călătorii misionare

(1875 – 1892)

După ce lucrase 43 de ani la Bristol, Müller s-a simţit silit să meargă din oraş în oraş „până la marginile pământului", ca să facă parte, Bisericii şi lumii, de binecuvântatele învăţăminte ce se desprind din încercările lui felurite cu privire la harul şi credincioşia lui Dumnezeu. Iată, pe scurt, cum s-a desfăşurat călătoriile lui misionare.

Cea dintâi călătorie a avut loc în primăvara anului

1875; Müller a vorbit în timpul ei de şapte ori în public în două luni, la Londra, la Newcastle on Tyne şi în alte localităţi.

II

A doua călătorie a ţinut aproape un an; în timpul ei

Müller a vorbit unor adunări mari în Londra, Glasgow.

Dublin, Liverpool şi multe alte oraşe.

„Nu m-am dus într-un singur loc, scria el, fără ca acolo să fie dovezi vădite că Domnul m-a călăuzit să mă duc".

Binecuvântări văzute, iată ce a însemnat pretutindeni trecerea lui!

III

A treia călătorie, din august 1876 până în iunie 1877, a cuprins Franţa, Elveţia, Germania şi Olanda. La Glaris, nişte tineri au încercat să tulbure adunarea, care a fost, totuşi, una dintre cele mai măreţe. La Stuttgart, regina Würtembergului l-a chemat pe Müller şi i-a pus multe întrebări asupra lucrării lui. La Berlin, contele Bismark (vărul prinţului Bismark) a făcut 200 de km ca să vină să-l audă pe Müller, ale cărui *Istorisiri* îi înălţaseră mult sufletul. La

Halle, Müller a ţinut două adunări în orfelinatul întemeiat de Francke. La Nimegue a avut plăcerea să vadă un orfelinat de 450 de copii, întemeiat de un evanghelist în anul

1863, pe aceleaşi principii ca ale lui şi în urma citirii

Rapoartelor lui. „Multe alte orfelinate, spune Müller, s-au înălţat în diferite ţări, îmbărbătate de lucrarea pe care a făcut-o Dumnezeu în mijlocul nostru la Bristol. Numele

Lui să fie binecuvântat!”

IV

A patra călătorie, începând din luna august 1877, a cuprins Canada şi Statele Unite. Müller a fost primit aici cu cea mai mare dragoste şi a ţinut cu deplină izbândă multe adunări foarte mari, cum au fost, îndeosebi, în biserica din

Talmage, la Brooklyn. A fost poftit să ia cuvântul în toate bisericile: episcopale, metodiste, prezbiteriene, independente, baptiste etc, etc. A avut prilejul să vorbească unor mari adunări de păstori şi de slujitori ai lui Dumnezeu.

Şcolilor Duminicale, studenţilor de la universităţi. Toate confesiunile s-au unit ca să-i ureze bun venit. În unele locuri, cele mai multe biserici au fost închise duminică seai ra, pentru ca toţi să se poată duce să-l audă împreună în vreo clădire mare. Fericit trebuia să fie el, a cărui ţintă deosebită era să lupte împotriva îngustimii de vederi şi a duhului de sectă, unind prin îngăduinţa creştinească pe toţi creştinii în dragostea pentru Domnul Iisus Hristos.

Domnul şi doamna Müller au fost poftiţi la Casa Albă, unde au fost primiţi călduros de preşedintele Hayes şi de soţia sa, care le-au pus multe întrebări asupra orfelinatelor şi asupra întregii lor lucrări. În Carolina de miazăzi.

Camera deputaţilor a cerut lui Müller să-i deschidă dezbaterile

prin rugăciune.

În multe locuri Müller a întâlnit unii din vechii lui orfani; la San Francisco unul din ei fusese unealta întoarcerii multor suflete.

Pe când domnul şi doamna Müller se întorceau din valea Yosemitei într-o căruţă, o trăsură s-a apropiat de ei:

„George Müller?" strigă doamna care era în ea. „El", răspunse Müller. „Atunci, domnule, trebuie să-ţi strâng mâna, căci cartea dumitale «*Viaţa credinţei*» a fost o mare binecuvântare pentru sufletul meu".

În această a patra călătorie, Müller vorbise de 308 ori în public şi făcuse 30.000 de km pe uscat şi pe apă.

„E însemnat să mărturisesc, spune Müller, că şirul meu de predici în Statele Unite n-a fost făcut cu gând să strâng bani pentru institut, nici ca să fac cunoscut institutul acesta, ci numai pentru ca experienţa şi cunoştinţa mea despre lucrările lui Dumnezeu să poată fi de folos creştinilor, mai ales celor ce sunt încă tineri în credinţă, şi ca să pot propovădui Evanghelia celor ce nu cunosc pe Domnul. Nici n-am vorbit despre institut, afară numai când mi s-a cerut în mod deosebit ca s-o fac. Spusele unor gazete care au pretins că în America am căpătat sume mari pentru institutul acesta, sunt pe de-a-ntregul neadevărate; căci toate darurile care mi-au fost făcute în ţara aceasta nu puteau să ajungă nici măcar pentru jumătate din cheltuiala mijlocie *a unei singure călătorii*. În adevăr n-am primit mai mult de 1500 de lei.

Regula aceasta de a nu vorbi despre institut, fără o solicitare deosebită, George Müller a păzit-o cu tot dinadinsul în tot timpul călătoriilor lui misionare.

După o şedere de două luni la Bristol, domnul şi doamna Müller au pornit în a cincea călătorie a lor prin

Franţa, Spania, Elveţia şi Italia: din septembrie 1878, până în iunie 1879. La Barcelona, în Spania, au văzut zece şcoli întreţinute în totul de institut; la Madrid, cinci la fel. La

Menton, unde Müller a vorbit de 12 ori, a petrecut o bună parte din timp în strânsă legătură cu C.H. Spurgeon. În timpul celor nouă luni cât a ţinut călătoria aceasta, Müller a vorbit în public în 46 de oraşe, în totul de 286 de ori, adică, mai mult de o cuvântare pe zi.

VI

La 28 august 1879, două luni după sfârşirea celei de a cincea

călătorii misionare, domnul şi doamna Müller au plecat din nou în Statele Unite şi Canada, unde aveau 108

chemări. Au văzut 42 de oraşe, şi Müller a vorbit de 299

de ori în 272 de zile; a mai vorbit apoi de 6 ori pe transatlanticele care-i duceau dintr-un continent în altul.

VII

Însă, părăsind America, Müller vedea că mai avea 151

r de chemări scrise care îl cereau să propovăduiască, şi la care nu putu să răspundă. Întorcându-se, deci, la Bristol, la

15 iunie 1880, a plecat din nou de acolo la 15 septembrie pentru a treia călătorie în America, adică a şaptea călătorie misionară, care a ţinut până la sfârşitul lui mai 1881.

Să reţinem că cele trei luni petrecute la Bristol erau totdeauna pline de treburi: lucrări ale institutului, lucru în orfelinate, în biserică, scrisori, alcătuirea şi publicarea

Rapoartelor etc.

În timpul acestei a şaptea călătorii, de opt luni de şedere în America, Müller a propovăduit de 244 de ori. A

propovăduit aproape de 100 de ori la New York, aproape de 40 de ori în limba germană (New York cu cartierul

Brooklyn avea atunci mai mult de 500.000 de germani).

„Iarna aceasta, scrie doamna Müller, a fost un frig cum nu s-a văzut de 30 de ani20, şi drumurile de 12 – 15 km pe care le făcea scumpul meu bărbat seara la Brooklyn şi în alte locuri pe un frig grozav, erau nespus de obositoare…

Însă, împins de dragostea Domnului Hristos, a stăruit într-o muncă pe care de obicei, la vârsta lui, cineva ar fi găsit-o prea aspră. El a *simţit* frigul; Dumnezeu n-a îngăduit, însă, ca să sufere câtuşi de puţin din pricina lui".

VIII

Întorşi la Bristol, domnul şi doamna Müller au petrecut aici lunile iunie şi iulie 1881 şi au pornit iarăşi în călătorie; de astă dată în Răsărit. Müller dorea să ajute şi să îmbărbăteze pe misionari şi să propovăduiască Evanghelia coloniştilor germani. Această a opta călătorie a ţinut din august 1881 până în mai 1882 şi a cuprins Egiptul.

Palestina, Asia mică, Turcia, Grecia şi Italia. Müller s-a obosit mult în ea.

IX

— Ul are verile Algeriei şi iernile Suediei

Totuşi, şi de data aceasta, inimosul misionar n-a avut decât două luni de odihnă relativă la Bristol. La începutul lui august 1882, pleacă la drum, de astă dată în Germania.

Austria, Ungaria, Boemia, Polonia şi Rusia.

La Kroppenstaedt, oraşul lui de naştere, a ţinut, ca să răspundă unei cereri deosebite, două conferinţe asupra vieţii şi lucrărilor lui; publicul s-a dus cu grămada ca să-l asculte, aşa că sala cea mai mare din oraş, a fost plină de tot. La Sankt-Petersburg, lucrarea a fost îmbucurătoare, însă destul de mult stingherită de poliţie. „Oh, rugaţi-vă, rugaţi-vă, spune Müller, ca Dumnezeu «*să deschidă uşa*» şi în Rusia!" Această a noua călătorie s-a sfârşit la 1 iunie il883.

A zecea călătorie, din septembrie 1883 şi până în iunie

1884, a avut ca ţintă Indiile.

Aici Müller a fost în legătură cu misionarii şi cu păgânismul, şi interesul lui pentru misionari a ajuns din ce în ce mai mare. Vizitele lui au adus roade văzute în multe locuri.

XI, XII, XIII

Călătoriile unsprezece, douăsprezece şi treisprezece, înfăptuite în anii 1884 şi 1885, au fost făcute în Ţara

Galilor, în Scoţia şi în Anglia.

xrv în noiembrie 1885, Müller, în vârstă de optzeci de ani, pornea la drum cu doamna Müller în Australia, China.

Malaezia. Voia, mai ales, să vadă pe scumpii lui misionari, să-i întărească, să-i îmbărbăteze; şi într-o mare măsură a izbutit. A ţinut, în Japonia, multe adunări la care a fost foarte multă lume; se numărau până la 2500 de băştinaşi. Această a paisprezecea călătorie misionară a ţinut douăzeci de luni.

XV

În iunie 1887, Müller se întorcea la Bristol; însă, în curând pornea iarăşi în Australia de miazăzi, Tasmania.

Noua Zeelandă, Ceylon şi Indii. La Calcutta, căldura era aşa de mare că a fost greu încercat din pricina ei şi doctorii îl zoreau să fugă; dar s-a întremat în curând.

La Jubbulpore, a primit vestea fulgerătoare şi neaşteptată a morţii fetei lui, doamna Wright; ea avea 58 de ani şi muncise peste

treizeci de ani în orfelinate. Lovitura a fost sfâşietoare pentru George Müller. „Însă inima mea, zice el, a rămas într-o pace desăvârşită; am primit întristarea aceasta ca şi încercările mele dinainte, din mâna Tatălui meu ceresc, simţind în chip desăvârşit că îmi luase fata mea scumpă la El, în dragostea Lui, că era cel mai bun lucru care s-ar fi putut întâmpla pentru ea şi că încercarea aceasta slujea spre binele meu". Întâmplarea aceasta a grăbit întoarcerea la Bristol a soţilor Müller, care totuşi n-a avut loc decât în martie 1890, după o lipsă de aproape trei ani, încheind, astfel a cincisprezecea călătorie misionară.

XVI

După patru luni de lucru în orfelinate, domnul şi doamna Müller au trebuit să vină să se odihnească pe continent, însă, pretutindeni unde vorbea Müller, mulţimea se îmbulzea şi silinţele slujitorului lui Dumnezeu erau binecuvântate. Faptul acesta a hotărât a şaisprezecea călătorie misionară, care a fost făcută prin Germania şi Elveţia, şi s-a sfârşit în mai 1891, durând aproximativ opt-nouă luni.

XVII

Însă ea a fost urmată îndată de cea din urmă călătorie misionară, a şaptesprezecea, care a ţinut un an şi a fost făcută în Germania, Olanda, Austria şi Italia.

Müller socotea că în aceşti 17 ani de călătorie (1875
1892) vorbise la mai mult de trei milioane de persoane.

Cheltuielile fuseseră mari; trebuiseră de multe ori
2000 – 4.000 de lei o singură dată; o dată chiar 6.000 de lei.

Însă niciodată, nicio fiinţă omenească nu fusese pusă în cunoştinţă despre nevoile călătoriilor; bani daţi înadins pentru întreţinerea lor, veniseră totdeauna ca şi darurile pentru diferitele ramuri ale institutului, adică, drept răspuns la rugăciunile lor ascunse, tainice, cunoscute numai de Dumnezeu.

Frigul, căldura, oboseala fuseseră de multe ori prea mari şi prea lungi, însă răbdarea pe care o dădea Dumnezeu slujitorului Lui la vârsta de 87 de ani era minunată. Ea a fost deosebit de izbitoare.

Mulţi creştini încercaţi au mărturisit că socotesc călătoriile misionare ale lui George Müller, ca lucrarea cea mai însemnată din viaţa lui.

La 13 ianuarie, doamna Müller a fost chemată de
Dumnezeu. „Prin harul Domnului, scrie George Müller, această

orânduire dumnezeiască mă lasă desăvârşit de fericit; sărut mâna care m-a lovit".

CAPITOLUL X

Creşterea Institutului pentru răspândirea Evangheliei înăuntrul ţării şi în străinătate

(1834 – 1897)

De când cu smerita adunare care, la 5 martie 1834 a dat naştere acestui *institut*, numai credinţa lui George Müller putea întrezări întinderile cele mari pe care i le-a dat

Dumnezeu în anii care au urmat.

În *cel dintâi Raport* (3 iunie 1835) Müller scrie: „Iată sunt 15 luni de când Domnul ne-a făcut în stare, sprijinindu-ne numai pe El, să putem face rost de şcoli pentru copii săraci, să răspândim Sfintele Scripturi şi să sprijinim pe misionarii care sunt la lucru. Cu toate că s-a întins mereu câmpul nostru de lucru, iar fondurile noastre au fost uneori foarte mici, Domnul n-a îngăduit niciodată să fim siliţi să încetăm lucrarea. Am înfiinţat trei şcoli, am alipit la institut două şcoli de milostenie (gratuite), care, după vederile omeneşti, ar fi fost închise din lipsă de bani, şi am îngrijit de cheltuielile unei Şcoli Duminicale şi ale unei şcoli de adulţi, ceea ce face, în total, şapte şcoli pe care le-am înfiinţat sau sprijinit. 439 de copii au frecventat şcolile acestea, fără să numărăm pe cei din Şcolile

Duminicale. 795 de Biblii şi 753 de Noi Testamente au fost răspândite. În sfârşit, am trimis în Canada, în Indii şi pe continentul Europei 2970 de lei, ca să ajutăm pe misionarii care lucrează în aceste locuri. Suma darurilor, de la

5 martie 1834 până la 19 mai 1835, se ridică la 9181 de lei".

În Raportul din urmă, ce se referă la perioada mai 1896

— Mai 1897, scris de mâna lui Müller (din luna martie, până la sfârşitul lunii mai 1897), adică 62 de ani după cel dintâi, citim:

Şcoli

„De la început, am avut 121683 de şcolari în şcolile noastre. În toate aceste şcoli, binecuvântarea lui Dumnezeu a fost vădită; în multe ea a fost foarte mare; învăţătorii şi învăţătoarele au avut bucuria să ne istorisească uneori întoarcerea la Dumnezeu a 50 sau 60 de copii într-un singur semestru, într-o singură şcoală. N-am luat niciodată decât învăţători şi învăţătoare într-adevăr întorşi la

Dumnezeu; şi binecuvântarea lui Dumnezeu a fost cerută întotdeauna asupra lucrărilor lor. Domnul Wright şi eu o cerem de obicei pentru şcolile noastre, ca şi pentru celelalte ramuri ale institutului; aceste şcoli, de obicei, sunt amintite în rugăciunile noastre din adunările de rugăciune, ce se ţin cu tovarăşii mei de slujbă la feluritele noastre lucrări. După rapoartele învăţătorilor şi învăţătoarelor, ale inspectorilor şi după scrisorile primite de la tineri după şederea lor în şcolile noastre, avem motive temeinice să credem că zeci de mii dintre ei se vor găsi împreună cu noi în slavă, în cer".

Răspândirea Scripturilor

„În timpul celor 63 de ani din urmă, care, au trecut de la înfiinţarea lui, institutul a răspândit aproape în toate r părţile lumii, într-un mare număr de limbi, 281652 de

Biblii, 1448662 de Noi Testamente, 21343 de exemplare din Psalmi şi 222196 de alte părţi din Sfânta Scriptură.

Binecuvântarea lui Dumnezeu a fost cerută în fiecare zi, în timpul acestor 63 de ani, asupra acestei ramuri a institutului, şi Domnul a binecuvântat-o din belşug.

Cuvântul lui Dumnezeu a fost astfel dus până în satele cele mai depărtate unde a ajuns o binecuvântare pentru o mulţime de oameni. Aceasta s-a întâmplat, îndeosebi, printre catolicii din Irlanda. Când, în 1868, Spania a fost deschisă pentru intrarea Cuvântului lui Dumnezeu, am căutat să intrăm în ţara aceasta cu mii de exemplare din

Sfintele Scripturi; şi Dumnezeu a binecuvântat din belşug, dacă stăm să ne gândim, chiar şi numai simpla citire a acestor Scripturi făcută înaintea unor mulţimi care nu le văzuseră niciodată; lucrarea aceasta a urmat până în ziua de astăzi şi Dumnezeu a binecuvântat-o într-una21.

Când Italia a fost de asemenea deschisă pentru pătrunderea adevărului, Dumnezeu mi-a dat cinstea deosebită de a intra îndată22 în ţara aceasta cu mii de exemplare din

Biblie şi din Noul Testament, care au fost răspândite în toate părţile şi binecuvântate din belşug, ca răspuns la rugăciunile noastre. Roma însăşi, în care nu puteai strecura nici cel mai mic pachet fără să fie deschis şi cercetat – de frică să nu cuprindă vreun exemplar din

Sfintele Scripturi – Roma, ai cărei preoţi puneau de multe ori să se scotocească buzunarele călătorilor – de frică

21 Pe lângă învăţători şi învăţătoare, în Raportul din 1897, sunt arătaţi 7

misionari întreţinuţi în Spania de către George Müller; în Italia 3; în

Franţa 3 etc.

22 Din capitolul IX al acestei cărţi, rezultă că George Müller a călătorit în Italia de trei ori şi anume: în a V-a călătorie misionară (1878 – 1879);

În a VIII-a călătorie (1881 – 1882) şi în a XVII-a călătorie (1891 – 1892).

să nu aducă Cuvântul lui Dumnezeu în cetatea papilor – Roma însăşi a fost deschisă în sfârşit; şi Dumnezeu ne-a îngăduit să răspândim acolo Scripturile şi să secerăm din belşug; El a răspuns la rugăciunile noastre, aşa încât ne-a arătat că nu ne bizuim niciodată în zadar pe El.

De curând am trimis în cetatea aceasta 550 de Biblii şi

2000 de Noi Testamente în limba italiană.

Am răspândit Sfintele Scripturi în China, în Malaca, mai ales în Demerara şi în Essequibo, în Noua Scoţie şi în

Franţa. În toate aceste ţări, Dumnezeu a răspuns din belşug la rugăciunile noastre. Suntem plini de recunoştinţă când ne aducem aminte de miile de suflete scumpe care, în

Spania, în Italia, în Franţa, în Irlanda, în Austria şi în sute de sate din Marea Britanie, au fost binecuvântate prin noi.

În timpul acestor 63 de ani, am putut face bucurie la mii de oameni în vârstă, făcându-le rost de Biblii cu slove mari, fiindcă nu puteau citi slove mici".

Misionari

„În timpul acestor 63 de ani din urmă, Domnul ne-a *îngăduit să căutăm să ajutăm23* lucrările misionare în

China, în India, în peninsula Malaca, în Palestina, în

Egipt, în nordul Africii, în sudul şi în centrul acestui continent, la Demerara, la Essequibo, la Berbice, în America de Sud, Statele Unite, Noua Scoţie, Canada, Spania.

Italia, Franţa, Germania, Austria, Belgia, Armenia, Irlanda, Scoţia, Ţara Galilor şi în toate locurile dezmoştenite ale Angliei; am ajutat cu bani sau în alt fel, mai multe sute de misionari; în total,

6759366 de lei au fost cheltuiţi în felul acesta cuprinzând şi şcolile staţiunilor misionare. În

„*Mgiduit să căutăm să ajutăm*: traducem întocmai. E nevoie să scoatem la iveală adânca smerire pe care o arată asemenea cuvinte?

fiecare zi au fost făcute cereri către Dumnezeu, în timpul acestor 63 de ani, pentru misionarii aceştia; şi Dumnezeu a găsit cu cale să ne dea bucuria să secerăm: am avut multe răspunsuri la rugăciunile noastre. Am primit mii, zeci de mii de scrisori de la aceşti iubiţi slujitori ai Domnului Iisus Hristos, şi am găsit de foarte multe ori că sufletele fuseseră întoarse la Dumnezeu nu cu douăzecile, ci cu sutele. Nu şovăim să mărturisim că avem cele mai bune pricini să credem că se numără cu miile şi cu zecile de mii suflete care au fost aduse la cunoştinţa Domnului nostru

Iisus Hristos, de către aceşti credincioşi slujitori.

Chiar din biserica noastră, din Bristol, au plecat 63 de fraţi şi de surori ca misionari pentru ţările străine; mulţi dintre ei au părăsit pământul acesta, iar 42 sunt încă în viaţă şi îşi urmează mai departe lucrul lor pentru Domnul pe acest pământ. În China, în Indiile răsăritene, la Malaca, în Guyana engleză, în Africa de Sud, în Africa Centrală, în

Africa de Nord, în Noua Scoţie, Canada, Statele Unite.

Egipt, Spania, Italia, Franţa, Germania, Irlanda şi Anglia, lucrul acestor misionari ieşiţi din biserica din Bristol a fost binecuvântat din belşug". 4

Tratate religioase

„Institutul a răspândit 111489067 de cărţi şi tratate religioase. Proslăvim şi lăudăm pe Dumnezeu pentru cinstea şi privilegiul, pe care ni le-a dat de a răspândi adevărul în multe ţări şi limbi; însă, ceea ce e mai de preţ este aceea

Frederic Stanley Arnot ţi tovarăşii lui, care, dintre toţi misionarii, sunt aceia care au pătruns cel mai mult în inima Africii, Hudson Taylor şi ai lui, care, dintre toţi au pătruns cel mai mult în inima Chinei, au fost, şi unii şi alţii, sprijiniţi mult de George Müller.

că, în felul acesta, mii de suflete nemuritoare au fost binecuvântate: Multe sute de fraţi şi de surori în Domnul

Iisus Hristos ne-au ajutat în această slujbă însemnată. În mii de scrisori primite cu cereri de cărţi şi tratate, ni s-a istorisit cât de mult

fuseseră binecuvântate aceste publicaţii trimise fără plată".

Orfelinate

„În timpul celor 61 de ani de când este lucrarea pentru orfani, aceasta a fost de asemenea mult binecuvântată. În ultimii 30 de ani, pe cât putem şti noi, 2813 orfani au părăsit Casele de orfani, fiind întorşi la Dumnezeu. Şi, după scrisorile pe care le-am primit şi convorbirile pe care le-am avut, putem spune cu tărie că multe sute de orfani au ajuns la cunoştinţa Mântuitorului după ce ne-au părăsit. În clipa aceasta sunt 609 orfani, în cele cinci case ale orfanilor, pe care toţi directorii, directoarele, învăţătorii şi învăţătoarele îi privesc pe toţi ca născuţi din nou. Se va întreba cineva, poate, dacă aceşti orfani care „se laudă" la noi, că sunt ai lui Dumnezeu, stăruiesc în credinţă? La întrebarea aceasta, răspund că acum 50 sau 60 de ani, un bun număr dintre orfanii noştri spuneau că sunt evlavioşi;

aceştia au umblat după aceea timp de 20, 30 sau 40 de ani în frica lui Dumnezeu până la plecarea lor din lumea aceasta. Unul dintre ei trăieşte încă; el a umblat cu Dumnezeu timp de 58 de ani.

Până în mai 1897, în total 9844 de orfani au locuit în

Casele de orfani".

Buget

„Totalul darurilor primite de institut de la 5 martie

1834, până la 26 mai 1897, este de 35972320 de lei25.

Din cele prezentate în capitolul X al acestei cărţi, precum ţi din întreaga carte, rezultă seriozitatea ţi probitatea felului de a se ţine evidenţa în institutul înfiinţat de George Müller, din prima zi de funcţionare a lui

(5 martie 1834) ţi până la ultimul Raport scris prezentat aici (26 mai

1897). Aceasta sttrneşte o reală ţi profundă admiraţie din partea noastră ţi este pentru noi toţi un exemplu demn de urmat

r

CAPITOLUL XI

Vizită la orfelinate

Când s-a clădit casa nr. 1, Müller a numit-o „Noul

Orfelinat"; de aici numele de New Orphân Houses care a rămas celor cinci şiruri de clădiri. Înainte i se zicea: „Orfelinatul domnului Müller", şi lui George Müller îi era necaz văzând că se pune în seama lui

o slavă care „nu este decât a lui Dumnezeu”. „Nu este orfelinatul *meu*, zicea el, nici orfelinatul vreunei secte, vreunei partide: este Orfelinatul lui Dumnezeu”; şi a făcut tot ce putea ca să înlăture denumirea aceea.

Când ai atins înălţimile din Ashley Down, îţi dai seama dintr-o aruncătură de ochi despre mărirea lucrării: cinci clădiri foarte mari, cu acareturile lor, care ţin de ele, se văd ca un întreg oraş. Te izbeşte atât simplitatea clădirilor, cât şi mărimea lor; nici cea mai mică podoabă, ci numai tot ce este de folos pretutindeni.

Acum câţiva ani, aceste clădiri erau în mijlocul unor pajişti verzi; azi ferestrele lor se deschid în toate părţile şi dau spre şiruri de vile frumoase. Fiecare orfelinat îşi are ziua lui de vizită; fie că eşti prinţ, fie că eşti ţăran, nu se face nicio abatere de la regulă. Nr. 1 (300 de copii), trebuie vizitat miercuri după-amiază; nr. 2 (400 de copii), marţi după-amiază, nr. 3 (450 de copii), joi după-amiază; nr. 4

(450 de copii), vineri după-amiază; nr. 5 (450 de copii), sâmbătă după-amiază.

Cel dintâi şir de vizitatori trece la ora 2 şi jumătate; al doilea la 3; iar al treilea, când există, la 3 şi jumătate. Îţi trebuie cam un ceas şi jumătate ca să vezi fiecare casă.

Iarna, nu se îngăduie decât două şiruri de vizitatori care trec la ora 2 şi jumătate şi la ora 3. Orfelinatul nr. 1 este casa care se vizitează mai mult, pentru că are trei grupe de copii: mici de tot; apoi băieţi şi fete mai mari.

La ceasul hotărât, una din multele *ajutoare*, se arată la uşa sălii de aşteptare şi face semn vizitatorilor s-o urmeze.

Eşti dus prin dormitoare, care au până la 70 de paturi. Fiecare pat este acoperit cu o învelitoare mică, albă ca zăpada: cearşafurile, pernele, sunt de o curăţenie fără cusur;

parchetele (podelele), abia crezi că a călcat cineva pe ele;

zidurile zugrăvite plăcut, n-au nici cea mai mică pată, nici cea mai mică zgârietură. E lămurit că aici totul insuflă rânduială, curăţenie, metodă. Pe o tăbliţă, la capătul fiecărui pat, este scris numărul pe care îl primeşte fiecare copil la intrarea lui în institut. Dormitoarele, ca toate celelalte săli, sunt largi, foarte înalte, bine luminate şi bine aerisite, însă, nicăieri podoabe. Odăile unde sunt dulapurile pentru haine arată iarăşi o curăţenie, o rânduială şi o potriveală fără cusur. Sunt puţine familii, se zice, care să poată arăta haine aşa de bine

păstrate şi întreţinute. Fiecare copil are o despărţitură cu un număr unde se găsesc hainele lui.

Şase orfani din fiecare secţie sunt numiţi în acelaşi timp ca să îngrijească de dulapul pentru haine al secţiei; când li s-a isprăvit vremea de slujbă, sunt înlocuiţi cu alţi şase.

Fiecare băiat are trei rânduri de haine; fetele, care îşi fac şi îşi cârpesc singure hainele, au câte cinci.

Fetele poartă vara fuste albastre cu şorţuri albe, iar duminica o îmbrăcăminte liliachie. Iarna, au o îmbrăcăminte din piele de oaie de Spania castaniu închisă. Când ies în oraş, au vara şaluri iar iarna mantale de postav cenuşiu. Se poartă pălării de paie. Băieţii poartă bluze de postav sau de pânză, pantaloni de zof şi berete.

Fiecare copil are trei perechi de ghete.

Nursery26, parte lăsată anume pentru copiii mici de tot, este deosebit de interesantă. E frumos să vezi acele sute de mici fiinţe jucându-se mulţumite şi fericite. Uneori n-au decât câteva luni când sunt primiţi în institut şi rămân aici până la vârsta de 15 – 17 ani. Nu-i nevoie de nicio recomandaţie pentru primirea copiilor; e de-ajuns să nu aibă nici tată, nici mamă, ca nevoia să fie grabnică şi să fie loc în orfelinate. De multe ori, trei sau patru şi chiar cinci sau şase copii din aceeaşi familie sunt primiţi în acelaşi timp.

Dorinţa e să fie păstraţi uniţi; departe de a se slăbi, *legăturile de familie trebuie să se întărească*.

Un mare număr din aceşti copii provin din părinţi care au murit de tuberculoză, şi trupul lor este plăpând; însă, aerul curat, hrana sănătoasă şi viaţa regulată de care se bucură, îi întăresc văzând cu ochii. Numărul morţilor e foarte mic în aceste azile, fapt care arată foarte bine starea minunat de bună a institutului.

Copiii se scoală la ora 6; sunt gata spălaţi şi îmbrăcaţi pe la 7, cei mari ajutând pe cei mai mici. De la 7 la 8, fetele împletesc cu andrele şi băieţii citesc. La ora 8, micul dejun (prânzul mic). De la 8 şi jumătate la 9, rugăciunea de dimineaţă. La 9 şcoala; cei mai în vârstă care sunt de rând să facă paturile sau să aibă grijă de alte lucruri ale casei, nu se duc la şcoală decât la 9 şi jumătate. Lecţiile se sfârşesc la 12 şi jumătate. De la 12 şi jumătate la 13, jocuri în aer liber (în curţi, *playgrounds21*). La ora 13 sună clopoţelul de masă. La 14 începe iar şcoala şi urmează până la

27

Din engleză: cămin, odaie de copii; creşă.

Din engleză: terenuri de joc.

1628. De la 16 la 17 şi jumătate, iarăşi jocuri în *playgrounds*. De la 17 şi jumătate la 18, rugăciunea de seară.

La ora 18, ceaiul. Cealaltă parte din zi, fetele lucrează cu acul, iar băieţii lucrează în grădină. La ora 20 cei mici se culcă; la 21 cei mari.

Când îngăduie vremea, copiii ies în şiruri lungi, ceea ce este o bucurie pentru ei.

Să trecem la mâncare! Dimineaţa: supă cu făină de ovăz. Seara: ceai, pâine şi unt. Prânzul mare nu e la fel.

Luni, miercuri şi sâmbătă, e alcătuit din cartofi şi carne;

marţi şi joi, supă cu carne; vineri şi duminică orez cu zahăr. Această mâncare din urmă trebuie neapărat duminica, pentru ca să uşureze lucrul cu pregătirea mesei şi fiecare să se poată duce la biserică.

Duminica, dacă e vreme frumoasă, o parte din copiii cei mai mari se duc în una din capelele din biserica al cărui păstor sufletesc a fost Müller. Pentru cei ce rămân, se ţin adunări acasă de către creştini încercaţi din felurite biserici evanghelice. Seara, se ţin noi adunări creştine.

Să trecem la şcoli. La intrarea noastră în una din ele

— Era în timpul lecţiilor – toţi copiii s-au ridicat în picioare, şi îndată învăţătoarea ne-a arătat ce ştiu aceşti micuţi în ce priveşte cântarea şi feluritele exerciţii. Ei cântă şi execută minunat exerciţiile. În şcolile pentru copii mici eşti desfătat mai ales de recitări şi cântece plăcute. Aceste producţii pornesc dintr-un şir de copilaşi, ale căror feţe vesele şi priviri vioaie, aruncate spre scumpa lor învăţătoare, spun multe despre drăgălăşenia cu care sunt îngrijiţi.

Vedem, apoi, sălile pentru jocurile copiilor şi totdeauna nu putem să privim decât cu mirare curăţenia, bunul

— °N-ar fi mai bine să se dea ceva mai multă odihnă *înainte* de scoală şi mai puţină *după*, şi astfel să fie mai depărtată de masă?

gust, rânduiala desăvârşită care domnesc pretutindeni: nici cel mai mic lucru care să nu fie la locul lui! Vedem, în sfârşit, curţile pentru recreaţii, încăperile unde copiii se spală, cămările sau hambarele, sala de mese, aşa de frumoasă în simplitatea ei, albiturile, aşa de bine

întreţinute.

Orfanele sunt crescute ca să ajungă slujnice bune; însă, multe dintre ele ajung la locuri mai înalte, datorită creşterii pe care o primesc. Învaţă gramatica, geografia, istoria

Angliei, puţină istorie universală, lucrul cu acul, precum şi orice lucru de folos într-o gospodărie. „Avem ca ţintă, zice George Müller, ca orfanii noştri să ajungă mădulare folositoare ale societăţii, şi ca, dacă unul dintre ei ar da greş şi s-ar face astfel vinovat din punct de vedere pământesc sau sufletesc, să nu fie întru nimic vina noastră. Băieţii învaţă să-şi cârpească ciorapii, să-şi facă paturile, să lucreze la grădină etc. Sănătatea şi creşterea copiilor sunt avute în vedere când e vorba să se hotărască vremea ieşirii din institut: însă, de obicei, fetele îl părăsesc la 17 ani şi băieţii între 14 şi 15 ani. Aceştia ajung ucenici în meşteşugul pe care şi-l aleg".

Mai multe sute dintre ei chiar au propăşit în ocupaţia pe care şi-au ales-o; unii au ajuns asociaţi în casele mari de negoţ; alţii, băieţi de prăvălie, impiegaţi, învăţători, evanghelişti, misionari. Cel dintâi copil primit în Casa nr. 1

este acum păstor sufletesc în Biserica engleză.

Binele duhovnicesc al orfanilor este, firește, marea grijă a directorilor lor; şi, din timp în timp, au parte de mari binecuvântări duhovniceşti. În februarie 1887, inspectorul şcolilor scria lui George Müller, care se afla atunci într-o călătorie misionară: „La 15 ianuarie, doi băieţi au venit să întrebe pe unul din învăţătorii de la Casa nr. 4 – dacă pot să aibă o adunare de rugăciune, ceea ce li s-a îngăduit. Ca urmare, ei s-au adunat în aceeaşi zi cu mai mulţi alţii; şi, a doua zi, învăţătorul, văzându-le dorinţa, le-a spus că n-are să le dea lecţii după-amiază, ca să se poată aduna să se roage. Astfel, 150 de copii s-au adunat atunci şi s-au rugat timp de două ceasuri. Acum se unesc des, uneori, în număr de peste 100 după masa de seară. Lucrarea lui Dumnezeu urmează, mai ales, la cei mai mari şi la cei mai silitori şi dotaţi dintre băieţi.

Învăţătorul lor spune că aceştia îşi fac bine datoria, că puterile lor sunt mai blânde şi că nu se mai îmbufnează ca înainte.

S-au arătat porniţi să vorbească mai mult în timpul lucrului; însă, când am căutat pricina, am găsit că vorbeau de starea cutăruia sau cutăruia şi că se întrebau dacă un lucru era bine sau rău. Uneori,

nişte băieţi s-au unit ca să se roage pentru alţii şi au făcut liste cu aceia pentru care trebuiau să se roage; aveau, astfel, adunări de rugăciune deosebite. Câţiva băieţi, îngrijoraţi de mântuirea lor, au venit la învăţătorul lor să-i ceară ajutor şi lămuriri. Doi dintre ei i-au zis: «Vă rugăm, domnule, faceţi-ne creştini!» Un altul i-a zis: «Tatăl meu pe patul de moarte m-a pus să-i făgăduiesc că voi veni să mă unesc cu el în cer, şi eu nu sunt încă gata». Duminica trecută, toţi băieţii mai mari de

14 ani s-au adunat deoparte; şi, din 55, au fost 35 – 40 care au mărturisit că s-au predat Domnului Iisus Hristos; nimic în purtarea lor nu dă de ocară această mărturisire de credinţă. Mai mulţi veniseră la adunarea aceasta din dorinţa de a vedea doar ce este şi ceilalţi s-au rugat îndeosebi pentru ei. O trăsătură foarte vrednică de luat în seamă la mulţi dintre ei este neliniştea lor cu privire la mântuirea altora. Înfăţişarea şcolii e cu totul schimbată".

Câţiva copii au făcut mult necaz învăţătorilor lor. De multe ori a trebuit să fie daţi afară din clasă pentru puţin timp, ca măsură disciplinară de înţelepţire, după ce se încercase totul ca să-i facă să-şi schimbe purtarea; însă

Müller îi urmărea în rugăciunile lui şi nu părăsea niciodată nădejdea că învăţătura care le fusese dată are să-şi dea roadele.

Multele scrisori pe care le primea Müller de la orfanii care părăsiseră institutul, scrisori de multe ori însoţite de daruri, uneori mari, erau o puternică îmbărbătare. Aproape toate mărturiseau o adâncă dorinţă de a proslăvi pe

Domnul Iisus Hristos; şi felul în care orice vechi elev vorbea de al său „*dear old home*" (scumpa lui veche casă), şi îşi arăta recunoştinţa lui faţă de George Müller, dovedea cât de mult fusese câştigată inima sa. Scrisorile, pe care orfanii, vechi şi noi, aveau obiceiul să le trimită binefăcătorului lor de ziua naşterii lui (27 septembrie), erau pline de înţeles în privinţa aceasta; cele ale orfanilor care erau acum în institut erau, de obicei, însoţite de un mic dar în bani, dovadă de recunoştinţă şi dragoste, de care George

Müller ţinea mult seama.

Se înţelege că pentru director erau şi alte griji decât cele legate de bani; să capete ajutoare în oameni bine pregătiţi, să aşeze la stăpâni buni pe copiii care părăseau institutul, să aibă toată înţelepciunea pe

care o cerea creştere?

copiilor cu o fire greu de stăpânit etc, etc. Uneori lips%s apa din pricina unei secete lungi, sau nu mai mergea ap (5

râtul pentru apă caldă, sau furtunile făceau stricăciu

mari clădirilor, sau vreo molimă făcea prăpăd printre e

pii. Însă, pretutindeni şi totdeauna rugăciunea înflăcă rată, stăruitoare, plină de credinţă, biruia.

Să sfârşim capitolul acesta cu un citat care vorbeşte din punct de vedere bănesc, dar care totuşi va fi la locul lui:

„Cititorul, zice Müller, să-şi închipuie sarcinile noastre. Mai mult de două mii de inşi de hrănit pe fiecare zi!

Cheltuiala în privinţa aceasta e mare. Însă orfanii nu trebuie numai să fie hrăniţi; trebuie să-i îmbraci, să le speli şi să le dregi hainele, ceea ce costă multe zeci de mii de lei pe fiecare an. Încălţămintele! Gândiţi-vă numai la încălţăminte! Ne trebuie 6.000 de perechi de încălţăminte pe an.

În fiecare an sute de orfani noi ne sosesc şi trebuie să-i înzestrăm cu tot ce le este necesar. Sute de orfani pleacă din orfelinat ca ucenici, slugi, elevi, pedagogi etc, şi trebuie să le facem rost de o zestre întreagă. Pentru fiecare ucenic avem de plătit 330 de lei stăpânului; şi băieţii care ne părăsesc pentru a se face ucenici sunt foarte mulţi. Pe lângă asta, toate cheltuielile pentru drum.

Mai avem cheltuielile pentru întreţinerea a cinci clădiri29 foarte mari, în care sunt mai mult de 1700 de ferestre mari şi 500 de săli. Vă puteţi gândi la cât se ridică, în fiecare an, numai cheltuielile de tencuit, văruit, zugrăvit, feluritele îmbunătăţiri. Apoi, câte mii de lucruri pentru albituri, pentru masă, pentru spălat, paturi etc, şi toate astea de ţinut în bună stare. Apoi curăţitul, dresul, înnoirea mobilierului din 500 de săli! Unii copii sunt bolnavi; unii mor: alte cheltuieli!

Gândiţi-vă iarăşi la acel numeros stat major: inspedori, gospodari, gospodine, învăţători, învăţătoare, persoal medical, ajutoare de tot felul, cu o leafă care trebuie înătată de la Dumnezeu pentru fiecare30. Afară de astea, ari grele de plătit; apoi, pe fiecare an cheltuieli mari tduse de împrejurări neobişnuite, calamităţi etc.

Însă, e de-ajuns atât pentru ca să vă dea o slabă idee

™Mai degrabă cinci şiruri de clădiri, după cum arată fotografia ansamblului de orfelinate.

„Fiecare om de ajutor (slujbaş) se tocmea de bunăvoie şi în deplină cunoştin că a stării lucrurilor, ne trebuind să se bizuie decât pe Dumnezeu

Faptul acesta arată cât fac unele critici, care vorbesc de lipsurile pe care ar fi avut să le sufere aceşti slujbaşi.

despre îndatoririle noastre faţă numai de lucrarea pentru orfelinate. Totuşi, totul se face uşor, căci în toate lucrurile acestea privim spre Acela care este nespus de bogat".

Toate cheltuielile lui Müller întreceau suma de 3.000

de lei pe zi (aproape 2300 de lei pentru orfani). Cele cinci orfelinate, care costaseră cam trei milioane de lei nu erau asigurate; Müller le încredinţase în mâna lui Dumnezeu ca să le păzească de foc, de apă, de nenorocirile şi dezastrele aduse de războaie şi de prăbuşiri sociale şi, în fiecare an, I

Se aduceau lui Dumnezeu mulţumiri pentru ascultarea rugăciunilor lor.

CAPITOLUL XII

Daruri pentru lucrare

„Băgaţi de seamă cum trimite Domnul ajutorul la vremea cea mai potrivită, scrie Müller. El lucrează în folosul nostru după nevoia noastră, şi nu din timp în timp îşi aduce El aminte de noi, ci necurmat. Când avem nevoie de un lucru, e sigur că Dumnezeu ne dă tocmai lucrul acela; pe cât e de sigură şi de reală nevoia, pe atât de sigur e şi darul pe care-l va trimite Dumnezeu. Putem să fim săraci, chiar foarte săraci; se poate să fie nevoie să ne rugăm de o sută de ori înainte ca să vină răspunsul de la Dumnezeu; putem fi siliţi să ne bizuim pe El ca să ne ajute din prânz în prânz. După înfăţişările de afară, poate să pară că El ne-a uitat; însă, pe cât e de sigur şi de real că avem o nevoie adevărată, pe atât e de sigur că Dumnezeu va răspunde la vremea Lui şi în felul Lui. Poate că va zice cineva: «Ce ai face dacă ar veni ceasul prânzului şi n-ai avea ce să dai de mâncare copiilor; sau dacă ar avea neapărată nevoie de haine şi n-ai avea destui bani ca să le cumperi îmbrăcăminte?» Iată răspunsul nostru: «Un astfel de lucru este *cu neputinţă* câtă vreme Domnul ne dă harul de a ne încrede în El şi de a face lucrarea Lui cu inima curată. Dar, dacă ar trebui vreodată să ne încredem în puterile noastre, până acolo încât să uităm pe Dumnezeu, şi să ne încredem

F

În braţul, omului, sau să păstrăm fărădelegea în inima noastră, adică să facem cu voia şi obişnuit ceea ce ar fi împotriva voii Domnului, atunci am putea să ne rugăm şi să spunem multe vorbe înaintea lui Dumnezeu, însă Dumnezeu nu ne-ar asculta, după cum este scris: *Dacă aş fi cugetat lucruri nelegiuite în inima mea*, *Domnul nu m-ar fi ascultat*» (*Psalmul 66.18*).

Darurile îi veneau lui George Müller din toate ţările lumii, din toate clasele societăţii, chiar de la cei care păreau mai puţin grabnici să dea; însă, de cele mai multe ori dăruitorii aceştia rămâneau cu totul necunoscuţi. Sumele erau de la 2 parale, până la 300.000 de lei. Când nu mai erau vechii dăruitori, Dumnezeu ridica alţii. Vremurile puteau fi grele, însă valul necurmat al darurilor mergea, îndeobşte, totdeauna crescând.

„Dacă ne-am fi sprijinit pe oameni, scrie George

Müller, e sigur că am fi fost daţi de ruşine. Însă, sprijinindu-ne *numai* pe Dumnezeul cel viu, orice aşteptare înşelată, orice gând că vom fi în sărăcie din pricina morţii cutărui sau cutărui dăruitor, sau a năruirii lui sau a schimbării simţămintelor lui, sau pentru că i se ceruse pentru alte lucrări, orice gând de felul acesta ar fi cu neputinţă".

Müller ne zugrăveşte pe Domnul ca inspectând în fiecare zi cămările institutului, ca să vadă ce ar putea trimite.

„Niciodată, zice el, n-am simţit starea de faţă a Domnului mai bine decât în clipele acestea, când, după gustarea de dimineaţă n-aveam nimic pentru masa de la amiază, sau, după masa de la amiază, n-aveam nimic pentru seara la ceai. Domnul dădea tot ce trebuia, fără ca vreun om să fi ştiut ceva de nevoia noastră.

Totul vine de la Domnul, zice el în altă parte, fără să cer ceva cuiva, nici direct, nici indirect. Prin harul lui

Dumnezeu aş vrea mai bine să trec prin cele mai mari greutăţi şi prin cele mai mari lipsuri, decât să fac o cerere cuiva afară de Dumnezeul cel viu. Aş vrea chiar mai bine să părăsesc de tot lucrarea, decât să cer ceva, direct sau indirect, la o fiinţă omenească oarecare; căci n-aş vrea să slăbesc cu nimic dovada pe care trebuie s-o dăm, anume că ajunge să ne încredem în Dumnezeul cel viu".

Nu pentru că Müller socotea ca păcat sau ca ceva potrivnic Scripturii să ceară ajutor creştinilor pentru lucrarea lui Dumnezeu; ci

pentru că ţinta lui era să arate „ce pot face, chiar în veacul al XIX-lea, rugăciunea şi credinţa”, de aceea proceda el aşa.

Schimbările în venirea darurilor nu-l puteau mira; le aştepta ca pe nişte încercări ale credinţei. Încercările acestea au fost multe la început; însă, n-au încetat cum şi-a închipuit lumea, nici când institutul a căpătat o mare însemnătate, în cele dintâi timpuri, încercările veneau din lucruri mici; mai târziu, din lucruri mai mari, de pildă, când erau necesari 16.000 de lei de cheltuit într-o singură zi, şi nu veneau decât 15.000 de lei. „Institutul, cum zice

Müller, semăna cu rugul care ardea în pustie. Însă, ca şi el, nu se mistuia”.

La 6 martie 1897, Müller scria în cel din urmă Raport al lui: „Azi începe al şaizeci şi patrulea an al institutului, şi încercarea credinţei noastre este tot aşa de mare, dacă nu chiar mai mare decât de la 1838 la 1849. Cei şase poştaşi de azi ne-au adus 237 de lei, ceea ce nu face decât a zecea parte din cheltuielile noastre zilnice. Însă, noi nădăjduim mereu în Domnul cu o deplină încredere. El ne va ajuta din belşug când va veni vremea Lui; cu fiecare poştă aştept o ascultare a rugăciunilor mele. Cel mai mare orfelinat din lume, cu 3.000 de lei cheltuieli pe zi, şi uneori să nu primeşti aproape nimic, atunci când aştepţi sume mari!”

Însă, George Müller stăruia în rugăciune cu încredere, stăruia „de zece ori pe zi, dacă nu chiar de mai multe ori”.

şi biruinţa nu lipsea niciodată.

S-a zis că Rapoartele anuale făceau cunoscută lucrarea şi aduceau toţi banii trebuincioşi. Müller spune că a văzut întotdeauna că răspândirea Rapoartelor „n-avea nicio urmare asupra stării fondurilor”.

Raportul, însă, fusese publicat ca să asculte de Dumnezeu; şi Dumnezeu. Se putuse sluji de Raport. Dacă n-ar fi ascultat de Dumnezeu nepublicând Raportul, când

Dumnezeu îi arăta că e clipa să-l publice, e sigur că pedeapsa s-ar fi putut arăta. Müller însuşi are obiceiul să amintească adevărul că „nu-i ascultare de la Dumnezeu pentru cine n-ascultă”. Pe de altă parte, am văzut, în mai multe rânduri, că publicarea Raportului a fost amânată cu un an şi mai mult, tocmai datorită faptului că nu aveau nimic în casa de bani. Şi Dumnezeu a adus belşugul în lipsa oricărui Raport. Însă, şi aici, Raportul nu fusese înlăturat decât ca să asculte de

Dumnezeu. Ce înseamnă lucrul acesta decât că Raportul în sine nu este nimic şi că ascultarea de Dumnezeu este totul? Şi dacă Müller are obiceiul să răspundă astfel întâmpinărilor: „Dumnezeu, singur Dumnezeu ne ajută, nu Rapoartele!", suntem şi noi de aceeaşi părere cu el, însă, poate că e mai bine să înţelegem răspunsul lui în felul acesta: „Dumnezeu, singur Dumnezeu ne ajută, cu sau fără Rapoarte!"

Printre dăruitori, 49 din 50 erau necunoscuţi lui George Müller; chiar aceia care dădeau sute de mii de lei îi erau, de obicei, necunoscuţi. Adesea darurile cele mai însemnate erau făcute de oameni care nu făcuseră nimic prin care să poată arăta că ştiu de o astfel de lucrare.

Darurile ai căror dăruitori erau necunoscuţi soseau de multe ori în chipul cel mai neaşteptat şi mai ciudat. Ar trebui cărţi întregi ca să le pomenim puţin mai pe larg.

Să redăm, pe scurt, cu titlu de exemplu, câteva din nespus de variatele şi puţin obişnuitele daruri pe care le primea George Müller pentru casele de orfani:

Trei scrisori scrise de mâna lui Wilhelm al IV-lea şi o medalie primită de el ca răsplată la asediul lavei, erau oferite pentru vânzare; o trăsură cu calul ei, o colivie cu 20

de canari, doi boi care să fie tăiaţi şi folosiţi pentru a pregăti mâncarea orfanilor, o căruţă de legume etc, etc.

Raportul anului trecut (1897) pomeneşte printre daruri: 7203 pâini de 4 livre31 în 296 de daruri, 5222 de prăjituri opărite cu rom, 306 prăjituri simple, 44699 de mere, 4238 de pere, 40 de saci cu cartofi, 20 de cutii cu săpun, un sac cu mazăre, 9 tone şi 100 kg de cărbuni, 26

ciozvârte32 de vânat, 112 iepuri de casă, 312 fazani, 1 iepure, 8 gâşte, 8 caşcavaluri foarte mari, 5 saci cu făină de ovăz, 8 saci cu făină albă, 16 batogi, 120 de somoni (peşti).

30 de livre de ceai, 44 de livre de miere, 169 de ouă, un butoiaş cu ciocolată praf, 95 de livre de smochine, 134 de saci cu zaharicale, 26 de lăzi cu portocale, 16 jumătăţi de cutii cu portocale de Spania, 232 de hectolitri cu portocale de Valenţa, 5 cutii cu curmale, 25 de cutii cu bomboane, 2 cutii cu coacăze, 5 butoaie mari cu oţet, 4013

livre de carne, apoi un mare număr de odoare33, haine etc, pentru vânzare.

Unii dăruitori hotărăsc să pună deoparte şi dau pentru lucrare produsul unui ogor sau al unui strat cu zarza

3* Unitate de măsură pentru greutăţi, de aproximativ 0,500 kg, folosită în special în ţările anglo-saxone.

32 Sferturi dintr-un animal tăiat.

33.

Obiecte de podoabă de mare valoare; giuvaiere.

vaturi, sau al unui număr de găini, vaci, porci, berbeci; sau poamele unor pomi etc, etc. Un doctor de plasă din Irlanda dă orfanilor tot ce primeşte el în urma vizitelor făcute la bolnavi duminica; un arendaş dă 75 de lei pe an, în loc să-şi asigure materialul de exploatare etc, etc.

Să străbatem feluritele fapte de dărnicie pentru orfani, fapte petrecute în diferiţi ani ai lucrării şi să spicuim cazurile cele mai interesante.

Un băiat de 12 ani dă cei dintâi bani pe care îi câştigă, adică 3, 75 lei, simbria de pe cea dintâi săptămână de lucru a lui; cineva dă 250 de lei, economisiţi „mergând la biserică cu hainele obişnuite de toate zilele"; un hangiu dă 20 de lei, adică 10 bani de fiecare pat închiriat la el în timpul a trei luni din fiecare an; un călător dă 120 de lei, „economisiţi călătorind cu clasa a treia"; cineva care are să se însoare dă 50 de lei „jertfă de mulţumire pentru binecuvântările primite în timpul vieţii de om neînsurat"; un lucrător „întors de curând la Dumnezeu", dă 25 de lei. Apoi.

20 de lei, economisiţi de doi copii; 60 de lei de la un negru din Demerara; 125 de lei de la un lucrător sărac miner;

2500 de lei de la un om care a pierdut jumătate din ce avea şi care trimite darul acesta ca recunoştinţă pentru ceea ce-i rămâne; 8600 de lei „de la cineva care a văzut că nu este potrivit cu Scriptura ca să-şi asigure viaţa"; 2 lei dar de la un băieţaş; 10 lei de la 20 de orfani săraci dintr-un alt institut; 1, 25 lei economisiţi făcând un drum pe jos, în loc să ia o trăsură; 25 de lei de la cineva în vârstă, care este la casa de milostenie din Bristol; 1250 de lei daţi în tren, de un necunoscut domnului Müller; 1, 25 lei de la un băieţaş, care a primit suma aceasta „câştigând premiul la fugă"; 65 de lei de la două slujnice şi o fetiţă.

347 de lei de la un frate care lucrează printre săraci, bizuindu-se pe Dumnezeu pentru nevoile lui vremelnice;

200 de lei, venitul unei vânzări în folosul orfanilor „la nunta surorii noastre”; 15 lei de la un cioban din Australia, care citeşte viaţa lui Müller când îşi păzeşte turma de oi; 125 de lei de la un lucrător; 5300 de lei de la un proprietar de corăbii, în loc să-şi asigure vasele; 12500 de lei moşteniţi de un misionar sărac, care lucrează în mijlocul paginilor;

12, 50 lei, în loc să îngroape patru copii într-un cimitir particular; 1, 25 lei de la un orfan pe patul de moarte, vechi elev al institutului, căruia i se dăduse suma aceasta ca să-şi cupere vin; 1, 25 lei, singurii bani pe care îi avea o văduvă care a murit pe neaşteptate şi care hotărâse suma aceasta pentru orfelinate.

500 de lei, economisiţi în timpul unui an, *nemaifumând*; 125 de lei, în loc să se ducă la o nuntă; 75 de lei, care fuseseră hotărâţi pentru plata unui permis de vânătoare, dar pe care-i dă pentru orfani, cu gândul că va fi mai plăcut Domnului; 12, 50 lei, economisiţi de o femeie săracă, şi anume câte 20 de bani pe săptămână; 1275 de lei.

„Pentru că am avut mari pierderi în ocupaţia mea şi, cu toate acestea, Dumnezeu mi-a îngăduit să-mi urmez treburile”; 18, 57 lei de la un căldărar din Belgia, care are, în mica lui dugheană, o cutie pentru orfani; 125 de lei de la mai mulţi ostaşi temători de Dumnezeu, din Peshawur.

India.

32, 75 lei, în loc de tutun şi bere timp de trei luni;

50.000 de lei, încasaţi din „vânzarea unei proprietăţi care mi-a făcut multe neplăceri şi care mi-a fost mai degrabă un blestem decât o binecuvântare”; 65 de lei, ce reprezintă

15% din simbria unui băiat de cafenea; 4.000 delei, de la un tânăr călător pentru negoţ în Germania; 40 de lei economisiţi de doi copii, „lipsindu-se de zahăr timp de un an”. 1.000 de lei, de la un lucrător sărac, dintr-un loc de la o depărtare de 600 de km de Bristol, „urmare a şase săp

137

tămâni de rugăciuni pentru orfani”; 95 de lei de la întemniţaţii din penitenciarul din Liverpool, „economisiţi lipsindu-se de unt timp de o lună”.

50 de lei de la un călător, în loc să se asigure împotriva nenorocirilor posibile ale drumului de fier; 80 de lei economie de vin

pe trei luni; 25 de lei de la un copil, câştigaţi

„Prinzând şoareci şi şobolani şi luând note bune la lecţii”;

500 de lei recunoştinţă pentru cea dintâi lună de plată a stăpânului unei corăbii; 12, 50 lei de la văduva unui ofiţer omorât în războiul Crimeii, suma aceasta fiind găsită în buzunarele mortului; 7, 50 lei, în mărci poştale, dar neiscălit, de la un mic comisionar pe mare, sărac, din Weston;

30 de lei de la o cusătoreasă săracă, pârga venitului unei maşini de cusut, care i-a fost dăruită.

75 de lei, dat fiind faptul că n-a avut nevoie să cumpere un câine de pază. „Nu mi s-a luat niciodată nimic, zicea dăruitorul, cu toate că-i uşor să pătrunzi noaptea în hambarele mele; ceea ce dovedeşte că Dumnezeu veghează asupra acelora care se încred în El”; 2500 de lei, dar neiscălit.

„Recunoştinţă smerită din partea unui ofiţer, pentru îndurarea Celui atotputernic arătată la Mhotoor, India Centrală”; 1250 de lei, „în loc să admir frumuseţile Scoţiei”;

1250 de lei, „mai degrabă acum decât să fie daţi după moartea mea”; 2, 50 lei de la un frate al unuia din orfani.

„Câştigaţi culegând spice”. 40 de lei, „preţul şampaniei, economisiţi la nunta mea”.

375 de lei, „după ce am citit din întâmplare, pe o zi de ploaie, Raportul institutului, în sala de lectură a Marelui

Hotel din Vevey, Elveţia”; 50 de lei, „economie de trăsuri în ziua nunţii mele”; 3, 75 lei, economisiţi în patru ani de către o văduvă săracă într-o casă de milostenie”; 25.000 de lei de la acţiuni la calea ferată şi din felurite fonduri; 100

de lei pentru budincile orfanilor în ziua de Crăciun; 25.000

r de lei, dar neiscălit, cu rugămintea de a confirma primirea lui în ziarul *Times*; 12, 50 lei de la o slujnică, „în loc să-şi cumpere o pălărie nouă”; „inelul de nuntă al nevesti-mii, pentru care moartea a fost un câştig”; 125 de lei, „în loc să ne ţinem câinele, şi cu nădejdea că vreun biet păgân va putea fi adus la cunoştinţa Mântuitorului”; 6, 25 lei de la un băieţaş, „ca recunoştinţă că Dumnezeu i-a mântuit sufletul”; 7, 25 lei, „câştigaţi cârpind la ciorapi, de o văduvă săracă, ce trăieşte din 3, 10 lei, pe care îi dă parohia pe săptămână”; 19 lei, „bani furaţi acum 28 de ani de cineva care a fost adus acum în urmă la cunoştinţa

Domnului

Iisus Hristos”; 1, 45 lei de la un om sărac, fără lucru; 37 de lei, totalul banilor strânşi la masa noastră, pentru orfani, într-o săptămână; 200 de lei de la o fermă, strânşi în felul următor: „30 de bani de miel, 60 de bani de porc, 1 leu şi

25 de bani de fiecare viţel, 3 lei şi 10 bani de fiecare mânz”;

3736 de lei de la un dăruitor care are unsprezece copii şi care trimite pe fiecare an preţul întreţinerii a unsprezece orfani.

2, 50 lei „daţi îndărăt de un om din Bristol pe care nu-l mai văzusem de pe vremea când îi dam lecţii într-o *şcoală de zdrenţăroşi*; 625 de lei, „în loc să-mi cumpăr un ceas de aur”; 10 lei de la o văduvă, „cea dintâi săptămână de plată a copilului meu”; 4.000 de lei, dar de la unul din „vechii noştri orfani”; 65 de lei, „ce reprezintă plata ca acoperire a sumei la care se ridică micile furturi săvârşite de mine din diverse locuri când eram copil”; 12, 50 lei, „întoarcerea banilor furaţi acum 60 de ani”; 40 de lei de la copiii unui mic orfelinat de lângă Berna, Elveţia.

400 de lei, în loc să-şi asigure caii trimişi în Rusia; 25

de lei, dar de mulţumire lui Dumnezeu pentru cea dintâi lună plătită, după ce am fost un an /ară lucru; 250 de lei de la un misionar întristat, Indiile Răsăritene; 6 lei, „economiile a trei fetiţe, în loc să cumpere jucării şi zaharicale”; 27 de lei, „în amintirea bărbatului şi fiului meu morţi, în loc de flori”; 1250 de lei, „*totalul economiilor* unui evanghelist care doreşte să se încreadă în totul în

Dumnezeu şi nu în economiile lui”. (Iată ce înseamnă să *tai piciorul sau mâna care te face să cazi în păcat*!)

250 de lei, primiţi de la un necunoscut, pe stradă, la

Cardiffete.

Darurile, ca „mulţumiri lui Dumnezeu” pentru o nespusă felurime de binefaceri primite, sunt atât de multe în

Rapoarte, încât rămânem uimiţi şi… obosiţi când le parcurgem! Ne temem să nu obosim şi noi răbdarea cititorului, dacă nu i-am obosit-o chiar. Totuşi, încă un citat:

Iată un om care dă o bună parte din ce câştigă „pentru că, în dragostea Lui, Dumnezeu i-a luat *toată* averea care era un blestem pentru el”… Bogat, nu dădea; acum, dă! 34.

Isprăvind deocamdată aici şirul nostru de exemple35

— De frică să nu fim prea lungi – vom căpăta, negreşit, îngăduinţa cititorului, ca să dăm în continuare un mănunchi de treizeci de istorisiri. Datele sunt luate din Rapoartele anuale ale lui George Müller.

Câtă semnifica ţie duhovnicească este numai în acest singur şi minunat exemplu!

Cu toată dragostea recomandăm cititorilor ca, măcar acest capitol XII, să fie citit ţi răscitit personal de către fiecare creştin, în familie şi chiar în adunările creştine la orele de zidire duhovnicească, pentru a se putea reţine multele şi înţeleptele sugestii pe care le oferă, în vederea reglementării unor *nereguli* încă nerezolvate în viaţa personală a unor creştini, şi a însuşirii şi aplicării unor *procedee* de viaţă şi rânduială creştină potrivite cu Cuvântul lui Dumnezeu cu privire la dărnicie. Multe din aceste nereguli şi procedee sunt încă necunoscute celor credincioşi, şi în special celor din generaţiile mai tinere.

1839

1. „Unul din darurile cele mai însemnate, pe care le-am avut vreodată, zice Müller. E vorba de un beţiv care are nevastă, *şapte copii*, şi care nu câştigă decât 18, 75 lei pe săptămână. El se întoarce la Dumnezeu şi dă mai târziu 25

de lei pentru orfani. Aceşti 25 de lei erau din banii pe care dăruitorul nu înceta *să-i dea* pentru bere înainte de a se întoarce la Dumnezeu".

2. „Am primit nişte bani; ai nevoie acum de ceva pentru inilităi? scrie lui Müller un vechi dăruitor. Ştiu că nu ceri nimic decât lui Dumnezeu. Însă, ca să răspunzi, când ţi se pune o întrebare, mi se pare altceva. Şi am o bună pricină ca să-ţi fac această întrebare a mea: dacă institutul dumneavoastră n-are nevoie de nimic, alte lucrări ale lui

Dumnezeu poate ar avea nevoie".

Müller îi răspunde: „Îţi mulţumesc pentru dragoste.

Este adevărat că este o deosebire între a *cere* şi a *răspunde când eşti întrebat*! Totuşi, nu sunt slobod să-ţi răspund cu privire la starea fondurilor noastre, deoarece cea dintâi ţintă a lucrării noastre este să arătăm acelora care sunt slabi în credinţă că este un *adevăr* să vorbeşti *numai* cu

Dumnezeu".

Casa însă era goală; nu era un singur ban în ea. Dar

Müller ştia că se poate lăsa în voia lui Dumnezeu. Cel ce-i scrisese, răspunde trimiţând 2500 de lei.

1842

3. Într-o seară, pe la ora opt, un străin cere să-l vadă pe

George Müller. „Vin foarte târziu, zice el lui Müller, însă *trebuia* să vă aduc puţini bani", şi îi întinde 50 de lei.

„Mulţumesc! Cum vă e numele, vă rog?"

„De prisos să vă mai spun numele meu; n-aveţi decât să puneţi în Raportul dumneavoastră «trimis», căci sunt sigur că sunt *trimis* de Domnul". „Cred!" răspunse Müller. În adevăr, în casa de bani nu era nimic în momentul acela şi ajutorul venea la timp, ca răspuns la multe rugăciuni.

1846

4. O femeie săracă ridică de pe alee o scrisoare pe când se plimba prin Hyde Park, în Londra. Scrisoarea aceasta este adresată lui George Müller în Bristol; nu este iscălită, nu e închisă şi cuprinde un bilet de bancă de 125 de lei, cu următoarele cuvinte: „Jumătate din suma aceasta pentru nevoile personale ale fratelui Müller; cealaltă jumătate pentru lucrările lui. Dumnezeul îndurării să nu înceteze de a-l binecuvânta din belşug!"

Femeia săracă are grijă să trimită lui George Müller biletul de bancă şi rândurile care îl însoţesc. „Vedeţi cum veghează Dumnezeu asupra lucrării Lui!" zice Müller în această privinţă.

1848

5. Într-o seară nu-i rămâneau lui Müller decât 2 parale36. A doua zi, dis-de-dimineaţă, pe când îşi făcea plimbarea obişnuită înainte de masa de dimineaţă, e silit să depăşească locul pentru plimbarea lui obişnuită. Trecând o barieră, se întreabă pentru ce îl aduce Domnul acolo.

Un domn se apropie îndată şi îi dă 50 de lei pentru orfani.

„Ah! înţeleg!" îşi zise George Müller.

3°Para: veche denumire pentru a suta parte dintr-un leu; denumirea actuală: ban.

1851

6. Într-o dimineaţă, Müller primeşte prin poştă un plic, ce venea din Torquay şi cuprindea numai 6, 25 lei în mărci poştale cu

următoarele cuvinte: „Deschide-ţi gura şi o voi umplea”; Müller face ceea ce îi spune Dumnezeu şi, la puţin timp după aceea, primeşte 75.000 de lei, cel mai mare dar pe care l-a primit până atunci.

1853

7. În timpul uneia din slujbele de la capelă, o văduvă săracă şi în vârstă a pus în cutia pentru orfani o scrisoare neiscălită şi suma de 2150 de lei. Îşi vânduse căsuţa şi grădina, tot ce avea ea şi aceşti 2150 de lei erau tot ce a obţinut din vânzare.

Müller cunoştea această văduvă şi era sigur că scrisoarea aceasta vine de la ea.

De aceea Müller se duce s-o vadă şi face tot ce poate ca s-o determine să ia înapoi cei 2150 de lei; dar degeaba!!

De mai mult de zece ani văduva aceasta dorea să facă darul acesta, şi Müller trebuie să pună din nou în buzunar biletele de bancă. Însă Müller pune darul de o parte şi nu se atinge de el.

Peste nouă luni, scrie văduvei spunându-i iarăşi că-i dă înapoi toţi sau o parte din cei 2150 de lei; însă degeaba!!

Şi la urmă suma trebuie să fie trimisă misionaruor, care lucrează în ţările păgâne, neîncrezându-se decât în Dumnezeu pentru întreţinerea lor, căci lucrul acesta răspundea cel mai bine dorinţelor văduvei.

1854

8. Un creştin vine la George Müller şi-i dă 25 de lei pentru orfani şi 500 de lei pentru misiunile din ţările păgâne; suma aceasta este tot ceea ce o creştină în vârstă a economisit *în tot timpul vieţii ei de slujnică*; însă, fiindcă ea tocmai a primit o rentă anuală de 750 de lei, este silită de dragostea Domului Iisus Hristos să dea economiile acestea. „N-a câştigat niciodată decât 125 până la 150 de lei pe an; şi, spune Müller care înainte nu cunoştea împrejurările acestea, ea trimite în fiecare an, de foarte multă vreme, 25 de lei sau chiar mai mult pentru orfani”.

1865

9. Un mare negustor din Londra trimisese de mai multe ori câte 2500 de lei lui Müller, care, de altfel, nu-l cunoştea. Însă Müller, găsindu-se mai târziu în nevoie, cere lui Dumnezeu bani şi cere îndeosebi ca Dumnezeu să pună în inima negustorului din Londra gândul să-l mai ajute. A doua sau a treia zi negustorul trimite un nou

cec de 2500 de lei, cu următoarele cuvinte: „Scumpul meu domn, cred *că printr-o înrâurire din partea lui Dumnezeu asupra mea*, vă trimit cecul acesta…”. „Cred, îşi zise

George Müller, şi acum sunt ascultat de două ori: Dumnezeu îmi trimite bani, şi-mi trimite prin omul pe care l-am cerut să-l întrebuinţeze”.

1867

10. O doamnă trimite lui George Müller 15 lei pentru misiuni, cu istorisirea următoare: „Aceşti 15 lei mi-au fost încredinţaţi de o femeie bătrână foarte săracă, pe care o cunosc de 18 ani. Am văzut-o întotdeauna suferind de o boală de inimă. Părea totdeauna pe moarte; totdeauna într-o stare de plâns, ducând viaţa cea mai grea. Ea este văduvă de multă vreme şi a crescut mulţi copii; a suferit toate încercările ei prin credinţa în Domnul Iisus Hristos şi s-a arătat o adevărată creştină. «M-am dus acum mulţi ani la o adunare pentru misiuni, mi-a spus ea, şi când am auzit pe misionar istorisind marile lucrări pe care le făcuse Dumnezeu pentru păgânii în mijlocul cărora lucra el, am fost aşa de mişcată că am fost gata să ţip, fiindcă n-aveam nimic de dat. Oh! ce fericiţi sunt bogaţii, că pot să dea! îmi ziceam eu; eu nu pot face nimic, abia dacă pot îngriji de nevoile mele şi de ale copiilor mei; însă, dacă

Domnul îmi dă vreodată ceva de care să mă pot lipsi, îl voi da pentru misiunile printre păgâni! însă Domnul m-a făcut să aştept multă vreme împlinirea acestei dorinţe; dar, în sfârşit, soră-mea s-a măritat şi mi-a dat 12, 50 lei! Şi o altă rudă mi-a dat 2, 50 lei. De câteva zile am banii aceştia şi nu ştiam cum să-i dau pentru misiuni; dacă i-aş fi dat preotului, s-ar fi putut vedea în gestul acesta o faptă de slavă deşartă; şi de aceea ţi-i încredinţez dumitale», încheie bătrâna creştină”.

1868

11. În aprilie 1868 Müller a primit scrisoarea aceasta:

„Spitalul Adelaida, Dublin. Sunt o străină pentru dumneavoastră şi sunt pe patul de moarte.

Doresc să vă spun că vă las tot ce am: o acţiune de la

Banca Imperială, una de la Banca din Liverpool, un cufăr plin cu cărţi şi altul cu haine. Sunt născută catolică, dar n-am putut crede niciodată în învăţăturile bisericii din

Roma. Am fost măritată cu un domn grec şi, din nenorocire am fost vârâtă în societatea necredincioasă din Paris, unde credinţa mi-a fost nimicită. Credeam că protestanţii n-au nicio religie; şi, nevăzând altă cale decât Roma sau necredinţa, am ajuns necredincioasă. Însă, sunt recunoscătoare lui Dumnezeu că, de atunci, am întâlnit câţiva protestanţi, a căror viaţă m-a încredinţat că au o religie; totuşi dumneavoastră aţi fost cea dintâi fiinţă care m-aţi învăţat, prin pilda dumneavoastră, că sunt şi oameni care trăiesc prin credinţă.

Iată de ce vă las puţinul pe care-l am. Cred că sunteţi un om bun şi e o mângâiere pentru mine să-mi las averea pentru lucrările dumneavoastră.

Scumpe domnule, când veţi primi aceste rânduri, eu nu voi mai fi în lumea aceasta şi dumneavoastră aţi dori să ştiţi ceva despre starea sufletului meu. Vă voi spune deci că inima mea suspină după Iisus Hristos, cu toate că mintea mea nu este mulţumită.

Dorinţa şi rugăciunea mea cea mai călduroasă şi stăruitoare este să am şi eu credinţa în Iisus Hristos; şi îmi iau îndrăzneala să cer să mi se scrie pe mormânt:

«Ea a murit prin păcatul lui Adam.

Ea trăieşte prin moartea lui Iisus Hristos»;

care nădăjduiesc cu smerenie, că asemenea femeii din

Evanghelie, am găsit şi eu viaţa, atingându-mă de poalele hainei Lui, măcar că am făcut lucrul acesta tremurându-mi mâna".

Puţin după aceea, Müller a primit darul de care fusese vorba şi a aflat că dăruitoarea se stinsese în pace în credinţa în Domnul Iisus.

1869

12. Însemnările lui George Müller, la data de 3 noiembrie 1869, încep astfel:

„Azi-dimineaţă a venit pe la mine un om din Bristol, care are o mare plăcere faţă de cuvintele acestea ale Domnului Iisus: E mai multă fericire să dai decât să primeşti.

Omul acesta, care mi-a adus 25.000 de lei pentru orfani şi

250 de lei pentru mine şi care mi-era cu totul necunoscut, mi-a istorisit că el, cu banii aceştia, voia să cumpere şi să mobileze o casă, dar că Domnul îi arătase că e mai bine să mi-i aducă. El răspunsese îndată cu bucurie: «Doamne, tot ce am şi ce sunt este al Tău. Eu sunt fericit să dau banii aceştia fratelui Müller!» ceea ce a făcut întocmai".

13. Un cârpaci dorea de mult să trimită ceva orfanilor din Ashley Down, dar nu găsea cum şi ce. A cerut lui

Dumnezeu să-i facă rost de 1.000 de perechi de încălţăminte de cârpit pe an, făgăduind că va da de fiecare pereche câte *xmfarthing***7*. *A* fost ascultat; şi, la sfârşitul anului, a trimis lui George Müller cei 1.000 de farthings, adică 26

de lei.

1871

14. O „femeie tocmită pentru citirea Bibliei la săraci", necunoscută de George Müller, îi trimite 175 de lei cu următoarele cuvinte: „Jertfă de mulţumire către Domnul.

Monedă divizionară englezească de aramă, valorând atunci circa 2, 6

parale, adică:

— Un sfert de penny;

— A patruzeci şi opta parte dintr-un shilling;

— A noua suta şaizecea parte dintr-o liră sterlină.

care a luat la El pe preaiubiţii mei, bărbatul şi copilul într-o singură noapte, şi m-a îmbrăcat cu «o haină de laudă, în loc de un duh de mâhnire», aşa cum a fost voia Lui".

15. Nevasta unui preot anglican scrie lui Müller: „Am fost izbită de observaţia pe care o faceţi în cel din urmă

Raport al dumneavoastră că, dacă orice creştină adevărată ar vrea să-şi părăsească sculele38, s-ar putea strânge o sumă însemnată. Eu cred, în adevăr, că lucrul Domnului are nevoie de bani. Cred, de asemenea, că o creştină vie nu se poate bucura de aceste podoabe deşarte, lumeşti, dacă cel puţin luarea ei aminte este îndreptată asupra acestui lucru. Vă trimit, deci, tot ce am ca podoabe, precum şi giuvaiericalele mele. Domnul să le primească aşa cum a primit mirul de nard curat, din vasul de alabastru!" (*Marcu*

14.3).

16. Müller primeşte 12500 de lei din Irlanda cu următoarele cuvinte: „De câţiva ani v-am trimis 6, 50 lei, ceea ce era o mare sumă pentru mine; însă, de atunci am lucrat ca *ispravnic al lui Dumnezeu* şi dau suma aceasta mai uşor decât pe cea dintâi".

17. Un sărman strângător de oase şi de petice scrie din

Derby, în iulie, lui George Müller: „În ianuarie trecut am auzit

vorbindu-se despre lucrarea dumneavoastră de credinţă şi de dragoste printre scumpii orfani, şi am hotărât să dau pentru ei ceva din slabele mele câştiguri. Când am putut pune deoparte cel dintâi ban al meu, am îngenuncheat înaintea lui Dumnezeu şi l-am cerut să mă ajute să fac mai mult; de atunci, punând din timp în timp deoparte câte un ban venit din vânzarea câtorva oase, am putut ajunge să fac suma de 6, 50 lei, pe care vă rog s-o primiţi…

Domnul să fie cu dumneavoastră şi să încununeze lucră

— Obiectele de podoabă; hainele scumpe; giuvaierele; luxul (1 Petru 3.

3 – 6, 1 Timotei 2.9 – 10).

rile dumneavoastră cu o mare izbândă".

18. O fată sărmană, căreia un reumatism grozav îi răpise întrebuinţarea picioarelor şi-i încleştase degetele, îşi câştiga, totuşi, viaţa lucrând cu cârligele; ea punea deoparte pentru institut câte 2 parale de fiecare leu pe care-l câştiga.

Astfel, o vedem trimiţând lui George Müller 15, 75 lei.

19. Un american vrea să facă o plimbare în Anglia şi să-şi ia cu el calul iubit; însă, companiile de asigurări nu vor să i-l asigure. El cere atunci lui Dumnezeu să i-l păzească şi făgăduieşte că, dacă este ascultat, va da cei 250

de lei orfanilor din Ashley Down, ceea ce a şi făcut.

O mulţime de alte istorisiri pe care le-am putea da, ar avea ca şi acestea în lipsă de un alt folos39, pe acela de a arăta felurimea nemărginită a mijloacelor de care se slujeşte Dumnezeu. Ne-am putea, deci, opri aici! însă, pentru a nu greşi împotriva lui Dumnezeu, lipsind pe cei credincioşi de exemple reale de fapte creştineşti, îndrăznim să continuăm, tot cu îngăduinţa cititorului, şirul de istorisiri, căutând să ne restrângem cât mai mult, culegând numai, de ici şi de colo, câte una dintr-o mare mulţime.

20. Un bătrân de 80 de ani din California trimite 100

de lei lui George Müller, cu rândurile următoare: „Citind

Raportul dumneavoastră din urmă am descoperit că, după

39 Primul folos pentru cel credincios este acela de a i se stârni dorinţa să pună în practică şi de a trăi deci el însuşi în propria sa viaţă, fapte asemănătoare acestei istorisiri, sau altele cu totul necunoscute, potrivit călăuzirii Duhului Sfânt.

ce mă lăudasem mulţi ani că sunt creştin, nu eram decât un smochin încărcat cu frunze, dar fără rod; că uitasem porunca: Leapădă-te de tine însuţi, ia-ţi crucea în spinare şi urmează-Mă!! Mi-am cercetat viaţa şi am făcut o opinteală40 ca să mă lepăd de mine însumi. Am părăsit un lux care-mi era obişnuit: paharul cu grog41, şi vă trimit economia pe care am făcut-o astfel".

1874

21. „Aveam o brăţară minunată pe care aş fi vrut să v-o dau, scrie o doamnă lui George Müller şi făgăduiam că voi face-o când moartea unei persoane mi-ar îngădui acest lucru, în urmă am ajuns foarte săracă şi mă temeam că n-am să-mi pot îndeplini dorinţa; totuşi, prin harul lui

Dumnezeu, am putut; vă trimit deci 834 de lei, preţul brăţării".

1880

22. La 5 iulie 1880, George Müller primea din Noua

Zeelandă o scrisoare cu 125 de lei, cu următoarele rânduri: „Anul trecut locuiam la Bristol, în faţa caselor dumneavoastră de orfani a căror vedere ne înnoia mereu credinţa. Am fost atunci opt luni fără lucru, neprimind decât

8, 75 lei pe săptămână pentru familia mea şi pentru mine;

dar Dumnezeu n-a îngăduit niciodată să fim în nevoie.

Când lucrurile păreau mai negre, mia dumneavoastră de ferestre luminate seara erau «o mie de făgăduinţe», cum zicea nevastă-mea şi pot să adaug: ele au adus o mie de ascultări".

40 A făcut un efort, o sforţare; s-a căznit ţi-a reuşit.

410 băutură preparată din rom, coniac sau rachiu amestecat cu apă fierbinte, cu zahăr şi cu lămtie.

23. Din Calcutta, sosesc 175 de lei, cu scrisoarea aceasta: „Scumpule domnule, am plăcerea să vă dau un cec de 7

lire sterline, pe care veţi avea bunăvoinţa să-l primiţi pentru orfanii dumneavoastră. Domnul mi-a pus în inimă gândul ca să-l închin câştigul pe o anume zi din treburile mele. De obicei câştig 2 lire sterline pe zi; dar, cerând Domnului să binecuvânteze îndeosebi ziua pusă deoparte pentru orfani, El a răspuns cum vedeţi, dând pentru ei 7 lire sterline".

24. O scrisoare trimisă lui George Müller: „Scumpe domnule, v-am trimis o ladă cu o rochie de atlaz, pe care n-am purtat-o decât o

singură dată, în ziua de ieri.

Dumnezeu mi-a arătat că ea ar fi o cursă pentru sufletul meu; am petrecut o noapte tristă din pricina aceasta şi am făgăduit lui Dumnezeu că am să-l dau Lui rochia aceasta. De acum încolo, mă voi îmbrăca mereu, cu ajutorul lui Dumnezeu, cât se poate de simplu, şi nu mă va mai vedea nimeni în îmbrăcăminte bogată, de mare valoare, luxoasă42".

25. Din Alberdeen, Scoţia, vin 25 de lei, cu scrisoarea aceasta: „Scumpe domnule Müller, sunt cu adevărat foarte tristă că nu v-am trimis anul trecut ajutorul meu anual de

12, 50 lei; de aceea vă trimit acum 25 de lei.

Sunt văduvă şi trebuie să iau bine seama, ca să nu-mi cheltuiesc banii rău, altfel venitul meu nu mi-ar ajunge pentru întreţinerea mea şi a familiei mele. Anul trecut a fost cel dintâi an când am pierdut bani. Văd dar că nu trebuie să căutăm să ne îmbogăţim începând de a da pentru

Dumnezeu. Nădăjduiesc deci că lecţia pe care mi-a dat-o

Dumnezeu va fi binecuvântată pentru sufletul meu, făcându-mă să fiu cu mai mare grijă în trimiterea ajutorului meu".

42.

Un luminos imbold şi un exemplu bun de urmat pentru orice creştină.

26. Într-o clipă de foarte mare sărăcie, soseşte un cec de 2500 de lei de la un domn care nu cunoştea deloc nevoia în care se afla institutul. Lângă cecul acesta se găsea lămurirea următoare: „Scumpe domnule, nu mă gândeam deloc la dumneavoastră când m-am dus să mă culc ieri-seară; dar, azi-dimineaţă, deşteptându-mă, următoarele cuvinte au răsunat la urechea mea: «Trimite 2500 de lei pentru institut; ţi-i voi întoarce Eu». Negreşit! n-aş vrea să fiu în primejdia de a fi neluator aminte la glasul Prietenului şi Tovarăşului meu ceresc; iată de ce mă grăbesc să vă trimit cecul acesta".

27. Într-o zi, casa de bani era goală; şi trebuia să se dea de mâncare orfanilor şi celor 112 slujbaşi. Soseşte îndată un mic sac, fără numele trimiţătorului. Sac însă foarte greu! Negreşit, îşi zise Müller în sine, trebuie să fie bani groşi, farthings, pe care săracii obişnuiesc să-i pună deoparte pentru orfani. Şi Müller dă unuia din ajutoarele sale să numere banii „de aramă". Acesta deschide săculeţul:

surpriză mare! în săculeţ nu erau bani de aramă, ci erau bani de aur, şi numără până la 200 de bucăţi, adică 5.000 de lei43.

28. Din Watford soseşte într-o zi un cec de 58, 60 lei cu următoarea scrisoare: „Scumpe domnule Müller, suma pe care v-o trimit pentru orfani este o jertfă de mulţumire către Dumnezeu pentru marea Lui îndurare faţă de familia noastră arătată în timpul acestui an. Am fost foarte bolnav opt luni, dar acum sunt mult mai bine. Trei din copiii noştri au fost bolnavi de scarlatină, dar acum sunt bine de tot şi scarlatină n-a atins şi pe ceilalţi copii ai noştri. Ne

43 Dacă ar fi fost bani de aramă, farthings, cum presupunea Müller, valoarea lor ar fi fost de 5, 20 lei; întemeiată surpriză: au primit de o mie de ori mai mult decât suma maximă pe care o considera Müller a fi în săculeţ.

vastă-mea, de asemenea, a fost bolnavă; însă acum e vindecată de tot. Ieri-seară am avut în familia noastră o întâlnire frăţească de mulţumire, de laudă către Dumnezeu, de rugăciune şi de citirea Cuvântului Lui; apoi, fiecare a dat ceva pentru orfani; totul s-a ridicat la 58, 60 lei. Primiţi, vă rog, această sumă de la cei care vă sunt devotaţi şi cu dragoste către dumneavoastră…". „În totul la locul ei, o asemenea adunare pentru a mulţumi lui Dumnezeu!" zise

George Müller.

29. De la generalul… şi doamna… 50 de lei cu mărturisirea aceasta: „Acum treizeci de ani am citit cel dintâi

Raport asupra lucrării dumneavoastră şi am învăţat prin această citire să mă rog pentru toate lucrurile mici ale vieţii de toate zilele şi să aştept ascultarea de la Tatăl ceresc.

Am învăţat iarăşi din Rapoartele dumneavoastră ce înseamnă să dai cu dragoste şi ce fericire este să întorci

Domnului o parte din ceea ce îţi dă El. Învăţ acum mai bine decât în trecut ce înseamnă plinătatea vieţii, a

Duhului şi a credinţei. Vă mulţumesc mult pentru toate lecţiile, pe care mi le-aţi dat".

1884

30. În august 1884, un creştin din Statele Unite ale

Americii vine să vadă pe George Müller. El a fost foarte mult binecuvântat prin citirea publicaţiilor lui Müller; ţine să facă cunoştinţă cu el şi să vadă azilele. Rămâne pentru aceasta zece zile în

Bristol. Când pleacă, dă 17500 de lei lui Müller. „Vezi tu, cititorule, cum lucrează Dumnezeu pentru acela care se încrede în El!” scrie Muâler, în Raportul lui anual, cu privire la această vizită.

CAPITOLUL XIII

Dărnicia creştină

Prin George Müller Dumnezeu a dat lumii şi Bisericii o mare lecţie asupra dărniciei creştineşti; important este să primim cu grijă această lecţie.

Răsfoind însemnările lui George Müller, însemnări care se întind pe parcursul a zeci de ani de lucru pentru

Dumnezeu, constatăm că el făcea preţioase şi numeroase referiri la dărnicia creştinească: Se pare – din tot ce descoperim – că George Müller a primit din partea Domnului un har deosebit de a scrie despre dărnicia creştinească, întrucât se observă că el simţea o mare plăcere şi avea o atracţie aparte să scrie despre acest subiect. Faptul acesta este normal şi explicabil, dacă ne gândim că el nu scria lucruri teoretice, nu învăţa pe oameni lucruri citite şi luate din cărţi sau auzite de la alţii, ci nota experienţele personale şi învăţămintele din trăirea proprie şi mai ales descoperirile pe care Dumnezeu i le făcea ca unuia care trăia îndemnurile Cuvântului privitor la dărnicie. Şi, pentru că socotea că de atitudinea creştinului faţă de ce spune Cuvântul lui Dumnezeu despre dărnicie depinde întreaga sa viaţă de credinţă, de aceea a scris atât de mult despre această atât de importantă rânduială a lui Dumnezeu, cu urmări atât de adânci în viaţa de fiecare zi a fiecărui credincios în parte şi a adunării întregi.

Din aceste însemnări am reţinut pe cele mai semnificative. Cu îngăduinţa cititorului dăm mai jos câteva din aceste notări culese de ici şi de colo, din diverse perioade de viaţă a autorului, şi care sunt tot atâtea cugetări personale ale lui George Müller, pe care le încorporăm în acest capitol. Iată câte ceva din ce a scris George Müller în această privinţă:

„Mulţi copii ai lui Dumnezeu, zice acest păstor credincios, pierd foloasele şi binecuvântările care vin în viaţa lor din părtăşia lor la lucrarea lui Dumnezeu în lumea aceasta, pentru că n-au *priceperea şi nici deprinderea să dea regulat*. Ei nu se socotesc şi nici nu ştiu să lucreze ca *ispravnici ai Domnului*, ci se privesc pe ei înşişi ca *stăpâni ai bunurilor lor*, şi dau câte ceva numai când le este mişcată inima, sau

sub imboldul unor împrejurări deosebite, sau ca răspuns la unele cereri repetate. Viaţa lor se scurge, astfel, fără ca ei să fi întrebuinţat bine pentru lucrarea lui

Dumnezeu, bunurile vremelnice încredinţate lor.

Însă, cum să facem să întrebuinţăm bunurile cât mai bine cu putinţă pentru Dumnezeu? Iată răspunsul meu:

1. Să ne aducem aminte mereu că Domnul nostru Iisus

Hristos *ne-a răscumpărat* cu preţul sângelui Lui, că nu mai suntem ai noştri, că suntem ai Lui cu tot ce avem, că nu suntem decât nişte *ispravnici*, cărora le-au fost încredinţate nişte bunuri de un stăpân bogat.

2. Pe cât este cu putinţă, să urmăm porunca aceasta a

Cuvântului lui Dumnezeu: *în ziua dinţii a săptămânii*, *fiecare din voi să pună deoparte acasă ce va putea*, *după câştigul lui* (*1 Corinteni 16.2*).

3. Orice creştin trebuie să se gândească foarte serios la cuvintele acestea din 1 Corinteni 16.2; este aici o regulă dumnezeiască dată *tuturor*. Dacă, pentru pricini deosebite, darul *săptămânal* nu se poate face, să cercetăm bunurile pe care ni le încredinţează Dumnezeu, să ne dăm seama întocmai de starea şi mersul treburilor noastre, şi să hotărâm, sub privirea lui Dumnezeu, ce putem da pentru înaintarea împărăţiei Lui şi pentru îngrijirea săracilor.

4. Să băgăm bine de seamă că Duhul Sfânt, vorbind prin apostolul Pavel, nu zice cutare sau cutare trebuie să dea, ci *fiecare*: atât săracul, cât şi bogatul.

5. Cât despre suma pe care trebuie s-o dăm, nu se poate pune nicio regulă; darurile noastre trebuie să pornească nu dintr-un duh cârmuit de o lege, ci dintr-un simţământ de dragoste şi de recunoştinţă faţă de Domnul Iisus

Hristos, care a murit pentru noi. Dumnezeu nu dă aici, în privinţa mărimii sumei hotărâte sau a vreunui procent anume obligatoriu, nicio poruncă deosebită acelora pe care i-a făcut moştenitorii Lui şi împreună moştenitori cu

Fiul Lui; Dumnezeu respectă libertatea şi bunăvoinţa omului.

Dar să luăm bine seama să nu pierdem binecuvântarea sub cuvânt că Dumnezeu n-a hotărât, în Cuvântul Lui, procentul (suma) darurilor noastre.

Cel care scrie aceste rânduri se socoteşte, de obicei, înaintea lui Dumnezeu ca un ispravnic al Lui şi-l zice:

«Doamne, tot ce am este al Tău; slujeşte-Te de tot cum îţi va plăcea!» El a lucrat 70 de ani după regula aceasta, prin harul lui Dumnezeu şi nu poate povesti toate binecuvântările şi toată fericirea, care au izvorât de aici pentru el.

Dacă cineva îmi zice: «Nu pot să fac la fel!» îi voi „răspunde: «Fă ce poţi, după harul pe care l-ai primit, numai fă ceva!»

Daţi a zecea parte, a cincea parte, un sfert, jumătate din ce v-a dat Dumnezeu, daţi mai puţin decât atât, sau mai mult decât atât, daţi după dorinţa care este în voi, numai hotărâţi-vă să daţi! Hotărâţi, dacă voiţi, cea mai mică sumă cu putinţă din venitul vostru, însă daţi-o *regulat*; apoi, pe măsură ce Dumnezeu vă va mări dorinţa şi voinţa şi vă va face să înaintaţi, măriţi şi voi partea pentru Dumnezeu.

Dacă treceţi cu vederea să daţi *obişnuit*, *regulat*, *din principiu*, *ţi după Cuvântul lui Dumnezeu*, dacă lăsaţi să daţi numai când sunteţi împinşi de înduioşare, sau de imboldul unor împrejurări interesante, *veţi pierde MULT*. Cea mai mică sumă hotărâtă ca dar de bunăvoie este bine primită de către Dumnezeu şi poate fi oricând mărită; însă, dacă n-o hortăţi mai dinainte şi nu veţi începe efectiv să daţi cu regularitate şi apoi să păstraţi această regulă, nu veţi face nimic sau aproape nimic în privinţa dărniciei.

Să ne aducem aminte, în această privinţă, ce spune

Scriptura: *Cine seamănă puţin*, *va secera puţin*, *şi cine seamănă mult*, *mult va secera* (*2 Corinteni 9.6*). Să învăţăm pe copii să cunoască Cuvântul lui Dumnezeu, să cercetăm pe bolnavi şi pe cei singuratici, să dăm bani, pâine, îmbrăcăminte celor care duc lipsă, să ne întrebuinţăm averile pentru slava şi slujba lui Dumnezeu, iată atâtea mijloace în puterea noastră *de a semăna*, iar răsplata, pe care o va da Domnul, mai curând sau mai târziu, silinţelor noastre, se numeşte *seceriş*. Răsplata aceasta este dată aproape întotdeauna, chiar în viaţa aceasta; de foarte multe ori

Domnul ne plăteşte de zece ori, de douăzeci de ori mai mult în viaţa aceasta, chiar prin bunuri vremelnice. El ne face să găsim prieteni, ne întăreşte sănătatea, ne binecuvântează lucrul mâinilor noastre etc. Însă, dacă Dumnezeu nu ne îngăduie să secerăm în viaţa aceasta, secerişul se va face în viaţa veşnică.

E uşor de înţeles ce spune Scriptura: Plugarul care seamănă puţin seceră puţin; una aduce pe cealaltă. Astfel, toţi creştinii care, în comparaţie cu mijloacele, talentele, starea lor, fac puţin pentru binele altora, din punct de vedere vremelnic şi duhovnicesc, vor primi *puţin* în viaţa aceasta şi în viaţa viitoare. Şi tot aşa, cei care vor fi faci mult, vor primi *mult*, acum şi mai târziu, dacă au lucrat di dragoste pentru Dumnezeu şi nu pentru ca să caute bună voinţa oamenilor.

Dacă în viaţa aceasta, nu cheltuim nimic dând altora ce va fi în viaţa veşnică, unde chiar un simplu pahar de apă rece, dat aici unui frate în Numele Domnului, nu-şi va pierde răsplata? (*Matei 10.42*).

Dacă ne-am aduce aminte totdeauna cât de scurtă e viaţa aceasta faţă de veşnicie şi care este frumuseţea şi slava binecuvântărilor, care aşteaptă pe cel credincios, lângă

Domnul Hristos, n-am voi oare într-una să trăim şi să lucrăm pentru El? Credinciosul care vede deşertăciunea bunurilor pământeşti şi frumuseţea comorilor cereşti nu va căuta cu bucurie să strângă comori în cer? (*Matei 6.19 – 21*).

Mulţi creştini nu simt nicio dorinţă ca să închine lui

Dumnezeu tot ce au; ei nu sunt înaintaţi nici măcar cât

Iacov, care, deşi era sub Vechiul Legământ, la cea dintâi lumină a Duhului lui Dumnezeu strigă: Dacă Dumnezeu va fi cu mine şi mă va păzi… îi voi da a zecea parte din tot ce-mi va da (*Geneza 28.20 – 22*). Ei nu se îngrijesc să dea lui

Dumnezeu a zecea parte din tot ce le dă El. Hărăzesc bucuroşi sume mari de bani pentru cumpărarea de case, pentru creşterea copiilor lor, pentru întreţinerea multelor slugi, pentru ca să-şi facă o viaţă uşoară, şi dau foarte puţin pentru întoarcerea la Dumnezeu a păgânilor şi a necredincioşilor, pentru hrana celor flămânzi şi pentru îngrijirea celor bolnavi. Care este urmarea? Trăind mai mult pentru ei înşişi şi pentru copiii lor, decât pentru Dumnezeu, ei nu sunt şi nu pot fi fericiţi în Domnul, iar scopul pentru care au fost lăsaţi pe pământ nu este atins. Această neatingere a scopului, a ţintei, Dumnezeu o numeşte păcat.

Lucrul acesta nu priveşte numai pe creştinii bogaţi, ci

I pe creştinii puţin bogaţi *şi chiar pe cei mai săraci*.

Creştinul care câştigă puţin, din îndeletnicirea lui personală sau

care nu primeşte decât o leafă foarte mică la slujba lui, îşi zice: «Ceea ce pot economisi eu pentru alţii44 este aşa de puţin încât nu face să-l dau»; şi tot ce câştigă întrebuinţează pentru sine însuşi, sau, dacă economiseşte ceva, şi-l păstrează cu grijă pentru el. Ce se întâmplă atunci în această situaţie cu un astfel de creştin?

El este nefericit din punct de vedere duhovnicesc şi

Dumnezeu nu-l face să propăşească, pentru că el nu este credincios în puţinul care i-a fost încredinţat şi Dumnezeu nu-i poate încredinţa mai mult (*Matei 25.21, 23, 29*).

De multe ori Dumnezeu este silit să trimită acestor creştini necredincioşi în lucrurile încredinţate lor, pierderea averii, încercări, boli care să le ia înapoi ceea ce n-au voit să dea de bunăvoie, cu bucurie, din toată inima şi din dragoste pentru Domnul Hristos.

Am trăit mulţi ani în slujba lui Dumnezeu. În timp de

60 de ani, am întâlnit multe mii de adevăraţi creştini; am cunoscut foarte de aproape pe sute dintre ei; un număr foarte mare dintre ei m-a pus în cunoştinţă despre treburile lor personale şi au binevoit să-mi ceară păreri şi sfaturi. Ceea ce am aflat de la ei vine cam la fel cu următoarele cuvinte din Cuvântul lui Dumnezeu: «*Unul, care dă cu mina largă, ajunge mai bogat; şi altul, care economiseşte prea mult, nu face decât să sărăcească. Sufletul binefăcător va fi săturat, şi cel ce udă pe alţii va fi udat şi el*» (*Proverbe 11.*

24 – 25).

Aşa gândeşte şi procedează creştinul care n-a înţeles tacă adevărul că el dă pentru Domnul, şi nu pentru om, şi că d trebuie să vadă ta dărnicie pe Dumnezeu şi cu El să-şi facă socotelile, şi ta faţa Lui să răspundă, nu a oamenilor.

Câte pilde n-am văzut de copii ai lui Dumnezeu împărţindu-şi bunurile şi fiind din ce în ce mai îmbogăţiţi, udaţi din belşug! Şi am văzut şi mai mulţi care, economisind *prea mult*, au fost sărăciţi.

Băgaţi bine de seamă cuvintele „*prea mult*", adică *prea din cale afară*; nu se zice: «cine economiseşte tot»; e vorba deci de un om care dă, dar care nu dă destul; *pe un astfel de om Dumnezeu îl sărăceşte*!!

Platnici răi, pierderi de tot felul, necazuri mari în familie îi iau tot ce strânsese împotriva voii lui Dumnezeu.

Am cunoscut, dimpotrivă, mulţi creştini care, dând la început 10% din tot ce câştigau, au crescut darul acesta până la 15 – 20% şi

chiar până la 25 – 33%; unii au mers până la 60 – 75% din tot venitul lor. Creştinii aceştia doreau să asculte ce zice Cuvântul lui Dumnezeu şi deci să-şi strângă comori în cer şi nu pe pământ şi Dumnezeu i-a binecuvântat din belşug (*Matei 6.20*; *19.21*; *Luca 12.33 – 34*).

Cu toate că n-ar trebui să dăm pentru Dumnezeu cu gândul ca El să ne întoarcă, totuşi Dumnezeu ne făgăduieşte că ne va întoarce, *dacă dăm din pricini sfinte şi curate*.

Cuvântul lui Dumnezeu ne spune: «*Cinsteşte pe Domnul cu averile tale şi cu pârga întregului tău venit, şi atunci grânarele tale vor fi pline din belşug şi teascurile tale vor geme de must*» (*Proverbe 3.9 – 10*). «*Cine are milă de sărac, împrumută pe Domnul, şi El îi va răsplăti binefacerea*» (*Proverbe*

19.17). «*Daţi, şi vi se va da*; *ba încă, vi se va turna în sân o măsură bună, îndesată, clătinată şi plină de dă peste ea*.

Căci vi se va măsura cu aceeaşi măsură cu care veţi măsura» (*Luca 6.38*), şi ne dă şi alte asemenea îndemnuri".

„În timpul celor douăzeci de ani din urmă, am primit sute de scrisori care arată binecuvântările căpătate din punct de vedere vremelnic şi duhovnicesc în urma darurilor regulate făcute potrivit45 cu ceea ce Domnul a binevoit să aibă ca venit dăruitorii", scrie Müller în anul 1858.

De patruzeci de ani de când a scris George Müller rândurile de mai sus, scrisorile de felul acesta trimise lui s-au înmulţit foarte mult. Vom da ca exemplu una din ele, şi anume pe cea care urmează mai jos, apreciată de noi ca cea mai potrivită, tocmai din pricina gândurilor pe care le adăuga la ea, păstorul din Bristol, în anul 1870. Iată scrisoarea:

„Scumpe domnule, binevoiţi să primiţi cei 300 de lei alăturaţi, din care 200 de lei pentru orfanii dumneavoastră şi 100 de lei pentru misiuni la păgâni.

Cred că trebuie să vă istorisim totodată că acum şapte ani, citirea cărţilor dumneavoastră ne-a făcut să punem deoparte pentru lucrarea lui Dumnezeu, o parte din veniturile noastre. Eram atunci într-o împrejurare grea şi ne-am hotărât să dăm a zecea parte din venitul nostru. *În ziua următoare*, veniturile noastre s-au mărit uşor şi n-au încetat să se mărească în continuare. Am dat atunci un sfert. În urmă, treburile au părut că se întunecă. Zic *au părut*, căci, de fapt, lucrul acesta nu mergea chiar aşa de rău cum ne temuserăm noi. Cu

ajutorul lui Dumnezeu, am aşteptat cu răbdare şi *n-am încetat să dăm sfertul din veniturile noastre*. Acum Dumnezeu ne-a făcut să intrăm într-o stare de propăşire cum n-am cunoscut niciodată vreuna ca ea. Într-adevăr, e un lucru de preţ să te încrezi

În raport cu, proporţional cu.

În Dumnezeu, şi putem striga împreună cu psalmistul:

«*Binecuvântează*, *suflete*, *pe Domnul*, *şi nu uita niciuna din binefacerile Lui*!» (*Psalmul 103.2*) Primiţi… etc etc".

„Alcătuitorul acestei scrisori, spune Müller, ţinea în asociaţie un pension. Într-o asemenea activitate, venitul e foarte nesigur. Totuşi, cu toate că erau în lipsă, dăruitorul s-a hotărât să dăruiască lui Dumnezeu a zecea parte din venitul lor. N-ar fi putut el oare să spună: «Câştigăm, prea puţin, nu putem să facem deci nimic pentru alţii». Judecata aceasta ar fi fost bună şi dreaptă după lume, însă, ar fi fostăm *potriva adevărurilor Scripturii* Dumnezeu ne răsplăteşte binefacerea, adică ne poate da înapoi ce dăm pentru

El când suntem împinşi de Duhul lui Hristos să-l arătăm recunoştinţa noastră; şi, *pricina care ne face să câştigăm atât de puţin este*, *poate*, *tocmai că păstrăm pentru noi înşine tot ce ne dă Dumnezeu*. Cine udă, va fi udat; cine economiseşte peste măsură de mult, va fi sărăcit.

Văzându-şi starea îmbunătăţindu-se prin harul lui

Dumnezeu, din ziua următoare dăruitorul a mărit ajutorul dat şi apoi a urmat înainte cu această sumă înaltă, în ciuda… tuturor greutăţilor şi împotrivirilor. În clipa când împrejurările păreau că se întunecă, n-ar fi putut el oare să spună: «Şcoala, adică pensionul nostru începe să se micşoreze, iar veniturile să scadă; cum am putea să urmăm şi mai departe să dăm lui Dumnezeu un sfert din câştigul nostru? N-ar fi mai bine să păstrăm banii aceştia pentru zilele grele, care se pregătesc să vină?» însă, dacă ar fi judecat aşa, *nu s-ar fi încrezut în Dumnezeu*, care fusese atât de hun pentru ei. În loc să facă aşa, el a urmat înainte cu darul lor regulat, aşteptând cu răbdare să treacă încercarea. Ea a trecut; propăşirea a venit, şi darul acesta de

300 de Ici nu este singurul pe care l-am primit de la el…

Dacă veim ca Domnul să se slujească de noi ca de nişte ispravnici ai Lui, nu trebuie să risipim averea pe care o avem şi nici câştigul nostru curent, sub cuvânt că sunt ale noastre, ci trebuie să fim

credincioşi în întrebuinţarea celor ce ne încredinţează El. Nu-i destul să fim cu inimă largă faţă de săraci şi să fim gata să săm pentru lucrarea lui Dumnezeu, ci trebuie să fim drepţi şi economi, pentru ca rânduiala să domnească în casele noastre şi să ştim să ne restrângem cheltuielile făcute până acum pentru plăcerea noastră personală.

Sunt departe de gândul să vreau să ţin pe vreun creştin în legături de robie de cuget, robie ce face ca un cuget sănătos să devină un cuget bolnăvicios46; totuşi, trebuie ca ucenicul Domnului Iisus, care se ştie răscumpărat prin sângele Stăpânului lui, să se întrebe: «Mă sfătuieşte El să mă îmbrac cu purpură şi eu în subţire, şi să mă veselesc în toate zilele? (*Luca 16.19*). Se cuvine, este frumos, este creştineşte să cheltui atât cât cheltuiesc pentru plăcerile şi gusturile mele personale?»

Dacă, în urma acestor întrebări, intraţi în voi înşivă şi vă ziceţi fiecare personal, din încredinţare, cu regret şi cu ruşine: «Am fost un ispravnic necredincios şi *risipitor al bunurilor Stăpânului meu*; ce trebuie să fac acum?» După ce mărturiseşti astfel smerit şi din toată inima ta vina aceasta a ta înaintea lui Dumnezeu, încrezându-te în sângele Fiului Lui pentru iertarea păcatelor tale, răspunsul din partea lui Dumnezeu va fi: «*Du-te*, *şi să nu mai păcătuieşti de acum încolo*» (*Ioan 5.14*; *8.11*)".

Să adăugăm o întâmplare petrecută de curând şi întocmai adevărată:

adică, un cuget dominat, subjugat, încătuţat, puternic influenţat de cineva, ţintuit, înţepenit; deci un cuget fără libertate de gândire şi de decizie personală, pe care George Muuer îl vede ca fiind bolnav, cuget pp care nu vrea să-l aibă n.ci un ueştin.

Un lucrător sărac, bolnav, aproape fără lucru, cu o familie grea, citise cam tot ce scrisese George Müller despre dărnicia după Scripturi. „Însă, îşi zicea el, asta nu se potriveşte cu starea mea!! Eu sunt bolnav de o boală grea, care nu se mai poate vindeca; bătrâneţea se apropie, puterile care şi aşa îmi sunt slăbite merg micşorându-se; nu câştig decât un sfert din ceea ce-mi trebuie pentru familia mea;

peste patru sau cinci ani, tot ce-mi rămâne din moştenirea mea va fi sfârşit, şi… ce mă voi face?" Nu mai vedea în faţa lui decât spitalul, ajutorarea din mila cuiva, sau vreo minune… părută cu neputinţă!

El dădea, totuşi, pentru lucrarea lui Dumnezeu; dădea însă după

mijloacele pe care credea el că le are, sau, mai degrabă, că nu le are. Dădea din timp în timp câte un lucru mai de nimic, fie când era sub înrâurirea unei stări personale mai bune, fie când îi sosea o bună ocazie, fie când împrejurări grele îl sileau ca din obligaţie să dea neapărat, ceea ce, în total, nu făcea mai mult decât a suta parte din tot câştigul lui.

Cât despre binefacerea făcută după o anumită regulă, el socotea că aceasta era pentru aceia care îşi câştigau uşor existenţa, sau care aveau venituri de-ajuns; pentru el însă, considera că este lămurit faptul că nu putea fi vorba de aşa ceva; n-ar fi fost oare o nebunie să grăbească încet, dar sigur, vremea când nu va mai avea un ban?

Totuşi, el îşi înmulţea rugăciunile. Dar, drept orice răspuns la care el s-ar fi putut aştepta, Dumnezeu i-a luat cea mai mare parte din micul capital care îi mai rămânea şi i-a trimis, cu multe încercări, o îngreuiere a bolii, care

I-a prăpădit aproape de tot.

De fapt, omul acesta era deci pe calea spitalului şi a celei mai negre sărăcii. Însă, care alta era pricina, decât necredinţa lui?

Fiindcă el mai era totuşi creştin, şi mai avea puţină credinţă, nu îndrăznea să-şi arate deschis în cuvinte fiica lui de spital şi de sărăcie şi nici gândul acesta ciudat de

„*Minune cu neputinţă*"; a ajuns chiar să le respingă; de aceea şi Dumnezeu a avut milă de el. (Dumnezeu, de obicei, face minunile în chip cu totul firesc, natural.)

Unele din vechile scrieri ale lui George Müller cad din nou sub ochii *puţin credinciosului* creştia însă le citise de o sută de ori; ce aveau să-l mai înveţe?

Le citeşte totuşi, neavând la îndemână altceva ce să citească. Şi iată-l în curând încredinţat că trebuie să-şi *pună treburile în rânduială*, fără zăbavă, orice s-ar întâmpla!

„Orice s-ar întâmpla?!" „Cum asta? îşi zise el îndată, ca şi cum rânduială după Dumnezeu ar fi ceva primejdios!

Oare nu mai degrabă pentru că nu L-am urmat sunt eu bolnav, în lipsă, în teamă de viitor, în neputinţă de a-mi câştiga cele necesare vieţii de toate zilele?

Din punct de vedere material pot să dau a zecea parte din veniturile, pe care mi le dă Dumnezeu azi. Ce am altceva de făcut?

Oare, nu grija aceasta urâtă de ziua de mâine, grijă pe care diavolul o numeşte prevedere şi pe care

Domnul Iisus Hristos o osândeşte, m-a împiedicat să-mi fac datoria şi a fost izvorul tuturor relelor mele?

A lui Dumnezeu deci, să fie pârga din tot ce intră *azi* în casă. Tot a Lui să fie şi *ziua de mâine* şi tot aşa mereu până la cea din urmă suflare a vieţii mele!"

Aşa a făcut!

Şi, a doua zi, a doua zi chiar, fără nicio întârziere, începea pentru el o propăşire neobişnuită. Sănătatea îi era dată, o binecuvântare nemaipomenită îi era revărsată peste tot lucrul lui şi propăşirea aceasta mergea crescând. Ea creşte încă; şi fără îndoială, ea va creşte, totdeauna.

Müller stăruie asupra multor puncte pe care va fi de-ajuns să le arătăm numindu-le doar pe scurt:

Mai întâi în legătură cu expresiile acestea rostite deseori de mulţi creştini: Trebuie să-mi câştig existenţa" sau

„Nu-mi câştig existenţa" sau „îmi câştig existenţa* şi altele.

Müller zice cu toată seriozitatea şi insistenţa: „Luaţi bine seama! pot fi aici idei păgâne a căror primejdie este nemărginită. Adevărul este că, în ceea ce-l priveşte pe el, creştinul crede, îşi face datoria şi Dumnezeu, nu lucrul lui, este Acela care îl hrăneşte".

Alte puncte:

Să dăm pentru Dumnezeu, nu pentru oameni; şi după cum suntem călăuziţi în rugăciune, nu după simţămintele noastre.

Să punem efectiv deoparte banii hărăziţi lui Dumnezeu, nu numai în cap sau pe inimă, ca dorinţă, nu numai pe hârtie, ca evidenţă, ci aievea separat, ca sumă de bani pusă deoparte numai pentru Domnul.

— Să nu ne băgăm în datorii; să nu ne angajăm în cheltuieli contând pe gândul de a face datorii; datoria bănească să nu fie refugiul nostru şi să nu ne încredem în ea căci este amătgitoare şi înglodează pe cel ce se bagă în ea. Să nu trăim în datorii, ci să chibzuim bine câştigul nostru, cheltuind ce avem al nostru, nu ce ni se pare că vom avea făcând datorii.

— Să nu ne punem chezaş47 pentru nimeni niciodată.

Persoană care garantează cu averea sa pentru o datorie făcută

de altul;

persoană care îşi ia răspunderea morală pentru cineva sau ceva, care ia pe e» ranţie pe cineva.

Să nu întrebuinţăm niciodată obiceiurile acelea de reclamă, care nu sunt cu totul potrivite cu adevărul şi care nu se potrivesc cu porunca: „*Să iubeşti pe aproapele tău ca pe tine însuţi*”.

Să sfârşim capitolul acesta cu istorisirea unei întâmplări ce arată o frumoasă trăsătură de caracter creştin în ceea ce priveşte dărnicia, care face să fie păstrată:

O femeie săracă, oloagă, care îşi câştiga existenţa cu lucrul mâinilor ei, începuse să pună deoparte câte 10 bani pe săptămână pentru lucrările din Ashley Down; în urmă a fost aşa de mult binecuvântată de Domnul, încât a ajuns să dea 7, 50 lei pe săptămână. Unul din ultimele daruri ale ei era învelit într-o foaie de hârtie, care cuprindea aceste cuvinte: „Daţi, daţi, daţi mereu! Dacă daţi, veţi trăi. Cei care nu dau, nu trăiesc!”

CAPITOLUL XIV

Încercări, pilde, felurite învăţăminte

E limpede şi de la sine înţeles că nu poate fi vorba aici de tot ceea ce a învăţat George Müller, învăţături pe care le regăsim, mai mult sau mai puţin expresive la orice propovăduitor al Evangheliei. Ceea ce avem noi de primit de la el este învăţământul48 deosebit, special, pe care a voit

Dumnezeu să-l dea prin el. Am văzut în capitolul anterior ceea ce am putea numi pe scurt: *binefacerea sistematică49*;

sunt însă şi alte puncte care cer să fie arătate în mod deosebit.

Mai întâi de toate, deplină supunere la voia lui Dumnezeu; să fim supuşi, în totul, până în cele mai mici amănunte; aceasta era, negreşit, cel dintâi punct pentru George Müller. Şi el stăruie: trebuie să pornim de aici; dacă nu pornim de aici, tot mersul va fi greşit. Mai mult, nu ajunge să ne închipuim că ascultăm de Dumnezeu, şi nici să fim numai de părere că facem lucrul acesta; trebuie să fim desăvârşit de siguri, absolut siguri, de lucrul acesta. La 15 ianuarie 1844, el scria din Stuttgart către biserica din Bris-Regulile de comportare ce formează un fel de a fi şi de a acţiona

„Binefacerea făcută după Cuvântul lui Dumnezeu, adică: pentru Dumnezeu, din călăuzirea în rugăciune, în mod obişnuit, din principiu

(din încredinţare) şi cu regularitate, având rânduială, deci, în dărnicie.

toi în care slujea lui Dumnezeu:

„Sfinţilor care se adună în Numele Domnului Iisus, în capelele din Bethesda şi Salem, la Bristol!

…Din clipa în care Dumnezeu m-a făcut să văd că e voia Lui să lucrez pentru câtva timp aici – sunt acum mai mult de cinci luni – nu m-am îndoit niciodată că hotărârea aceasta a fost luată sub cârmuirea Duhului Sfânt; şi de cinci luni şi şase zile de când v-am părăsit, totul mi-a dovedit că era după voia lui Dumnezeu ca să vă părăsesc. E un lucru scump, prea iubiţii mei fraţi, să facem o călătorie când însuşi Domnul ne trimite, şi să fim în locul unde ne-a aşezat El însuşi, căci atunci totul merge bine. Mai bine să aşteptăm luni, chiar ani, decât să facem un pas cu nesiguranţă, sau să nu fim încredinţaţi decât pe jumătate că e voia lui Dumnezeu să facem cutare sau cutare pas".

Aceste din urmă cuvinte nu fac, oare, cât nişte cărţi întregi? Desigur!

„Mai bine să aşteptăm". George Müller ştia să aştepte;

el nu silea nimic; nu grăbea nimic *Lasă-L pe Dumnezeu să lucreze*! El a cunoscut ştiinţa aceasta şi a împlinit-o multă vreme.

Însă, aşteptarea lui nu era o aşteptare neinteresată, de lene sau nepăstoare. El aştepta în rugăciune înflăcărată şi stăruitoare, nu în tristeţe şi dezamăgire, ci în încredere, ştiind bine că Dumnezeu va face lumină la vremea cuvenită.

„Ucenicul Domnului trebuie să lucreze din toate puterile lui la lucrarea lui Dumnezeu, zice el; el trebuie să lucreze ca şi când totul ar atârna numai de silinţele lui, şi totuşi, nu trebuie în nicio măsură să se bizuie pe lucrul şi silinţele lui; să nu se bizuie în nicio măsură pe mijloacele de care se slujeşte, ci numai pe Dumnezeu; trebuie să caute binecuvântarea lui Dumnezeu din tot sufletul lui, în rugăciunea credinţei răbdătoare şi stăruitoare.

Şi n-ajunge să înceapă să se roage, nici să se roage bine, nici să se roage necurmat câtva timp; trebuie să ne rugăm cu răbdare şi cu credinţă până la cea din urmă suflare a noastră, dar să şi credem că Dumnezeu vrea să ne asculte rugăciunile.

Aduceţi-vă aminte, zice el undeva în scrierile lui, că atunci când lipseşte orice sprijin văzut, atunci trebuie să se arate credinţa, atunci e adevăratul ei timp. Creştinului îi merge cel mai bine în vremuri grele,

când totul pare fără ieşire şi când orice ajutor se face nevăzut. Cu cât greutăţile sunt mai mari, cu atât e mai uşor să ai *adevărata credinţă*.

Când toate lucrurile văzute ne lipsesc, această credinţă adevărată se naşte mai uşor decât atunci când totul ne pare prielnic!"

Şi, George Müller se bucura uneori văzând mărimea greutăţilor, *neputinţa totală* de a se înfăptui din punct de vedere omenesc, acele lucruri pe care el le cerea lui Dumnezeu prin rugăciune. Dar, se gândea el, atunci când lucrul cerut se va înfăptui aievea, şi deci imposibilul a devenit posibil, aceasta va dovedi că numai mâna lui Dumnezeu a lucrat, fapt care va fi văzut de toţi, şi Dumnezeu va fi proslăvit!

În suferinţă, *în dureri*, / *în lipsuri şi în încercări*; / *Când omul ţi-e-mpotrivitor*, / *Când piere orice ajutor*. // *Când gânduri negre-au năpădit*, / *Şi inima ţi-au copleşit*; / *Când sufletul*, *ca niciodat*, *1 De temeri mari e frământat*; // *Şi când Satan te-a încolţit*, / *Ispitele-i* s-*au înteţit*; / *De vrei atunci şi tu să-nveţi*, /

Să-i stingi aprinsele săgeţi; //*Aleargă-ndată la Iisus*! / *în El*, *în haru-l cel de sus*, / *Noi izbăviri şi noi puteri tu vei afla*. / *Dar niciodată nu uita*, /*A crede-n El şi-a-L asculta*! // – iată un bun îndemn pentru orice creştin!

„Eu am ţinut totdeauna un caieţel pentru ascultările pe care mi le dă Dumnezeu, zice el, şi îndemn pe fraţii şi pe surorile mele să ţină şi ei câte unul. Pe pagina din stânga a caieţelului, scrieţi rugăciunile pe care le faceţi către Dumnezeu, cu data începerii lor; şi lăsaţi pagina din dreapta albă, ca să scrieţi ascultările, cu data lor, când vă vor fi date. Şi veţi vedea curând câte răspunsuri veţi căpăta.

Veţi fi din ce în ce mai îmbărbătaţi prin ele, iar credinţa vi se va întări. Veţi vedea cât de iubitor, de bun şi de plin de îndurare este Dumnezeu; veţi fi din ce în ce mai plini de dragoste pentru El; veţi zice: «Tatăl meu cel ceresc a fost aşa de bun! Vreau să mă încred în El, vreau să mă bizui pe

El!»".

În 1880, Müller scria în însemnările lui: „În noiembrie

1844, am început să mă rog pentru cinci tineri. M-am rugat pentru ei în fiecare zi fără curmare, fie că eram bolnav sau sănătos, fie că eram pe mare sau pe uscat, şi indiferent care ar fi fost greutatea îndatoririlor la care trebuia să răspund. După optsprezece luni, trei din ei s-au întors la

Dumnezeu. Am mulţumit lui Dumnezeu pentru cei trei şi m-am rugat mai departe pentru ceilalţi doi. Acelaşi om căruia Dumnezeu, în îndurarea Lui fără margini, i-a dat zeci de mii de ascultări ale rugăciunilor lui, uneori chiar în clipa sau chiar în ziua în care făcea rugăciunea, s-a rugat 36 de ani în fiecare zi pentru întoarcerea acestor două suflete, şi totuşi ele rămân încă neîntoarse la Dumnezeu.

Dar, eu nădăjduiesc în Dumnezeu, mă rog mai departe şi aştept un răspuns".

În 1897, aceşti doi inşi, doi fii în vârstă ai unui prieten din copilărie al lui Müller nu se întorseseră încă la Dumnezeu. Müller se rugase pentru ei în fiecare zi timp de peste 53 de ani.

„Nu s-au întors la Dumnezeu, zicea el, *dar se vor întoarce*".

171

Însă, aflăm din izvor sigur (august 1898), că unul din aceşti oameni s-a întors la Dumnezeu la câtăva vreme după moartea lui George Müller (10 martie 1898), şi apoi a murit şi el la cinci săptămâni după întoarcerea sa la Dumnezeu.

Cartea pildelor sau proverbelor lui Solomon vorbeşte despre *somnul mult* care aduce sărăcie; însă Müller a făcut în privinţa dormitului mult o experienţă care a adus bogăţie morală, duhovnicească, materială, în toată lunga lui carieră şi care chiar, după toate semnele, a fost una din pricinile lungimii nemaipomenite a acestei cariere. Vom aminti acum experienţa aceasta fără să lăsăm ceva din gândurile slujitorului lui Dumnezeu, fiindcă aici, în problema somnului, nu este numai o chestiune de igienă personală foarte importantă, ci este cu mult mai mult decât atât: este o serioasă problemă de viaţă duhovnicească ce aduce după ea, în funcţie de felul cum este rezolvată, urmări de mare însemnătate pentru creştin, aşa cum vom constata din cele ce se vor arăta mai jos.

Când a fost vorba despre *binefacerea sistematică*, am văzut că socoteala elementară omenească aducea judecăţi ca cea următoare:

„Sunt sărac, nu pot să fac faţă nici măcar nevoilor familiei mele; dacă dau, nu voi mai avea ce-mi trebuie". Însă credinţa a răspuns totdeauna: „Dumnezeu e Stăpân pe toate lucrurile; dacă eşti sărac, nu-i oare pentru că ai *economisit prea din cale afară*; şi dacă te îngrijeşti şi dai cum vrea Dumnezeu, oare Dumnezeu nu te va face să propăşeşti?" Acum, însă, în problema somnului, judecata simplă poate spune iarăşi:

„Sunt slăbit, am o sănătate firavă, am nevoie de *somn mult*”. Vom vedea experienţa şi răspunsul credinţei.

Era în septembrie 1839; George Müller era la Plymouth din cauză de boală, sleire deplină de puteri, slăbiciune foarte mare, deci din nevoie urgentă de a părăsi orice lucru şi chiar orice îndeletnicire. Şi, despre şederea aceasta, scrie el în 1845.

„Şederea mea la Plymouth a avut darul să mă facă să mă scol iarăşi de dimineaţă. Aceasta este una din binecuvântările cele mai însemnate, care au osebit50 şederea mea în cetatea aceasta şi de atunci am scos din ea neîncetat cele mai fericite foloase. Luarea aminte asupra acestui lucru mi-a fost îndreptată de pilda fratelui, în casa căruia găzduiam, precum şi de observaţia, pe care a făcut-o el cu privire la jertfele din Levitic: «După cum nu trebuia adus ca jertfă dobitocul cel mai prost, zicea el, tot aşa, *cea mai bună parte din timpul nostru* trebuie hărăzită legăturii cu

Domnul». În timpul anilor din urmă de obicei mă sculasem foarte de dimineaţă. Dar când sufeream de oboseala creierului, îmi închipuiam că ziua fiind destul de lungă pentru puterile mele, era mai bine să nu mă scol de dimineaţă şi astfel să am mai multă odihnă; ca urmare, nu mă dam de obicei jos din pat decât între orele şase şi şapte, uneori după ora opt şi, din acelaşi motiv mă obişnuisem *înadins* să dorm un sfert sau o jumătate de ceas după-masă. Totuşi, fiindcă din când în când veneau îndeletniciri care nu puteau fi amânate, şi eu n-avusesem destulă vreme ca să mă rog şi să citesc Cuvântul lui Dumnezeu, sufletul meu suferea din această pricină, mai mult sau mai puţin, în toate zilele; uneori chiar se simţea foarte rău. După ce am auzit observaţia pe care o pomenii mai sus, am luat hotărârea ca, *oricât de mult mi-ar suferi trupul*, să nu mai las au distins, evidenţiat, remarcat, scos din comun.

să treacă cea mai de preţ parte din zi, în timp ce eu aş fi în pat. De a doua zi am putut, prin harul lui Dumnezeu, să mă scol mai de dimineaţă şi am continuat să mă scol de dimineaţă din clipa aceea, în fiecare zi. Acum, nu-mi îngădui decât şapte ceasuri de somn, care, cu toate că sunt departe de a fi tare şi mai am şi multă oboseală a minţii, mi se par cu totul îndestulătoare ca să-mi dreagă puterile, şi am încetat de a mai dormi după-masă.

Care a fost urmarea? Am putut să pun deoparte lungi şi fericite

ceasuri ca să mă rog şi să mă gândesc adânc, înainte de masa de dimineaţă, la Cuvântul Domnului; şi starea mea trupească, sistemul meu nervos îndeosebi s-a simţit *nespus de bine*. Cred chiar că n-aş fi putut face ceva mai rău pentru nervii mei, decât să rămân în pat un ceas mai mult decât înainte de boala mea, căci acesta ar fi fost mijlocul cel mai bun de a-i ţine slabi şi mai departe.

I. Dacă m-ar întreba cineva cât timp trebuie să aibă pentru odihnă, aş răspunde că nu toţi oamenii cer acelaşi număr de ore de somn; că aceeaşi fiinţă poate avea nevoie să doarmă mai mult sau mai puţin, după starea din momentul acela al puterilor ei trupeşti; că, prin urmare, nu se poate pune nicio regulă care să se potrivească la toţi.

Femeile, fiind de obicei mai slabe decât bărbaţii, au nevoie de mai mult somn decât ei. Totuşi, după cele ce am putut afla de la doctori, nu trebuie mai mult de şase-şapte ceasuri de somn unui bărbat şi nu mai mult de şapte-opt ceasuri de somn unei femei, numai să fie sănătoşi; şi, numai *ca o abatere*, trebuie trecut peste timpul acesta. Pe de altă parte, părerea mea lămurit arătată este că şi copiii lui

Dumnezeu trebuie să se ferească de a tăia ceva *din somnul care le trebuie*, fiindcă sunt puţini bărbaţi care să poată fi bine la trup şi la minte, dacă dorm mai puţin de şase ore şi puţine femei care să se poată lipsi să doarmă mai puţin de şapte ore. Ceea ce pot spune, este că în anii tinereţii mele dinainte de intrarea mea la universitate, mă culcam la ora zece şi mă sculam la ora patru, şi cu toate că studiam mult, eram bine. Ceea ce mai spun iarăşi e că, de când nu mi-am îngăduit decât şapte ceasuri de somn, începând de la vizita mea la Plymouth, m-am simţit mai bine la trup, iar nervii mi-au fost în mai bună stare decât atunci când dormeam opt ceasuri şi jumătate.

II. Dacă m-ar întreba cineva de ce este mai bine să te scoli de dimineaţă, iată ce i-aş răspunde:

1. Sculându-ne prea târziu, ne pierdem vremea, ceea ce nu se cade unor sfinţi care au fost răscumpăraţi prin scumpul sânge al Domnului Iisus, împreună cu *vremea* lor şi cu tot ce au şi sunt, ca să fie în slujba Domnului.

2. *Somnul mult este vătămător trupului*. După cum o cât de neînsemnată câtime de hrană peste necesarul trupului ar sfârşi prin a ne vătăma, tot aşa e şi cu un somn prea lung.

3. Obiceiul acesta de lene este *vătămător şi sufletului*: nu numai

că el ne împiedică să dăm partea cea mai de preţ din zi rugăciunii şi gândirii adânci, dar el ne duce şi la multe alte rele. Ia să încerce cineva să se roage şi să se gândească adânc timp de un ceas, două sau trei înainte de masa de dimineaţă (ceai), fie în odaie, fie plimbându-se pe câmp şi va simţi îndată cât de folositoare este deprinderea de a se scula dimineaţă, atât pentru omul său din afară cât şi pentru omul său lăuntric. Rog stăruitor pe toţi fraţii mei şi pe toate surorile mele, care vor citi aceste rânduri, şi care n-au luat încă obiceiul acesta, să încerce şi nu vor întârzia să binecuvânteze pe Domnul că au încercat.

III. Dar, poate va zice cineva: ce trebuie să fac pentru ca să mă scol de dimineaţă?

1. Nu trebuie să amânăm, ci să fim hotărâţi şi să începem de mâine dimineaţă.

2. Nu trebuie să vă bizuiţi pe puterile voastre, căci încrederea aceasta vă poate face izbânda cu neputinţă.

Noi atârnăm de Domnul pentru orice faptă bună; însă.

ai ales, căutând să ne sculăm de dimineaţă, vom simţi cât de slabi suntem! Căci, dacă doriţi să luaţi câteva ore din somnul nostru, tocmai ca să vă puteţi dedica rugăciunii şi gândirii adânci, fiţi siguri că Satana va căuta să vă pună piedici.

3. Încredeţi-vă în Domnul şi bizuiţi-vă pe ajutorul

Lui. îl veţi cinsti încrezându-vă în El. Rugaţi-vă, bizuindu-vă pe ajutorul Lui, şi îl veţi căpăta.

4. În urmă, întrebuinţaţi şi mijloacele următoare:

a) Culcaţi-vă devreme şi nici societatea, nici îndeletnicirile grabnice să nu poată să vă curme obiceiul acesta; căci, dacă vă culcaţi târziu, fiindcă trupul cere odihnă, nu veţi putea, şi nici nu trebuie să vă sculaţi de dimineaţă. Şi fiţi încredinţaţi că este o foarte mare deosebire, pentru folosul care poate veni pentru trup şi suflet, între a te culca târziu ca să te scoli târziu, şi a te culca devreme ca să te scoli de dimineaţă. Doctorii vă vor spune cum se vatămă sănătatea lungind privegherea ca să te culci la ore târzii, după miezul nopţii51. Însă, de o şi mai mare însemnătate, este să te culci destul de devreme şi să te scoli de dimineaţă, ca să ai totdeauna vreme pentru rugăciune şi gândire adâncă *înainte de a începe treburile zilei* şi să poţi deci face lucrul acesta în timpul când duhul şi trupul tău sunt mai bine pregătite, ca să poţi căpăta puteri duhovniceşti spre a face

51 în adevăr, *rânduiala statornicită de Dumnezeu* este ca noaptea să slujească pentru odihnă, iar ziua pentru lucru.

faţă tuturor luptelor, încercărilor şi lucrărilor de peste zi.

b) Rugaţi pe cineva să vă trezească dimineaţa, dacă se poate, la ora pe care aţi ales-o înaintea lui

Dumnezeu ca să vă sculaţi; sau, ceea ce e şi mai bine, faceţi-vă rost de un ceas deşteptător… Cu toate că de foarte multe ori am fost deşteptat de

Domnul însuşi după ce L-am rugat să mă deştepte, ca să zic aşa, în momentul când doream să mă scol, totuşi am considerat că trebuie să-mi fac rost de un ceas deşteptător, nu ca să mă poată ajuta în ceva fără binecuvântarea Domnului! căci, dacă nu mi-ar da

El putere să mă scol, aş rămâne în pat cu tot zgomotul pe care-l face deşteptătorul; îl privesc însă ca pe un mijloc necesar şi folositor.

c) Sculaţi-vă de îndată ce sunteţi treziţi, fără să întârziaţi un minut, ca să nu vă apuce din nou somnul.

d) *Dacă vi s-ar întâmpla ca la început să fiţi greoi şi obosiţi, nu vă pierdeţi inima*: *lucrul acesta nu va ţine multă vreme*; *după puţine zile vă veţi simţi mai tari şi mai gata decât atunci când rămâneaţi în pat un ceas sau două mai mult decât trebuia*.

e) Căutaţi să dormiţi totdeauna acelaşi număr de ore de somn, şi să nu vă schimbaţi deloc obiceiul, afară doar de cazul când vă sileşte boala".

Ca şi reformatorii şi toţi slujitorii lui Dumnezeu.

Müller s-a sculat deci totdeauna de dimineaţă, ca să poată hărăzi Domnului cele dintâi ceasuri ale zilei. Cum se făcea hărăzirea aceasta? Răspunsul va interesa îndeosebi pe aceia care, în rugăciune, se tem de hoinăreala minţii şi pierderea de timp care vine din hoinăreala aceasta. Iată ce zice Müller, în această privinţă:

„În timpul celor zece ani cel puţin, care au fost înainte de şederea mea la Nailsworth (1841), obiceiul meu era să mă rog îndată după ce mă îmbrăcam dimineaţa. Însă atunci, în timpul a. celei şederi, am înţeles că lucrul cel mai însemnat pe care trebuia să-l fac era să mă îndeletnicesc, întâi cu citirea şi adâncirea Cuvântului lui Dumnezeu, ca să fiu întărit, îmbărbătat, înştiinţat, mustrat, învăţat şi adus prin această gândire adâncă asupra Scripturii, la o strânsă legătură cu Domnul. Ca urmare, încep dimineaţa devreme să mă gândesc adânc

asupra Noului Testament, de la începutul cărţii. După ce cer Domnului în puţine cuvinte să binevoiască El să-şi reverse, binecuvântarea Sa asupra acestor scumpe cuvinte ale Lui, încep să mă gândesc adânc, căutând să scot din fiecare verset vreo binecuvântare, şi aceasta nu deloc în vederea propovăduirii publice a Cuvântului, ca şi cum aş vrea să fac din gândirea mea o cuvântare pentru alţii, ci ca să capăt hrană pentru sufletul meu însumi. Se întâmplă aproape întotdeauna că, după câteva minute de citire şi gândire adâncă, sufletul meu este adus la mărturisiri, sau se revarsă în mulţumiri, sau în cereri pentru mine şi pentru alţii. Astfel, cu toate că m-apuc mai degrabă să mă gândesc adânc, decât să mă rog, mă găsesc totdeauna şi aproape numaidecât în rugăciune. După ce am hărăzit astfel o vreme oarecare acestor mărturisiri, acestor rugăciuni de mijlocire pentru alţii, acestor cereri şi mulţumiri, trec la alte cuvinte sau la un alt verset, făcând din tot ceea ce citesc un subiect de rugăciune pentru mine şi pentru alţii, după cum mă călăuzeşte Cuvântul, însă aducându-mi aminte fără încetare că trebuie să mă gândesc adânc ca să capăt hrană pentru sufletul meu însumi. Urmează de aici că gândirea mea adâncită în Cuvântul lui Dumnezeu, este însoţită tot timpul de multe mărturisiri, de mulţumiri, de cereri şi de mijlociri pentru alţii; şi astfel, sufletul meu îndeobşte este permanent hrănit şi îmbărbătat, chiar în chip simţitor şi, afară de rare abateri, când vine masa de dimineaţă (ceaiul) mă găsesc52 întotdeauna, dacă nu fericit, cel puţin în pace. Şi, prin harul lui Dumnezeu, cu toate că nu m-am dedat intenţionat la o gândire adâncă în vederea propovăduiirii publice, totuşi ceea ce am căpătat pentru mine însumi, ajunge în urmă, în mod obişnuit o hrană şi pentru alţi credincioşi".

În lunga lui carieră, Müller a citit de mai mult de două sute de ori Biblia de la un capăt la altul53, şi el stăruieşte mult asupra trebuinţei şi importanţei unei citiri necurmate a Sfintei Scripturi, de la cea dintâi pagină, până la cea din urmă.

„Când luaţi şi citiţi Biblia, zice el, faptul cel mai însemnat este să aveţi un adânc simţământ despre neştiinţa voastră, şi să cereţi în genunchi ajutorul lui Dumnezeu, ca prin

Duhul Sfânt, El să vă lumineze. Dacă nu înţelegeţi vreun loc, nu vă pierdeţi inima, ci întoarceţi-vă neîncetat spre

Dumnezeu: încet, încet El vă va învăţa, vă va îmbărbăta şi vă va

întări54”.

Cât despre înaintarea în credinţă, „trebuie să ne aducem aminte, zice Müller, *că orice har minunat şi orice dar desăvârşit vine de sus, pogorându-se de la Părintele luminilor*

3 Cu sensul de: mă simt, mă constat, mă văd, mă observ, mă aflu (deci el, pe el însuşi, nu alţii privindu-l pe Müller).

De patru ori pe an, timp de 69 de ani, după o scrisoare pe care a scris-o în 1897 Societăţii Biblice Britanice şi străine.

54 Fără să atârne numaidecât de tâlcuiri (comentarii, explicaţii, gânduri asupra…), creştinul va şti, la nevoie, să se folosească de tâlcuiri bune. Ar fi o greşeală să le pună deoparte, sub cuvânt că el vrea „să se ţină numai de Cuvântul lui Dumnezeu”. Creştinul trebuie să ştie să „cerceteze toate lucrurile şi să păstreze ce este bun”: Dumnezeu luminează şi cu ajutorul tâlcuirilor bune, scrise sub lumina şi călăuzirea Duhului Sfânt, pe care cel credincios le recunoaşte tot prin Duhul Sfânt.

(*Iacov 1.17*); că orice creştere a credinţei noastre este un har minunat care trebuie să vină de la Dumnezeu; că, prin urmare, trebuie să ne rugăm ca să-l căpătăm. Însă, trebuie să citim, să ne gândim adânc şi cu grijă asupra Scripturilor şi să păstrăm un cuget bun (căci dacă stăruim în ceva care este potrivnic voii lui Dumnezeu, nu ne putem încrede în

El).

Dacă vrem ca credinţa noastră să fie întărită, nu trebuie să ne temem de încercarea credinţei. Firii noastre omeneşti îi e teamă de o stare unde nu se mai vede alt sprijin decât Dumnezeu; însă, dacă Dumnezeu ne pune în starea aceasta, înseamnă că ea este prielnică creşterii credinţei noastre, şi deci, înţelept este să nu ne mai temem de ea.

Cu cât vom fi mai lipsiţi de sprijin văzut, cu atât vom vedea mai bine ajutorul lui Dumnezeu.

Când suntem în încercare, cel dintâi lucru, de toată însemnătatea, este să nu *ne facem* noi înşine izbăvirea. Când dă Dumnezeu credinţa, o dă între altele cu gândul ca s-o încerce; încercarea credinţei noastre, mai de preţ decât aurul, trebuie să se întoarcă spre lauda noastră când se va arăta Domnul Iisus (*1 Petru 1.7*); însă, dacă ne izbăvim noi înşine din încercare, credinţa noastră va

scădea; dimpotrivă, dacă rămânem tari în răbdare, neîncrezându-ne decât în Dumnezeu, vom vedea izbăvirea *Lui*, şi credinţa noastră va fi mult mărită. Trebuie să *dăm lui Dumnezeu vreme* să ne izbăvească".

Viaţa lui George Müller ne învaţă îndeosebi încrederea în Dumnezeu, stăruinţa, răbdarea; nu este, oare, cu atât mai însemnat faptul acesta cu cât firea acestui slujitor al lui Dumnezeu era foarte nerăbdătoare şi cam supărăcioasă? La începutul carierei lui, a avut să se smerească deseori în privinţa aceasta. La 4 iunie 1834, scria în însemnările lui: „O soră a venit să-mi facă o vizită azi.

După ce i-am dat să înţeleagă că n-aveam decât câteva minute ca să stau de vorbă cu dânsa, am simţit că mă supăr văzând-o că rămâne mai mult. Prin aceasta am păcătuit împotriva lui Dumnezeu. Prea iubitul meu Domn Iisus, ajută-mă în viitor!"

După trei săptămâni, el iarăşi scria:

— *25 iunie*. „Am stat foarte puţin de vorbă, în adevărată legătură cu Dumnezeu, în aceste trei zile din urmă; de aceea am fost aruncat într-o stare sufletească rea, slăbită, şi am simţit de mai multe ori cum firea mea s-a supărat iarăşi. Dumnezeu să-mi dea harul să dau mai multă vreme rugăciunii singuratice şi făcută în taină!"

Chiar de a doua zi rugăciunea aceasta era ascultată.

— *26 iunie*. „Domnul dându-mi harul să mă scol de dimineaţă şi să dau *mai mult de două ceasuri* rugăciunii înainte de ceai, m-am simţit mai întărit azi-dimineaţă".

Şi, după cum am văzut, începând din anul 1839, primind neîncetat harul acesta de a se scula de dimineaţă şi de a da mai multe ore gândirii adânci asupra Scripturii şi rugăciunii înainte de ceai, a căpătat sănătatea trupului, tăria nervilor, şi biruinţa asupra nerăbdării şi supărării.

De atunci, în adevăr, liniştea, blândeţea, răbdarea, au fost la el atât *lăuntrice* cât şi *în afară*. În anul 1845, aruncându-şi privirile asupra celor din urmă ani, scria: „Domnul mi-a dat puterea să mă stăpânesc în aşa fel încât, în timpul celei mai mari sărăcii, când n-aveam nimic şi când de la o masă la alta trebuia să nădăjduim în Domnul pentru nevoile celor 150 de inşi, dacă mi se făcea un dar de vreo câteva sute de lei, dăruitorul nu putea să bage de seamă, după înfăţişarea mea, dacă aveam mult sau dacă n-aveam nimic în casa de bani".

Pace desăvârşită, linişte deplină, chiar în cele mai mari greutăţi şi încercări, iată starea obişnuită a lui George

Müller! Când îi ia Dumnezeu tovarăşa prea iubită şi apoi fiica scumpă, nu-i alt simţământ în inima lui decât desăvârşită supunere; lacrimile lui sunt lacrimi de bucurie. Când i se cleveteşte lucrarea, când merge zvonul că orfanii n-au ce mânca, sau că sunt bătuţi, chinuiţi; că a trebuit să dea drumul mai multora dintre ei, nemaiavând ce să le dea să mănânce; când se pretinde că, atunci când se simte nevoia, se roagă *în public* ca Dumnezeu să trimită ajutor – încercări mai usturătoare decât cele privind banii – când pe seama lui se vântură fel de fel de învinuiri fără temei şi cuvinte pizmaşe pentru a-i strica bunul lui nume şi defăima scumpa lui lucrare pentru Dumnezeu, el rămâne liniştit, încrezător, în pace, cu Dumnezeu!!

Când, în anul 1895, Dumnezeu îi ia şi cea de-a doua nevastă, care a fost tovarăşa lui la toate bucuriile şi încercările lui din ultima parte a vieţii, Müller nu are niciun simţământ de singurătate; Dumnezeu îi rămâne şi orice orânduială dumnezeiască îi trezeşte dragostea şi închinarea. El ştie că Dumnezeu nu lucrează decât pentru binele acelora care îl iubesc; pacea, recunoştinţa, bucuria îl năpădesc. La vârsta de 90 de ani el însuşi face toată slujba de înmormântare a soţiei lui, şi fiecare e uimit de atâta seninătate şi fericire. Müller totdeauna s-a sprijinit pe Dumnezeu şi *numai* pe Dumnezeu. Şi totdeauna a stăruit asupra acestui punct: „Dacă nu vă sprijiniţi *numai* pe Dumnezeu, nu vă sprijiniţi în adevăr pe El". Aşa învaţă el pe toţi în toate felurile, prin cuvintele şi prin pilda lui. De aceea şi Dumnezeu l-a umplut cu tot felul de binecuvântări.

„La 12 octombrie 1856, ne spune el, am primit un cec de 2500 de lei, cu rugămintea, din partea dăruitorului, să fac din ei începutul unui fond pentru întreţinerea mea şi a familiei mele la bătrâneţe. Această binevoitoare propunere a dăruitorului (mort de atunci), mi s-a părut ca o foarte subţire şi rafinată ispită, menită, fără ştirea lui, să mă depărteze de adevărurile pe care le urmam de 26 de ani în cârmuirea institutului şi a gospodăriei mele. Prin harul lui

Dumnezeu, n-am avut nicio clipă de şovăire: bunătatea dăruitorului era lămurită, însă nu era mai puţin o ispită, îngăduită de Dumnezeu, spre a nu mă face să-mi pun încrederea în altceva decât în El însuşi; am răspuns, deci, numaidecât:

«21. Paul Street, Ringsdown, Bristol, 12 octombrie
1856.

Scumpe Domnule.

Mă grbesc să vă mulţumesc pentru plăcuta dumneavoastră veste şi să vă adeveresc primirea ceculuı dumneavoastră de 2500 de lei.

N-am nicio avere nici eu, nici nevastă-mea; nu primesc nimic drept leafă regulată, nici ca păstor sufletesc, nici ca director al orfelinatelor şi al altor ramuri ale *institutului* când am nevoie de ceva, mă aşez în genunchi, şi cer de la Dumnezeu şi Dumnezeu pune în inima cuiva gândul de a-mi da ceea ce îmi trebuie. În felul acesta El a îngrijit din belşug de toate nevoile mele timp de 26 de ani, şi pot spune, spre slava lui Dumnezeu, că n-am dus lipsă de nimic. Scumpa mea nevastă şi singurul meu copil, o fată de 24 de ani, sunt de aceeaşi părere cu mine. Niciunul din noi nu este obosit de felul acesta de trai; dimpotrivă, în fiecare zi suntem mai încredinţaţi de binecuvântarea care vine din El.

Nu m-am gândit niciodată că trebuie să strâng ceva pentru mine sau familia mea, decât în felul acesta: când văd o nevoie grabnică, aşa cum ar fi nevoia unei văduve în vârstă, a unui bolnav sau a unui copil fără sprijin, dau cu mână largă ce mi-a pus Dumnezeu în mâini, cu deplina încredinţare că, dacă eu sau ai mei vom avea nevoie de ceva.

Dumnezeu ne va da înapoi din belşug ce am dat noi săracului, ştiind că-l va socoti ca împrumut făcut Lui însuşi.

Ca urmare, mi-e cu neputinţă să primesc plăcutul dumneavoastră dar de 2500 de lei, ca parte a unui fond care ar trebui strâns pentru mine şi familia mea. Primesc bucuros şi cu recunoştinţă orice dar pentru întreţinerea mea şi a alor mei, precum şi pentru a susţine lucrarea la care sunt prins; însă, darul dumneavoastră are ca menire deosebită alcătuirea unui fond de rezervă, ceea ce cred că n-ar plăcea Tatălui meu din ceruri care mi-a dat până acum pâinea cea de fiecare zi, cu o mare dărnicie. Dacă vă înţeleg rău scrisoarea, înţtiinţaţi-mă, vă rog. Păstrez cecul drumneavoastră până la primirea răspunsului dumneavoastră.

Până atunci, scumpe domnule, oricare ar fi înţelesul rândurilor dumneavoastră rămân foarte simţitor faţă de bunătatea dumneavoastră şi nu voi înceta să mă rog zilnic pentru dumneavoastră, ca Dumnezeu să vă umple de binecuvântările Lui

vremelnice şi duhovniceşti.

Al dumneavoastră foarte recunoscător.

George Müller».

După două zile, primeam un răspuns care arăta dorinţa dăruitorului ca cei 2500 de lei să fie daţi orfelinatelor; a doua zi primeam încă 2500 de lei, şi peste patru zile încă

2500 de lei, toţi de la acelaşi dăruitor, pe care nu-l văzusem niciodată şi toţi pentru orfani".

George Müller ar fi avut, oare, nevoie de acest fond de rezervă pentru el sau familia lui, la bătrâneţe? A dus el lipsă? Nu! căci el n-a avut familie în ultima parte a vieţii, nici bătrâneţe propriu-zisă, şi nici nevoi, aşa ca orice rezervă, economie, pentru sprijin la bătrâneţe, ar fi fost bani îngropaţi în pământ55.

Ce întrebări răscolitoare ridică această scrisoare a lui George Müller prin care, cu 42 de ani înainte de moartea sa, respinge răspicat orice gând de a avea „bani albi pentru zile negre". Lui George Müller i s-a făcut după credinţa lui statornică.

CAPITOLUL XV

Cele din urmă vremuri

(1892 – 1898)

După cea din urmă călătorie misionară a lui, care s-a încheiat în anul 1892, Müller s-a îndeletnicit îndeosebi cu supravegherea şi cârmuirea *institutului* N-a încetat să viziteze nici diferite locuri din oraş pentru ca să ţină adunări.

Duminica, el cuvânta dimineaţa în câte o biserică din oraş, căci era în înţelegere cu mai mulţi păstori cu care făceau rând pe rând slujba în bisericile lor felurite; seara, cuvânta în capela din Bethesda unde de obicei avea o mare mulţime de ascultători.

Am văzut că el era departe de a avea din fire un trup rezistent sau puternic; odinioară fusese adesea bolnav, chiar foarte greu. Totuşi, aşa cum am spus, el n-a cunoscut bătrâneţea56; ba încă a fost mai tare la bătrâneţe decât fusese în tinereţe.

La vârsta de 90 de ani, în capela din Bethesda primind urări de la prieteni – cu un dar – „a arătat în răspunsul lui, zice domnul Warne, o aşa putere trupească şi o aşa

°în sensul că, deşi a trăit aproape 93 de ani, nu a cunoscut greutăţile, neplăcerile, neputinţele, necazurile, suferinţele şi nici

modificările de comportament specifice îndeobşte bătrâneţii, şi mai ales unei vârste înaintate ca a lut.

vioiciune a minţii, încât îi puteai dori încă mulţi ani de muncă grea". El spunea cu bucurie că pieptul şi glasul îi erau mai tari decât atunci când începuse să cuvinteze la vârsta de 21 de ani; că puterile minţii lui erau în tot atât de bunăstare ca oricând, şi că timp de 70 de ani fusese un om fericit, foarte fericit, lucru pe care-l punea pe seama a două57 fapte. Întâi, faptul că păstrase totdeauna un cuget curat, neapucând niciodată pe o cale pe care ar fi bănuit-o că nu este după voia lui Dumnezeu. Al doilea, dragostea lui pentru Sfânta Scriptură.

În cel din urmă Raport scris cu mâna lui, cel din anul

1897, în al nouăzeci şi doilea an al vieţii lui, citim: „Prin bunătatea lui Dumnezeu, sunt foarte bine, pot lucra în fiecare zi de dimineaţa până seara, ca acum 70 de ani, şi o fac cu atâta uşurinţă încât mă simt tot atât de vesel, de odihnit şi de tare, seara ca şi dimineaţa. Pe lângă toate lucrările mele zilnice, pot predica până la şase sau şapte ori pe săptămână, şi cu un aşa glas că mai mult de 4.000 de inşi mă aud uşor. Ce pricină de mulţumiri, la vârsta mea!"

Un reporter de la *Christian Commonwealth* (despre care ne vorbeşte domnul Warne), istoriseşte astfel vizita pe care a făcut-o lui George Müller la sfârşitul anului

1892:

„Domnul Müller trăieşte în una din Casele orfanilor, unde mă duc la ora anunţată. Odaia unde sunt vârât, pesemne cabinetul separat al domnului şi doamnei Müller, era mică şi simplu mobilată. O masă, o canapea, unul sau două scaune obişnuite, un je (58, care n-avea nimic con

5 La aceste două cauze arătate de însuşi Müller, se adaugă şi cel de al treilea motiv, socotit de autorul acestei cărţi (pag. 172) drept una din pricinile lungimii nemaipomenite a carierei omului fericit, chiar foarte fericit care a fost Müller.

scaun cu braţe şi cu spătar (rezemătoare, spetează) înalt; popular jilţ r forţabil: aceasta era aproape toată mobila. Pe ziduri, versete din Scriptură; şi pe masă, o Biblie deschisă, care părea că fusese întrebuinţată în clipa când eram anunţat.

M-aşteptam să văd un bătrân slab, îndoit de vârstă, şi am fost mirat întâlnind un om de o mare putere trupească, înalt, foarte drept,

cu forme expresiv conturate, prezentabile, cu un mers repede şi sigur.

Înfăţişarea lui are ceva aspru şi trăsăturile ei deosebite ne descopăr pe cineva care, în unele privinţe, trebuie să fie un om de fier. Ştie totuşi să zâmbească, şi atunci pare cu totul altul. Totdeauna fiinţa lui este plină de vrednicie;

apucăturile lui sunt de prinţ: e plin de politeţe şi prietenie.

Vorbeşte cu multă gândire şi cu un accent german uşor de sesizat.

Urmăreşte cu mâna lui o lucrare, care va fi negreşit una din cele mai însemnate pe care le-a putut consemna istoria. Îţi poţi face o idee despre întinderea acestei lucrări, prin faptul că numai pentru corespondenţă îi trebuie şapte ajutoare, după cum mi-a spus el însuşi. Totuşi, fiindcă nu face nicio cerere, nicio înştiinţare nimănui, puţini îşi dau seama, chiar printre creştini, de claritatea şi competenţa cu care a dovedit el adevărul împlinirii făgăduinţelor făcute credinţei de către Dumnezeu.

«Este ascultată rugăciunea?» întreabă mulţi. Orice om serios să citească istoria *institutului* întemeiat de George

Müller, şi să spună dacă este cu putinţă să răspundă altfel decât da! Este aici, în această istorie, o argumentare din belşug, o putere de convingere venind nu numai dintr-un singur fapt, ci din mii de fapte; este demonstrarea vizibilă, adeverirea clară dată nu numai de o zi, de o săptămână sau de un an, ci de mai mult de o jumătate de secol, că răspunsul da! este singurul corect. Dacă faptele au un preţ sau un înţeles oarecare, şi desigur că le au, ştiinţa nu poate trece cu vederea pe acelea pe care ni le dă lucrarea lui George Müller”.

La 9 martie 1898, pentru întâiaşi dată, Müller a spus că a simţit oboseală şi slăbiciune. A spus ginerelui său, domnul James Wright, că a trebuit să se odihnească de trei ori în timp ce se îmbrăca; însă, puţin timp după aceea spunea că e iarăşi foarte bine. Domnul Wright i-a propus să vină mai devreme a doua zi ca să-l ajute: „Ah! să nu vorbim de mâine!” a zis George Müller cu un semn de neîncuviinţare.

A doua zi, 10 martie 1898, nu mai era pe lumea aceasta:

I-au găsit la ora 7 dimineaţa întins jos fără viaţă, pe pardoseala odăii lui.

Suferinţa, tristeţea, părerile de rău i-au fost necunoscute în cele din urmă clipe ale vieţii lui.

El a umblat cu Dumnezeu, şi Dumnezeu l-a luat.

Totdeauna fusese foarte smerit. Cu puţin timp înainte de moarte, cineva îi zicea: HCând vă va chema Dumnezeu la El, veţi intra în împărăţia lui Dumnezeu ca un vas care intră în port cu toate pânzele desfăşurate".

„Ah! a răspuns el, voi fi totdeauna sărmanul George

Müller, care nu poate sta înaintea Lui decât prin sângele lui Iisus Hristos vărsat pentru el".

Lucrarea lui Müller, lucrarea lui Dumnezeu prin el, continuă prin domnul Wright. Creştinii să se roage pentru ca slava lui Dumnezeu să se arate în ea din ce în ce mai mult.

Scurtă schiţă biografică a lui George Müller

Anulcalen-Vârsta daristic în ani

Date biografice sumare

1805

1820

1825

1825

noiembrie

O

20

1826

Ianuarie

Se naşte George Müller în provincia

Prusia din Germania.

G. M. primeşte confirmarea şi împărtăşirea, fiind socotit creştin.

Intră la Universitatea din Halle, Germania, pentru a urma teologia.

I se vorbeşte pentru prima dată despre o adunare creştină şi merge la adunarea aceea pentru prima oară în seara aceleiaşi zile. Se întoarce la

Dumnezeu şi viaţa lui a căpătat o îndrumare nouă. Pentru prima dată în viaţa lui se aşază în genunchi şi se roagă.

Citeşte pentru prima dată nişte scrisori despre lucrările misionare şi-l apucă îndată dorinţa să plece misionar:

190

18 21

26
În
vară

18 21
26
au
gust

1827
1827
aprilie
1828
Iunie
23
nu era voia lui Dumnezeu. Îşi revine, se cercetează aspru şi se predă în totul

Domnului. Student fiind, renunţă la ajutorul bănesc al părinţilor, ca să atârne în totul de Dumnezeu.

Stă două luni în vestitul orfelinat din

Halle, întemeiat de A.H. Francke, în anul 1698 (cu 128 de ani înainte). Aici capătă impresii neşterse ce-i sunt binefăcătoare mai târziu.

Ia pentru prima dată cuvântul în public într-o adunare creştină, într-un sat la zece km de Halle.

Primeşte din Frankfurt, prin poştă, în dar, prima sumă de bani (130 de lei)

de la un necunoscut care semnează:

„Un închinător al Mântuitorului Iisus

Hristos", gest ce smereşte mult pe

G. M. care se alipeşte din nou, în totul de Mântuitorul.

Începe să ţină săptămânal, în camera lui, adunări creştine, cu studenţii: veneau în medie 20 de tineri.

Sfârşeşte studiile de teologie în Halle şi este primit ca misionar stagiar printre evrei de către o societate din Londra.

1828 23 Este declarat de medici militari inapt septembrie

pentru serviciul în armată şi scutit definitiv. Sănătatea îi era profund zdruncinată de anii petrecuţi în slujba lumii şi a păcatului, până la vârsta de

20 de ani.

1829 24 Părăseşte Germania şi pleacă în februarie Marea Britanie, la Londra, unde stă trei luni. Aici lucrează mult şi cu râvnă, studiază prea încordat şi după două luni cade greu bolnav: vrea să plece din lumea aceasta. Când, în luna a treia, sănătatea i se îmbunătăţeşte se mâhneşte; însă se supune.

1829 24 Părăseşte Londra. E trimis la ţară, la mai Teignmouth pentru a se întrema; aici fraţii îl îmbărbătează duhovniceşte, ceea ce pentru el aceasta a fost ca o a doua întoarcere la Dumnezeu. Aici se împrieteneşte cu păstorul Henry

Craik, cu care avea aceleaşi vederi, şi care a fost tovarăşul lui de lucru.

G. M. Începe să ţină locul vacant de păstor sufletesc aici la Teignmouth.

1829 24 Trece printr-o profundă trezire duaugust hovnicească, se alipeşte cu tărie de

Sfintele Scripturi şi viaţa i s-a schimbat în bine în mod vizibil.

1830 25 Ca păstor sufletesc, renunţă să mai primească leafă fixă, ci acceptă numai daruri de bunăvoie, încrezându-se astfel numai în Dumnezeu.

1830 25

7 octombrie

Se căsătoreşte cu domnişoara Maria

Groves, soră de misionar în Persia, care era în vârstă de 33 de ani.

1831 26 Continuă slujba de păstor sufletesc la

Teignmouth.

1832 27 Se naşte primul şi singurul copil al lui

G. M.: o fetiţă.

1832 27 Müller şi Craik, după multe rugăciuni aprilie şi în mijlocul multor lacrimi ale fraţilor, părăsesc Teignmouth-ul şi pleacă împreună la Bristol – marea cetate a negoţului şi industriei britanice. Müller are o mare nenorocire în clipa plecării: i se rupe un vas de sânge în stomac; îşi revine însă pe deplin.

1832 27
mai-august
Bântuie holera la Bristol, făcând mare prăpăd.

1833 28 Citeşte viaţa lui A.H. Francke şi dofebruariereşte să se asemene cu acest scump om al lui Dumnezeu, în folosul copiilor orfani.

1833 28 Primeşte primul îndemn din partea iunie lui Dumnezeu de a se ocupa de copiii săraci şi de bătrâni, şi îndată începe această lucrare în mod practic.

1834 29 Primeşte din partea lui Dumnezeu februarie primul îndemn de a întemeia un institut care să răspândească Evanghelia în

Anglia şi în afară. Imediat întocmeşte statutul institutului şi îi stabileşte sarcinile.

1834 29 Mica adunare creştină din Bristol, martie hotărăşte la 5 martie, înfiinţarea Institutului pentru răspândirea Evangheliei în ţară şi în străinătate: este actul de naştere al acestui institut.

1834 29 G.M. Înţelege din partea lui Dumneiunie zeu şi primeşte supus acest adevăr că el, el însuşi, nu un altul, are o fire foarte nerăbdătoare şi destul de supărăcioasă. Se smereşte, cere îndurare şi Domnul îi ascultă rugăciunea.

De a doua zi era un altul: liniştea deplină, blândeţea, răbdarea, pacea adâncă au fost la el atât lăuntric, cât şi în afară, vizibile toată viaţa lui.

1835 30 Se ocupă de locuitorii din str. Oranianuariegelui-Bristol, mergând din poartă în februarie poartă, vestind Evanghelia, şi oferind tratate, Noi Testamente şi Biblii.

1835
Iunie
1835
30
1835
noiembrie
1835
decembrie
1836
aprilie
1836
decembrie

30
31
1837 32
septembrie
Publică cel dintâi Raport privind 15
luni de activitate a institutului înfiinţat la 5 martie 1834.

Face o călătorie în Germania, ajută acolo pe misionarul Groves (tatăl soţiei sale) să găsească misionari voluntari pentru Indii şi vizitează din nou orfelinatul lui Francke. Este muncit de gândul de a întemeia el însuşi un orfelinat în Bristol.

Recitește viaţa lui A.H. Francke şi trece de la a se gândi să întemeieze o casă de orfani, la a lucra efectiv pentru a o întemeia.

Primește primul dar pentru casa de copii orfani: un leu şi un mare dulap:

prima mobilă – fapt ce a încurajat mult pe Müller.

Închiriază, mobilează şi deschide prima casă, în oraşul Bristol, pentru 30
de orfane.

Închiriază şi deschide a doua casă pentru 36 de orfani, tot în oraşul Bristol.

Închiriază şi deschide a treia casă pentru 30 de orfani, tot în oraşul Bristol.

1837
noiembrie decembrie
1838
Ianuarie
1838
1838
septembrie

32 G.M. este grav bolnav, se temea că are să-şi piardă mintea. Părăseşte orice activitate, se retrage din Bristol, apoi revine în decembrie tot bolnav.

33 Sănătatea i se înrăutăţeşte cum n-a fost niciodată. Pleacă din Bristol la
Trowbridge cu familia. Roagă pe
Dumnezeu să nu-l lase să necinstească înaintea lumii numele Lui, ca urmare a bolii. Aici citeşte viaţa lui

Whitefield şi capătă milă pentru păcătoşii pierduţi şi îndemn de a se ruga pentru mântuirea lor, ceea ce va face neîncetat.

33 în tot anul 1838 credinţa lui G.M. a fost deosebit de greu încercată în toate privinţele: sănătate, lipsuri materiale, dar încrederea lui în Dumnezeu n-a fost niciodată înşelată sau dată de ruşine; a fost izbăvit zi de zi, iar adesea ceas de ceas, nu cu izbăvirea sa proprie, ci cu izbăvirea lui Dumnezeu.

33 Henry Craik pleacă din Bristol. Müller ar fi dorit să meargă şi el cu Craik pentru a căpăta puţină linişte, însă trebuie să rămână pe loc, şi rămâne pentru a trece încercarea împreună cu dragii lui orfani. Pentru prima dată părea că Domnul nu ţine seamă de rugăciunile lui G. M.; însă, Domnul nu l-a părăsit.

1839 34 G.M. se găseşte la Plymouth din prin septembrie cină de boală, slăbiciune foarte mare şi din nevoia de a părăsi orice lucru şi îndeletnicire. Aici a primit binecuvântarea din partea Domnului, de a înţelege pentru prima dată aşa cum se cuvine pericolul somnului mult şi de a aplica îndată hotărârea de a se scula de dimineaţă.

1839 – 1841 34 – 36 încercarea credinţei lui Müller continuă în toate privinţele.

1841 36 G.M. şade o vreme la Nailsworth.

Aici a înţeles pentru prima dată şi foarte clar cum să folosească cel mai bine timpul pe care îl hărăzeşte Domnului în primele ore ale dimineţii, pusă fiind în practică, încă din anul

1839, hotărârea de a se scula de dimineaţă. Şi anume a înţeles că lucrul cel mai însemnat este de a citi în Cuvântul lui Dumnezeu şi de a cugeta, apoi de a se ruga, şi din nou de a citi şi de a cugeta, şi iarăşi de a se ruga, deci de a împleti permanent citirea şi cugetarea cu rugăciunea.

1841 – 1842 36 – 37 încercarea credinţei lui Müller continuă ca şi până atunci în toate privinţele.

197

1843 38 G.M. deschide a patra casă de orfani, martie tot în interiorul oraşului Bristol.

1843 38 G.M. pleacă împreună cu soţia în august Germania la Stuttgart unde lucrează pentru Dumnezeu timp de şapte luni, cu frumoase rezultate. De aici trimite fraţilor săi iubiţi, sfinţilor din Bristol o impresionantă scrisoare care face cât nişte cărţi întregi.

1844 39 G.M. cu soţia se întoarce din Germafebruarie mă acasă

la Bristol.

1844 39 încercarea credinţei lui G.M. Începe mai iunie să se uşureze şi să meargă spre sfârşit, iar lucrarea pentru orfani şi misiuni să iasă din criză şi să se învioreze. Din luna iulie, orfelinatele şi lucrarea au primit daruri din ce în ce mai potrivite cu nevoile lor. Dar, abia în luna aprilie 1849 s-a produs ieşirea deplină din lipsuri.

1844 39 G.M. Începe să se roage zilnic, fără noiembrie curmare pentru întoarcerea la Dumnezeu a cinci tineri. După un an şi jumătate trei din ei se întorc la Dumnezeu. Pentru ceilalţi doi s-a rugat până la sfârşitul vieţii lui, adică timp de peste 53 de ani în fiecare zi. După cinci luni de la moartea lui Müller, unul din ei s-a întors şi el la Dumnezeu.

1845 40 Are loc a doua şedere în Germania a lui G. Müller, mult binecuvântată de

Dumnezeu.

1845

octombrie

40 G.M. este făcut atent de către locuitorii din casele vecine cu orfelinatele că sunt deranjaţi de prezenţa orfanilor. Müller constată că această plângere este dreaptă: ambele interese, atât ale vecinilor, cât şi ale orfanilor, glăsuiau la fel: trebuia ca orfelinatele să fie mutate în alt loc.

1845

noiembrie

1846

G. M. Înţelege clar din partea lui

Dumnezeu că trebuie să iasă cu orfanii din raza oraşului Bristol – întrucât în oraş nu era chip să găsească clădiri potrivite nevoilor orfanilor – şi deci să părăsească clădirile închiriate pe str. Wilson. Trebuia deci neapărat să clădească noi case pentru orfani afară din oraş.

G. Müller cumpără pe colina Ashley

Down de lângă oraşul Bristol, primul teren agricol pentru construit case ale orfanilor.

1847 42 începe să se clădească pe terenul iulie cumpărat, noul orfelinat numit Casa nr. 1.

1848

1849

Iunie
1850
decembrie
44
1851
mai
1852
martie
47
Continuă lucrările de construcţie la
Casa nr. 1.

Clădirea Casei nr. 1 este gata şi copiii au fost mutaţi în acest nou orfelinat, în total au fost internaţi aici 300 de orfani. Ce nu ştia Müller era faptul că acesta era doar un modest început.

G. M. Înţelege din partea Domnului nevoia de a construi o a doua casă pentru orfani, dar din temere sfântă păstrează pentru sine acest gând şi se roagă stăruitor vorbind despre acest lucru numai lui Dumnezeu.

Müller face cunoscut gândul construi un al doilea orfelinat.
de a

Müller constată că încep să sosească daruri cu indicaţia de a fi folosite pentru construirea Casei nr. 2.

1853 – 1854 48 – 49 Continuă sosirea unor daruri din ce în ce mai mari pentru Casa de orfani nr.
2.

1855 50 Darurile primite sunt îndestulătoare începutul pentru a porni construcţia, nu a unei anului singure case nr. 2, cum s-a gândit la început Müller, ci a doua case, nr. 2 şi nr. 3. Începe construcţia propriu-zisă a Casei nr. 2 lângă Casa nr. 1.

1856
1856
octombrie
1857
mijlocul anului

51 Continuă construirea Casei nr. 2 şi primirea unor daruri tot mai mari.

51 G.M. primeşte un cec de 2500 de lei

(cam 600.000 de lei în martie 1992), cu dorinţa dăruitorului ca să facă din el începutul unui fond de rezervă pentru întreţinerea sa şi a familiei lui în zile grele. El, care a respins cu hotărâre toată viaţa lui ideea de a face o rezervă bănească pentru zile grele, numind

„Prevederea" aceasta „grija pentru ziua de mâine" pe care Diavolul o insuflă în om, dar pe care Domnul Iisus o osândeşte, este, iată, prin acest dar, el însuşi ispitit să se depărteze de adevărurile trăite de el până atunci (timp de 26 de ani), deaatârna, în ce priveşte nevoile lui numai de Dumnezeu.

Nu şovăie o clipă, ci respinge delicat şi politicos, dar hotărât această ispită, explicând cuviincios dăruitorului de ce nu poate da curs dorinţei dânsului.

Rezultatul: încât eva zile Müller primeşte de la acelaşi dăruitor, pentru orfelinate, nu pentru el, de trei ori mai mult decât la început.

52 Se sfârşeşte construcţia Casei nr. 2.

1857

noiembrie

1858

1859

Iulie

1861

mai

1861

Iunie

52 începe să funcţioneze noua Casă nr. 2

cu o capacitate de 400 de locuri pentru orfane: un nou monument al credincioşiei lui Dumnezeu.

53 G.M. cumpără un nou teren, situat lângă primul, necesar pentru construirea Casei nr. 3. Încep să vină daruri pentru această nouă clădire.

54 începe construcţia Casei nr. 3.

55 Continuă construirea Casei nr. 3 şi primirea darurilor destinate construcţiei.

56 G.M. face cunoscut că s-au primit daruri cu mult peste ce era necesar la construcţia Casei nr. 3; totodată se gândeşte să ridice încă două case pentru orfani: nr. 4 şi nr. 5. După ce capătă încredinţarea de la Dumnezeu, face cunoscut că nădejdea lui este în Dumnezeu şi numai

în Dumnezeu, în ce priveşte extinderea lucrării pentru orfani: el nu era un înflăcărat şi niciun visător, ci un ascultător smerit de

Dumnezeu.

56 Soseşte primul dar pentru clădirea

Caselor nr. 3 şi nr. 4: erau câţiva bani veniţi din India.

1862 57 încep să sosească daruri mari pentru ianuarie noile construcţii.

1862 57 Este terminată şi deschisă măreaţa martie Casă nr. 3 cu 450 de locuri pentru orfani.

1862 – 1864 57 – 59 Fondul pentru construirea clădirilor nr. 4 şi nr. 5 creşte încet, dar sigur.

1863

1864

octombrie

1865

1866

Ianuarie

60

Lui G.M. i se oferă enorma sumă de

12500 de lei (cam trei milioane la valoarea din martie 1992) ca să dea voie să i se facă fotografia, însă a refuzat;

Insistenţele au fost în zadar. Dorea ca atenţia să fie îndreptată în întregime asupra Domnului şi nicidecum asupra lui.

G.M. primeşte un dar substanţial care făcea posibilă pornirea construcţiei

Casei nr. 4.

G. M. cumpără un nou teren pentru construcţii, situat peste drum de Casa nr. 3, deci tot pe dealul din Ashley

Down, loc minunat, necesar pentru constriiirea Caselor nr. 4 şi nr. 5.

Moare Henry Craik, scumpul frate, prieten şi tovarăş de lucru al lui G.M., om înţelept, integru, smerit.

1866

mai

1866

decembrie

1867

Ianuarie
1868
februarie
1868
noiembrie
1869
1870
Ianuarie
1870
februarie

61 S-a hotărât să se înceapă clădirea Casei nr. 4 şi imediat a şi pornit construirea ei.

61 Darurile pentru clădiri au venit din belşug, aşa că fondurile erau de-ajuns pentru construirea celor două case:

nr. 4 şi nr. 5, ambele cu un total de

900 de locuri pentru orfani.

62 începe şi construirea Casei nr. 5.

63 Recunoştinţa lui G.M. faţă de bunătatea lui Dumnezeu era mare, căci aveau din belşug pentru toate nevoile.

63 A fost deschisă Casa nr. 4.

64 Continuă lucrările de construcţie la

Casa nr. S.

65 A fost deschisă şi Casa nr. 5, ultima din impunătorul ansamblu de clădiri de pe colina din Ashley Down, Bristol, construit de către G. Müller.

65 Moare doamna Müller, după 40 de ani de căsnicie cu G.M., în vârstă fiind de 73 de ani.

1870 65 Lucrarea pentru orfani se întinsese considerabil, cuprinzând 2200 de copii orfani şi 112 slujbaşi.

1871 66 Domnul Wright, urmaşul lui Müller în lucrare, se căsătoreşte cu domnişoara Müller, unica fiică a lui Müller, care avea 39 de ani când s-a căsătorit.

1871 66 Domnul Müller se însoară şi el cu sfârşitul Grace Sangar, în vârstă de 57 de ani, anului cunoscută de peste 25 de ani ca o creştină încercată, şi care a devenit astfel soţia lui de a doua. Unirea aceasta a deschis câmpul călătoriilor misionare pentru familia Müller.

1870 – 1873 65 – 68 încercările credinţei încep să reapară, şi ele

devin tot mai insistente şi mai severe. Darurile sunt din ce în ce mai slabe faţă de nevoile în continuă creştere şi vin tot mai rar, iar în unele zile deloc.

1874

1874

27 iulie

69 Greutăţile de felul celor din anul

1838 încep să vină din nou şi chiar mai straşnic.

69 S-a ajuns până acolo că în dimineaţa zilei de 27 iulie 1874, în casa de bani pentru cele patru lucrări ale lui Müller (şcoli, Biblii, misiuni, tratate)

erau numai 50 de lei, în timp ce nece

205

1874

28 iulie

1874

octombrie

1875

primăvara

70

sarul mediu pe o zi era de 1400 de lei.

Deosebită încercare a credinţei! Fondul bănesc pentru orfani era, de asemenea, foarte mic – pe sfârşite. Însă.

Müller era liniştit, în pace, încrezător în Dumnezeu.

Din seara aceleiaşi zile de 27 iulie

1874, Müller a început să primească daruri însemnate, cum nu mai veniseră de circa patru ani, daruri care au continuat să vină şi a doua zi, 28 iulie, iar în zilele ce au urmat au curs din plin, aşa că la sfârşitul lui septembrie

1874, institutul se afla din nou în prosperitate.

Greutăţile şi încercările au luat sfârşit.

Institutul şi lucrarea sunt din nou în belşug de ajutoare din toate părţile lumii.

Încep călătoriile misionare ale familiei Müller, care au durat timp de 17

ani prin toată lumea. Prima călătorie misionară a fost efectuată în oraşe din

Anglia şi a durat două luni.

1875 – 1876 70 – 71A două călătorie, tot în Anglia, a durat aproape un an.

1876 – 1877 71 – 72 A treia călătorie, în ţări din Europa de Vest, a durat zece luni.

1877 – 1878 72 – 73 A patra călătorie, în Canada şi Statele Unite, timp de un an întreg.

1878 – 1879 73 – 74 A cincea călătorie, din nou în ţări din Europa de Vest, timp de nouă luni.

1879 – 1880 74 – 75 A şasea călătorie, pentru a doua oară în Statele Unite şi în Canada, timp de nouă luni.

1880 – 1881 75 – 76 A şaptea călătorie, timp de opt luni, pentru a treia oară în America.

1881 – 1882 76 – 77 A opta călătorie, în Orientul Mijlociu şi în Balcani, timp de zece luni.

1882 – 1883 77 – 78 A noua călătorie, timp de zece luni, pentru a treia oară în Europa, însă în ţări din partea Centrală şi de Răsărit a Europei.

1883 – 1884 78 – 79 A zecea călătorie, a avut loc în Indii, timp de nouă luni.

1884 – 1885 79 – 80 A unsprezecea, a douăsprezecea şi a treisprezecea călătorie, în Anglia pentru a treia oară, au durat circa un an.

1885 – 1887 80 – 82 A paisprezecea călătorie, în Extremul Orient şi în Australia, a durat aproape doi ani.

1887 – 1890 82 – 85 A cincisprezecea călătorie, din nou în martie Australia, în Extremul Orient precum şi în Indii, a durat aproape trei ani: a fost cea mai lungă călătorie, scurtată totuşi de vestea morţii fetei lui Miilier.

1890 85 Moare fata lui Müller, doamna începutul Wright, după 19 ani de căsnicie cu anului domnul Wright, în vârstă de 58 de ani.

Familia Müller era în călătorie când a primit această veste tristă.

1890 – 1891 85 – 86 A şaisprezecea călătorie, în Germania şi în Elveţia, a durat circa opt-nouă luni.

1891 – 1892 86 – 87 A şaptesprezecea e ălătorie şi ultima, în Europa Centrală, a durat un an.

1892 87 încheiate fiind călătoriile misionare, iunie G.M. s-a îndeletnicit până la sfârşitul vieţii lui cu bunul mers al institutului, precum şi cu activitatea de păstor sufletesc.

1892 87 G.M. primeşte vizita unui reporter de sfârşitul la un mare ziar englezesc. Istorisind anului vizita făcută, reporterul acesta descrie chipul lui G.M. şi trăsăturile specifice ale înfăţişării lui exterioare.

1895 89 Moare doamna Müller (a doua soţie a ianuarie lui G. M.), după 23 de ani de căsnicie cu G.M., în vârstă fiind de 80 de ani.

1895 90 La împlinirea vârstei de 90 de ani, septembrie G.M. primeşte în biserica din Bethesda-Bristol, urări de la prieteni şi un dar, la care răspunde că timp de 70 de ani, cei din urmă ai vieţii lui, a fost un om fericit, chiar foarte fericit, lucru ce-l atribuie faptului că s-a abătut tot timpul de la rău, păstrând un cuget curat, şi că a avut mare dragoste pentru

Sfintele Scripturi, iar în acel moment se simte mai în putere ca oricând.

1897 92

martie-mai

G. M. scrie cu mâna lui ultimul său

Raport privind activitatea institutului şi îl publică (la 62 de ani după cel dintâi, din iunie 1835).

1898

martie

93 G.M. simte la 9 martie pentru prima dată oboseală în trup şi slăbiciune generală în timp ce se îmbracă. A doua zi, la 10 martie, este găsit mort în camera lui. Avea 92 de ani şi aproape şase luni şi n-a cunoscut ce este suferinţa în aceste ultime clipe ale vieţii sale.

209

ANEXA

Întocmită şi adăugată de către

Biserica Evanghelică Română

Cartea lui Ch. Challand privind viaţa şi lucrarea lui

George Müller se încheie cu înştiinţarea că lucrarea lui

Dumnezeu prin Müller continuă prin domnul Wright, şi cu îndemnul adresat creştinilor de a se ruga pentru propăşirea ei şi pe mai departe, în aşa fel ca slava lui Dumnezeu să se arate în ea din ce în

ce mai mult.

Începând din anul 1922 – anul în care această carte a apărut şi în ţara noastră în limba română – creştinii din

România au dat ascultare acestui îndemn de la sfârşitul cărţii şi s-au rugat pentru ca lucrarea începută prin George Müller să meargă mai departe şi să prospere spre slava lui Dumnezeu şi spre binele şi bucuria multor suflete, şi continuă să se roage pentru ea.

Acum, la apariţia celei de-a doua ediţii a acestei mult preţuite cărţi, creştinii din România se întreabă: „Ce s-a întâmplat cu lucrarea pentru orfani şi celelalte ramuri ale institutului din Bristol, după moartea lui George Müller?"

„Care a fost evoluţia acestei lucrări până în zilele noastre şi care este situaţia în prezent a acestei lucrări?" „în ce forme şi direcţii concrete se dezvoltă această lucrare?" – întrebări normale şi totodată preocupări de rugăciune.

Din dorinţa de a obţine unele informaţii în legătură cu acest subiect şi de a da un răspuns cât de cât satisfăcător la aceste întrebări, editorul cărţii de faţă, adică *Biserica*

Evanghelică Română, a luat legătura cu creştini din Anglia şi din Germania şi, prin bunăvoinţa unor distinşi slujitori ai Domnului Iisus Hristos, cărora le arătăm şi pe această cale recunoştinţa noastră deplină, ni s-au înmânat câteva lucrări preţioase pe care le apreciem ca bine venite, şi din care prezentăm mai jos extrase ce privesc subiectul în cauză.

În primul rând ne referim la materialele primite din

Anglia şi anume la scrisoarea domnului Robert L. Scott-Cook, actualul Director onorific şi trezorier al Fundaţiei

George Müller, Bristol, în care, prin cuvinte calde, prietenoase, îşi arată încântarea faţă de interesul pentru lucrarea lui George Müller printre credincioşii din România.

(Domnul Robert Scott-Cook a fost solicitat prin bunăvoinţa domnului P. Rowland, secretar al Societăţii Biblice

Trinitariene din Londra, căruia îi este adresată această scrisoare, şi pentru a cărui bunăvoinţă de mijlocire îi mulţumim.)

Iată scrisoarea:

FUNDAŢIA GEORGE MULLER Müller House

(odinioară la Ashley Down, Bristol) 7 Cotham Park

Director onorific şi trezorier: BRISTOL
R. L. Scott-Cook BS6 6DA
Ref. noastră: RSC/JCA Ref. Dvs: Tel: 0272 – 245001
23 Aprilie 1992
Domnului P. Rowland
Secretar administrativ
Societatea Biblică Trinitariană
217 Kingston Road
Londra SW19 3NN

Dragă Domnule Rowland

Vă mulţumesc pentru scrisoarea dumneavoastră incluzând corespondenţa din România. Cer scuze pentru întârzierea răspunsului. Noi am fost încântaţi să auzim de la dumneavoastră şi să cunoaştem despre marele interes în lucrarea lui George Müller printre credincioşii din România. Noi am avut şi avem mulţi doritori din Europa de Est care sunt foarte interesaţi să audă de orice lucrare de traducere care ar putea ajuta şi pe alţi credincioşi. Ar fi posibil ca să ne fie trimisă aici la Müller House (Casa

Müller) o copie a ediţiei a II-a româneşti? (Desigur, cu multă plăcere!

— Notă de completare a *Bisericii Evanghelice Române*.)

Ca răspuns la întrebările despre schimbările în lucrarea şi misiunea actuală ale Fundaţiei George Müller, noi putem confirma că lucrarea continuă pe aceleaşi principii din Sfintele Scripturi aşa cum a început. Mulţumim lui

Dumnezeu pentru credincioşia Sa în ce priveşte purtarea zilnică de grijă pentru această lucrare crescândă a lui

Dumnezeu ca răspuns la rugăciune.

Cele cinci case de orfani originale construite la Ashley

Down, Bristol, au fost vândute Ministerului Educaţiei în cursul anului 1950 şi următorii şi, actualmente sunt folosite ca şi Colegiul Tehnic Brunei de Educaţie.

Modelul iniţial de îngrijire a copilului s-a transformat în Regatele Unite în decursul anilor, din îngrijirea practicată iniţial în spaţii mari de locuit, în unităţi de familie mai mici. În această nouă formulă este mult mai multă prietenie, primire şi unire a copiilor mici şi, mult mai multă îngrijire zilnică şi sprijin familial pentru familiile şi

copiii care sunt în nevoie. Lucrarea fundaţiei a continuat să se dezvolte, căutând să întâmpine nevoile sociale urgente ale zilei după acelaşi principiu de a privi spre Dumnezeu pentru satisfacerea acestora.

Includ o copie a celei mai recente ediţii a cărţii *Desfătat în Dumnezeu* care conţine în capitolul final, „O nouă fundaţie, aceeaşi fundaţie", referiri amănunţite despre activitatea recentă.

Am încredere că aceasta va fi de folos şi aştept cu nerăbdare să aud mai mult de la dumneavoastră. Vă rog nu ezitaţi să mă contactaţi dacă vă pot fi de mai mult ajutor.

Cu salutări creştineşti.

Al dumneavoastră cu sinceritate.

Robert Scott-Cook

Director onorific şi trezorier

Acum ne referim la conţinutul capitolului final al recentei cărţi *Desfătat în Dumnezeu* (cap. 26 pag. 243 – 250), pe care ni-l recomandă scrisoarea de mai sus, carte scrisă de domnul Roger Steer şi care este o recentă biografie a lui George Müller. Iată-l:

O nouă fundaţie, aceeaşi fundaţie

„Oare, de ce locul acesta este cu totul diferit şi oamenii atât de plini de grijă?" se întreba o mamă care, după ce a încercat, până a pierdut orice speranţă, să se ocupe de un copil dificil, a fost îndrumată spre un Centru (creşă) de îngrijire zilnică a copiilor, condus de Fundaţia George

Müller.

„Aici este prezent Dumnezeu, iar noi ne rugăm zilnic pentru dumneavoastră şi pentru familia dumneavoastră", a venit prompt răspunsul.

„După câteva luni – ne relatează aceeaşi mamă – am avut o întâlnire cu Dumnezeu, şi am fost născută din nou.

M-am simţit o fiinţă nouă şi acum îi mulţumesc lui Dumnezeu pentru aceşti minunaţi oameni, căci prin lucrarea lui Dumnezeu din acest centru am fost eu salvată".

De la prima casă pentru copii din Wilson Street.

Bristol, deschisă de Müller în anul 1836 şi până la începuturile lucrării Centrului familial de astăzi, Müller şi apoi urmaşii săi au continuat să poarte de grijă copiilor care aveau nevoie de ajutor.

Aceste nevoi s-au înnoit mereu, modificându-se odată cu trecerea anilor, dar a rămas constantă la fiecare generaţie nevoia de dragoste.

Astăzi, în lucrarea centrelor: de îngrijire zilnică (Day

Care), de sprijin familial (Family Support), şi de ocrotire a comunităţii (Community care), personalul răspunzător de lucrare, începând cu Müller şi acum urmaşii săi, este încă foarte conştient de această fundamentală nevoie a omului. Deşi se lucrează cu diferite metode, întregul personal doreşte întotdeauna să arate dragostea lui Dumnezeu fiecărui copil sau părinte aflaţi în nevoie. Cei ce lucrează ca urmaşi ai lui Müller, continuă să poarte de grijă, fiindcă Dumnezeu continuă să poarte de grijă.

Centrul de îngrijire zilnică se ocupă de copiii, de la doi la cinci ani, care au probleme mentale, fizice ori emoţionale, iar cei care ajută crează la centru posibilitatea ca părinţilor să li se poată da, împreună cu sfatul şi ajutorul concret, şi Cuvântul Evangheliei. Centrul asigură îngrijirea preventivă şi posibilităţi de veselie şi voie bună, precum şi de învăţare. În grupuri de câte cinci până la zece copii, supravegheate de educatoarele casei pentru copii, aceştia au posibilitatea să-şi încerce talentul la pictură, gătit, sau alte activităţi folositoare. Copiii au spaţiu pentru joacă, explorare şi dezvoltare. Părinţii apreciază acest

„Popas de odihnă" pentru ei, precum şi eforturile curate, sincere, fără interese egoiste făcute de către personalul centrului în scopul de a-i ajuta pe copii să se comporte în aşa fel încât să poată să depăşească propriile lor dificultăţi, în timpul verii, părinţii şi copiii fac împreună excursii care întotdeauna sunt foarte plăcute, iar în perioada Crăciunului au activităţi speciale.

Personalul centrului găseşte multe prilejuri de a împărtăşi dragostea Domnului Iisus atât cu părinţii cât şi cu copiii. Deseori se pun întrebări ca urmare a celor spuse de copii părinţilor. Mulţi copii handicapaţi au avut ocazia unui început mai bun în viaţa lor, iar părinţii îşi exprimă mulţumirea lor pentru progresele făcute de copii. Unii copii foarte abătuţi şi având dificultăţi de comportament au ieşit din această stare şi au început să se dezvolte ca orice copil normal.

Centrele familiale din Bristol, Weston-super-Mare şi

Clevedon caută să pună în evidenţă dragostea Domnului

Iisus acordată familiei ca un întreg, atât părinţilor cât şi copiilor. Ne-au sosit relatări de la observatori sociali, asistenţi sociali şi biserici

locale. Personalul ce continuă activitatea lui Müller lucrează îndeaproape cu alte societăţi de îngrijire astfel ca împreună să poată da un ajutor efectiv. Familiile vin la centre din diferite motive: unele pentru a face noi prieteni sau pentru a scăpa de greutăţile de acomodare, sau pentru a avea un loc în care copiii să se poată juca sau să găsească sprijin când întâmpină dificultăţi. Personalul centrului caută să realizeze o atmosferă ospitalieră şi protectoare, unde mame (şi uneori taţi) pot să aibă încredere şi pot fi ajutaţi în problemele lor particulare; acestea pot fi scăparea de anumite obligaţii, învăţarea conducerii gospodăriei şi gătitul, evadarea din rutina problemelor căsniciei sau cum să se joace sau să se apropie mai bine de copiii lor. Mămicile se ocupă cu bucătăria precum şi cu alte activităţi plăcute cum ar fi croitorie, artizanat, lucrări în grup etc. Unii copii au situaţii personale deosebite, ca dificultăţi în vorbire, probleme de comportament sau nedezvoltare. Abuzul sexual poate fi o problemă reală sau posibilă. Munca individuală a personalului poate ajuta la constituirea unui climat de încredere.

„M-am schimbat treptat – mărturiseşte o mamă. Prin contactul cu oamenii am devenit mai încrezătoare. Am reuşit să nu mai iau medicamente antidepresive, mi-am revenit. M-am refăcut după doi ani de depresie şi boală. Mai mult, am căpătat o credinţă vie în Domnul Iisus".

Experienţa avută a ajutat pe această mamă să alunge resentimentul şi cruzimea pe care începuse să le arate faţă de fiica ei şi să restabilească legătura cu ea.

Centrele de ocrotire a comunităţii, reprezintă o altă direcţie a lucrării, care implică lucrul îndeaproape cu bisericile locale în ce priveşte încurajarea şi sprijinirea lor în activitatea exterioară. Aceasta a însemnat strângerea împreună a grupurilor de mame cu micuţii lor şi formarea de grupuri de întrajutorare pentru părinţi. În plus, un grup de lucrători pentru protecţia familială (Family care

Workers) s-a ocupat cu cercetarea modului în care se pot estima nevoile comunităţii şi a felului în care se poate lucra cu familiile acasă la ele. Ei au format, de asemenea, grupe de lucru în afara programului (After School

Groups), pentru şcolile elementare locale (local Junior

Schools). Scopul acestor grupuri este de a dezvolta

autoîncrederea şi priceperea socială, la copiii care le-au fost semnalaţi de diriginte. Aceasta se realizează pe parcursul a opt sesiuni săptămânale, după care se păstrează legătura cu copiii şi familiile lor.

O dezvoltare în continuare a grijii pentru copii şi o realizare a viziunii originale a lui George Müller în privinţa şcolilor a fost obiectul activităţii noii Secţii de instruire şi educaţie (Educaţional care section). O echipă dedicată lucrului cu şcolile a avut prilejul să lucreze cu mai multe şcoli secundare din Bristol în domeniul grijii pentru educaţie. Echipa a căutat să împărtăşească tinerilor din şcoli în ce mod vestea bună a Domnului Iisus Hristos cuprinde toate aspectele vieţii. Ei merg prin şcolile secundare, ţinând adunări, studii sociale, lecţii de educaţie creştină şi de umanism şi realizează un Program de îndrumare pentru educaţia personală, socială şi morală pentru uzul şcolilor secundare. Ei au fost încurajaţi văzând că şcolile manifestă interes faţă de introducerea unei perspective creştine pentru problemele tinerilor. Mulţi tineri au manifestat un interes real faţă de evanghelia creştină şi de ceea ce aduce ea în vieţile lor. S-au organizat activităţi colaterale cum ar fi tabere, întâlniri de seară şi de înviorare. Organizatorii din fiecare zonă se strâng periodic pentru a hotărî cum să fie folosite sâmbete şi duminicile (Weekend) şi pentru a programa activitatea de învăţare, tabere, alte activităţi creştine şi o revistă.

„Cum putem şti că Dumnezeu ne iubeşte?" – a întrebat un băiat în mijlocul unei ore la clasa a cincea?

Este strigătul deznădăjduit al unei inimi zbuciumate!

Ce nădejde sigură poate da cineva ca răspuns la o asemenea întrebare? Tinerii moderni vor ceva viu şi palpabil pentru nevoile lor concrete! O demonstrare practică a dragostei în Domnul Iisus este singurul răspuns de care au ei nevoie. Echipele pentru şcoli ale Fundaţiei Müller au în vedere împărtăşirea acestei veşti bune, care este o reînnoire a preocupărilor Casei Müller şi totodată constituie r un izvor de resurse pentru cei ce lucrează în Echipa anuală (Year Te-am) – voluntari care şi-au dat un an din viaţa lor pentru a lucra în colectivele din şcoli. O extindere mai mare a acestei lucrări de demonstrare practică a dragostei

Domnului Iisus este proiectul privind Autobuzul tineretului (Youth Bus Project) din Bristol. S-a cumpărat un autobuz supraetajat pentru folosirea ca sală de clasă mobilă în timpul zilei şi ca adăpost

pentru lucrul cu oamenii care hoinăresc pe străzi noaptea.

Fundaţia George Müller are un număr apreciabil de direcţii de lucru asociate – slujitori asociaţi (Associated

Ministries), dintre care prima a fost Centrul pentru criză

(Crisis Centre) din St. Paul, Bristol. Acest centru îi ajută pe tinerii strâmtoraţi şi pe părinţii singuratici de pe străzi, chiar în zona unde şi-a început lucrarea George Müller în

Bristol. În magazinul de cafea, care este locul de bază al acestei lucrări, tinerii, părinţii singuratici şi familiile nevoiaşe capătă un loc de refugiu unde primesc îngrijire, sprijin şi dragostea lui Dumnezeu pe care o doresc cu atât de mare nevoie. Pe măsură ce lucrarea locală descreşte odată cu schimbarea în bine a condiţiilor sociale, a fost emoţionant pentru fundaţie să fie solicitată şi antrenată în dezvoltarea unui nou domeniu de protecţie locală pentru tineri neajutoraţi. În acest scop, fundaţia cumpără o proprietate pentru a asigura adăpostirea în siguranţă a tinerilor în nevoie din această arie din interiorul oraşului.

O altă direcţie asociată de lucru, al cărui sediu de bază se află într-una din vechile Case Müller, este un Serviciu de îndrumare creştină (Christian counselling service) în ajutorul familiilor şi tinerilor în nevoie; serviciul acesta a constituit, de asemenea, un centru de instruire şi de resurse pentru a ajuta pe creştini să-şi dezvolte priceperea în îndrumarea şi sfătuirea altora.

Una din cele mai noi ramuri de activitate, stabilită ca parte a fundaţiei, este alcătuită din Casele Müller pentru bătrâni (Müller Homes for the elderly). Mulţi copii aduşi şi îngrijiţi la Ashley Down îşi dau seama, când îmbătrânesc, de faptul că ei nu au o familie care să îngrijească de ei; alţi creştini doresc să aibă un mediu creştin în care să-şi trăiască ultimii lor ani. Casa Tilsley din Weston-super-Mare serveşte acum drept Cămin de bătrâni oferind posibilitatea de locuire pentru cincisprezece persoane vârstnice, incluzând şi pe unii din misionarii care au slujit un timp îndelungat în ţări depărtate. Grija pentru bătrâni a fost extinsă în Weston şi, cu ajutorul lui Dumnezeu, va fi dezvoltată şi în Bristol.

Institutul pentru cunoaşterea Scripturii (Scriptural

Knowledge Institution – SCHI), fondat de Müller şi Craik în anul 1834, trimite încă, în fiecare lună, daruri pentru misionarii din

străinătate şi pentru evangheliştii din ţară.

Marele magazin – librărie pentru răspândirea Bibliei (Bible Warehouse), început de Müller în 1849 a fost extins ca mărime şi scop. Literatură evanghelică creştină (Evangelical Christian Literature – ECL) este numele familiar al unor librării creştine bine aprovizionate şi active din Bristol, Bath şi Weston-super-Mare. Acestea sunt conduse de fundaţie, iar profiturile sunt dirijate în străinătate pentru misionari.

În anul 1987 titlul general al lucrării lui Müller a fost schimbat din *Institut* în *Fundaţia George Müller* (*The George Müller Foundation*), care descrie mai bine natura lucrării prezente, deşi cele trei lucrări de binefacere rămân înregistrate ca Societăţi de binefacere (Charity Commissioners). Aceste trei societăţi sunt: *Casele MMler pentru copii* (*The MUller Homes for Children*), *Casele Müller pentru bătrâni* (*The MUller Homes for the elderly*) şi *Institutul pentru cunoaşterea Scripturii* (*Scriptural Knowledge Institution*).

Din anul 1988, activitatea fundaţiei este condusă de către domnul Robert Scott-Cook. Extrasele următoare din agenda sa, în care descrie felul în care a lucrat Dumnezeu cu el, arată că Dumnezeu este tot atât de credincios şi astăzi, aşa cum a fost şi în zilele lui George Müller.

1 martie 1988. „M-am rugat mult cu privire la preluarea responsabilităţii de Director executiv onorific şi trezorier al fundaţiei George Müller, şi am privit la Dumnezeu pentru un semn clar de confirmare a acestui pas.

Acesta putea fi dovada clară că mâna lui Dumnezeu continuă să fie asupra lucrării ce se face pentru El, aşa cum a fost de-a lungul multor ani, ca răspuns la rugăciunile oamenilor lui Dumnezeu. Anul financiar care se încheie la sfârşitul lui februarie a.c. arată că cheltuielile crescânde au depăşit veniturile lucrării pentru copii. Dacă această lucrare trebuie să se mărească şi să se extindă, Domnul va trebui s-o susţină într-un mod mult mai substanţial şi să confirme astăzi că mâna Lui este încă la lucru. Domnul poate face acest lucru. El a fost întotdeauna credincios în a ne trimite darurile Sale, dar acum este un moment strategic; lucrarea este la o răscruce. «Doamne, confirmă scopurile Tale continue pentru această lucrare de credinţă, în felul în care găseşti cu cale, astăzi!»”.

3 martie 1988. „Ne-am întrunit în Consiliul executiv şi ne-am bucurat să aflăm că Domnul a pregătit cea mai mare donaţie primită vreodată pentru lucrare. Ce bun este

Domnul care a lucrat astfel într-un timp ca acesta. Noi o luăm ca pe un semn al binecuvântării Sale şi al garantării scopurilor viitoare ale lucrării".

6 aprilie 1988. „Astăzi începe noua mea responsabilitate ca Director executiv onorific şi trezorier al fundaţiei.

Am sosit devreme şi am putut să mă plimb pe terenul

Casei Müller şi să mă rog pentru ea şi pentru propăşirea lucrărilor ei în viitor. Am simţit o libertate în duhul meu în rugăciune".

7 aprilie 1988. „Am petrecut noaptea în rugăciune la

Casa Müller. Este trecut de ora 2 noaptea. A fost bine că am pus înaintea Domnului şi am ascultat ceea ce are El pe inimă cu această lucrare. Domnul a vorbit prin Scriptură.

Am citit la Galateni; versetul 10 al capitolului 2 mi-a atras atenţia. Pavel spune: «*Ne-au spus numai să ne aducem aminte de cei săraci, şi chiar aşa am şi căutat să fac*». Din toate condiţiile şi recomandările pe care Iacov, Petru şi

Ioan le puteau avea, le-a rămas una singură: grija de cei săraci. Apoi, capitolul 6 versetul 10 ne reaminteşte

«*Aşadar, cât avem prilej, să facem bine la toţi, şi mai ales fraţilor în credinţă*». Domnul mi-a vorbit despre părtăşia cu biserica locală ca ajutor în îndeplinirea lucrării".

8 aprilie 1988. „Domnul mi-a dat o putere înnoită astăzi, chiar dacă întreaga noapte am petrecut-o în rugăciune. E de mirare cât de repede au trecut orele! Starea de linişte a prezenţei mele, singur, toată noaptea în camera principală din Casa Müller mi-a dat un simţământ real despre prezenţa Domnului. Am ieşit pentru o plimbare de dimineaţă şi am avut prilejul să-mi continui rugăciunea.

Domnul mă face să văd continuu rugăciunea, ca pe cheia tuturor scopurilor Sale".

aprilie 1989. „Anul s-a încheiat cu acelaşi simţământ al credincioşiei lui Dumnezeu aşa cum a pregătit-o şi ne-a arătat-o El pentru dezvoltarea lucrării în multiple şi uimitoare feluri. Administraţia m-a invitat să iau în primire responsabilitatea de Director onorific de la 1 aprilie 1989.

După multă rugăciune, am simţit că aceasta era voia lui Dumnezeu, potrivită cu vederile mele şi cu slujirea la care m-a chemat Domnul pentru lucrarea de evanghelizare, de îngrijire şi de dezvoltare a bisericii (Community Evangelism and care and Church Planting). A fost plăcerea noastră ca familie să ne dăruim total în slujba Evangheliei acum aproape douăzeci de ani în urmă. În toată această perioadă putem recunoaşte credincioşia lui Dumnezeu în satisfacerea tuturor nevoilor noastre ca răspuns la rugăciuni.

Ca Director onorific eu nu doresc să primesc niciun venit personal din această muncă, şi socotesc azi un privilegiu a extinde acest exerciţiu zilnic de credinţă în lucrarea mai largă a fundaţiei. Oamenii întreabă frecvent dacă noi mai urmăm principiile stabilite de George Müller când şi-a început lucrarea. Se pun multe întrebări dacă o credinţă simplă în Dumnezeu este potrivită pentru satisfacerea nevoilor societăţii de astăzi. Vreau să reafirm încrederea noastră în acele principii ale Sfintelor Scripturi reflectate în scopurile principale ale lui George Müller, exprimate în felul următor:

«Primul şi cel mai important obiectiv al institutului este ca Domnul Dumnezeu să fie proslăvit prin faptul că orfanilor care sunt în grija mea li se asigură tot ce au nevoie, numai prin rugăciune şi credinţă, fără ca eu sau colaboratorii mei să cerem ceva cuiva, pentru ca, în felul acesta, să se vadă că Dumnezeu este şi acum la fel de credincios şi ascultă încă rugăciunea.»".

Cei ce doresc să primească şi alte informaţii privind Fundaţia George Müller, se pot adresa la:

The Honorary Director & Treasurer
The George Müller Foundation
Müller House
7 Cotham Park
Bristol BS6 6DA
England

—

În continuare, prezentăm credincioşilor din România, un extras tot din această carte a domnului Roger Steer, şi anume din capitolul 2: „Silit, constrâns de către dragostea lui Iisus" pag. 18 – 20, care se referă la interesul şi preocuparea pe care le-a avut George Müller în anul 1827 faţă de ţara noastră. Conţinutul acestui extras este următorul:

În august 1827 Societatea Misionară Continentală din Anglia a decis să trimită un slujitor al Evangheliei la Bucureşti. Ea i-a cerut profesorului Tholuck, de la Halle, să se gândească la un om potrivit pentru această lucrare. Şi Tholuck s-a gândit la Müller care, luând cunoştinţă despre această perspectivă, a cugetat mult şi s-a rugat pentru ea, şi a înţeles că nici tatăl său nu respinge ideea.

„Cred că aceasta este ocazia de a sluji cum mi-am dorit de foarte mult timp, îi spune Müller lui Tholuck. M-aş bucura să merg la Bucureşti".

În timp ce aştepta să primească de la Londra mai multe precizări, el a calculat costul deplasării la Bucureşti şi s-a rugat cu toată convingerea pentru viitoarea lui lucrare, în acelaşi timp, şi ciudat, pentru că nu avea nicio legătură cu deplasarea planificată la Bucureşti, el a manifestat un interes crescând pentru limba ebraică şi a început s-o studieze din plăcere, dezinteresat.

La sfârşitul lui octombrie 1827, un vizitator neaşteptat dar binevenit, a apărut la una din adunările de duminica seara, care se ţineau în odaia lui Müller. Era Hermann Ball, un misionar pentru evreii din Polonia; Müller îl întâlnise pentru prima oară de Paşti, în anul 1826.

„Din cauza sănătăţii şubrede în acest moment, i-a spus el lui Müller, va trebui să renunţ la lucrarea din Polonia".

În timp ce-l asculta pe Ball, Müller a simţit q dorinţă puternică de a lucra în această misiune, dar nu s-a gândit

serios la ea din cauza numirii lui ca slujitor în Bucureşti.

În noiembrie Müller l-a vizitat pe profesorul Tholuck.

„Ai dorit vreodată să fii misionar pentru evrei? l-a întrebat Tholuck. Eu fac parte din Societatea Misionară din Londra care lucrează pentru ei".

Müller, deşi a fost uimit de ceea ce i-a spus Tholuck, şi i-a vorbit şi despre vizita lui Hermann Ball, a dat totuşi acest răspuns:

„Dar e sigur că nu are rost să stau pe gânduri în această privinţă, întrucât trebuie să plec la Bucureşti".

Tholuck a fost de acord.

Totuşi, în dimineaţa următoare, Müller a simţit că a pierdut

plăcerea de a merge la Bucureşti, şi s-a gândit la aceasta foarte îngăduitor cu sine însuşi.

„Doamne, s-a rugat el, Te rog, redă-mi dorinţa mea de mai înainte de a lucra la Bucureşti".

Rugăciunea lui a primit un răspuns imediat, dar atracţia sa pentru a lucra printre evrei a continuat.

Pe la sfârşitul lui noiembrie, Societatea Misionară

Continentală i-a spus lui Tholuck: „Datorită războiului dintre turci şi ruşi, Comitetul a decis să abandoneze momentan ideea de a trimite un slujitor al Evangheliei la

Bucureşti".

„Te-ai mai gândit să devii misionar pentru evrei?" l-a întrebat Tholuck pe Müller.

Drept răspuns, Müller s-a rugat, a reflectat, a vorbit cu prietenii săi şi i-a invitat să-i probeze motivele, iar în cele din urmă a spus lui Tholuck: „Nu pot să spun sigur că este voia lui Dumnezeu ca eu să fiu misionar pentru evrei. Dar cred că eu trebuie să mă pun la dispoziţia Comitetului şi să las ca Domnul să facă cu mine ce i se va părea Lui că este cel mai bine".

şi, într-adevăr, noi toţi constatăm şi de această dată că

Domnul Dumnezeu a făcut cu George Müller ce a vrut El, după cum reiese din cuprinsul acestei cărţi.

Tot Fundaţia Müller din Bristol, Marea Britanie, ne-a pus la dispoziţie Raportul anual pentru anul 1990 – 1991.

Din acest Raport extragem mai întâi lista directorilor onorifici ai Fundaţiei Müller care au fost de la înfiinţarea ei şi până în prezent.

Iată lista:

Directori onorifici în trecut (odinioară):

Anii Numele şi prenumele

1834 – 1898 George Müller (Fondator)

1898 – 1905 James Wright

1905 – 1912 George Frederic Bergin

1912 – 1930 William M. Bergin

1930 – 1940 Alfred E. Green

1940 – 1952 Thomas Tilsley

1952 – 1958 John McCready

1958 – 1986 James J. Rose

1986 – 1988 Joseph Cowan (Director)

Director onorific şi trezorier în prezent:

1988 – Robert L. Scott-Cook

Tot din acest Raport prezentăm extrase, mai întâi din articolul introductiv scris de către R.L. Scott-Cook, actualul Director onorific şi trezorier al fundaţiei, şi apoi şi din alte articole publicate în acest Raport, scrise de diferiţi slujbaşi ai fundaţiei.

Iată extrasele:

Fundaţia George Müller

Rugăciunea schimbă starea de lucruri (împrejurările)

„*Credincios este Dumnezeu*, *care v-a chemat la părtăşia cu Fiul Său Jsus Hristos*, *Domnul nostru*" (*1 Corinteni 1.9*).

Principiile pe care George Müller le-a ales din Sfintele Scripturi, stabilind ca pe baza lor să fie construită viaţa fundaţiei şi să se desfăşoare activitatea ei, au fost următoarele:

„Primul şi cel mai important obiectiv al institutului este ca Domnul Dumnezeu să fie proslăvit prin faptul că orfanilor care sunt în grija mea li se asigură tot ce au nevoie, numai prin rugăciune şi credinţă, fără ca eu sau colaboratorii mei să cerem ceva cuiva, pentru ca, în felul acesta, să se vadă că Dumnezeu este şi acum la fel de credincios şi ascultă încă rugăciunea".

Aceste principii sunt respectate de către fundaţie, fiind aplicate şi astăzi şi este într-adevăr minunat să vezi cum

Domnul Dumnezeu în continuare poartă de grijă ca răspuns la rugăciune. Nevoile sociale urgente sau obişnuite, pot fi azi diferite, iar natura lucrării institutului se poate schimba, dar principiile pe care este construită lucrarea aceasta rămân aceleaşi ca la început. Rugăciunea este cheia pentru tot ceea ce facem şi Domnul ne învaţă tot mai mult în legătură cu aceasta. În afară de momentele zilnice de rugăciune de la Casa Müller, fiecare centru şi secţie hărăzeşte separat şi de sine stătător timp pentru rugăciune, prin care învaţă să se sprijine numai pe Domnul.

Grija pentru copil realizată prin Centrele familiale.

Creşele de zi şi prin lucrarea de Ocrotire a comunităţii a ajuns la mulţi copii şi la multe familii aflate în nevoie, şi a adus un real folos în ce priveşte existenţa şi siguranţa pentru multe vieţi. Datorită acestui

fapt, un mare număr de tineri a găsit credinţa în Domnul Hristos şi acum ei caută să fie de ajutor şi altora.

Secţia de instruire şi educaţie s-a dezvoltat prin adăugarea unei Echipe de slujitori de bază ai bisericii, a unei

Echipe anuale şi prin aplicarea proiectului privind Autobuzul tineretului.

Lucrarea pentru îngrijirea bătrânilor s-a dezvoltat prin noua extindere a activităţii Fundaţiei George Müller. Astfel, Casa Tilsley este întotdeauna plină şi are o atmosferă deosebit de prielnică în ce priveşte apropierea reciprocă.

Institutul pentru cunoaşterea Scripturii (SCHI) continuă să fie un canal de rugăciune şi de sprijin pentru cei ce-L

slujesc pe Domnul Dumnezeu, acasă şi peste mări. Este minunat să fii în contact cu toate continentele lumii pentru interesele împărăţiei lui Dumnezeu.

Librăriile pentru literatura creştină evanghelică (ECL)

au experimentat şi ele multe schimbări în bine. Noua librărie de la Weston este o pricină de mare încurajare, dar trebuie să ne rugăm în continuare şi pentru viitorul librăriei de la Bath.

De asemenea, Slujitorii asociaţi asigură servicii reale de colaborare în lucrarea de evanghelizare, în munca lor dusă printre copii şi familii.

Paginile care urmează ne dau amănunte preţioase cu privire la principalele lucrări ale fundaţiei actuale şi ele sunt o mărturie vie despre purtarea de grijă a lui Dumnezeu ca răspuns la rugăciune.

Robert Scott-Cook

Lucrarea pentru îngrijirea copiilor

Trăim o vreme deosebită în ce priveşte confruntarea cu greutăţile – situaţie care cheamă la acţiune hotărâtă pe toţi cei ce sunt angajaţi în lucrarea de îngrijire a copiilor şi a familiilor lor. Lucrarea Fundaţiei George Müller se desfăşoară pe fondul preocupării Guvernului englez care a introdus pentru copii o legislaţie clară prin „Actul Copiilor" din anul 1989. Acest act creează cadrul pentru stabilirea unor condiţii noi, superioare, în ceea ce priveşte îngrijirea copiilor, pornind de la adopţiune şi creşterea copiilor adoptivi şi până la ocrotirea copiilor aflaţi în situaţii de risc (abuz fizic, sexual sau emoţional). Tema principală a acestui act este că, în general, copiii sunt

cel mai bine îngrijiţi în familie, în care ambii părinţi joacă rolul întreg ce le revine. De asemenea, acest act pune accent pe lucrarea de prevenire de bună calitate, pentru copiii şi familiile care sunt în nevoie. De aceea, scopul principal al lucrării noastre este acela de a ajuta familiile cu probleme ca să nu ajungă la punctul de criză al destrămării lor şi nu acela de a concentra efort şi resurse de ajutorare a familiilor aflate deja în criză.

Fundaţia George Müller a constatat că unul dintre cele mai importante şi eficace mijloace folosite în lucrarea de prevenire a crizelor de familie, identificat şi în „Actul

Copiilor", este lucrul în aşa numitele centre familiale înfiinţate de autorităţile locale sau de către organizaţii de voluntari la nivel naţional. În această privinţă, Dumnezeu a lucrat în aşa fel încât un astfel de centru familial să ia fiinţă încă de acum şapte ani. Între timp s-au întemeiat trei astfel de centre familiale: Auckland Lodge, Strathmore, Ullswater, precum şi o creşă de zi, Glandore. În

„Actul Copiilor" se prevede ca lucrarea fundaţiei să fie supusă unor inspecţii de stat atente prin autorităţile locale, pentru a se asigura că îngrijirea copiilor se face la un nivel ridicat. Această măsură a fost primită cu deplină aprobare de către toţi slujitorii noştri, întrucât totdeauna la noi a existat preocuparea pentru o îngrijire de foarte bună calitate. În felul acesta se dovedeşte dragostea lui

Dumnezeu când se lucrează cu vrednicie pentru cei aflaţi în nevoie.

Câteva date dintr-o săptămână obişnuită de lucru: s-a asigurat creşa de zi pentru 109 copii, sprijin familial pentru 21 de familii şi alte forme de ajutor pentru 90 de copii şi părinţi.

Noi lăudăm pe Dumnezeu pentru că ne asigură tot ce avem nevoie în lucrare. Dar, când noi constatăm că în centrele noastre avem liste noi, cu alţi copii şi alte familii care au nevoie de ajutor, ne dăm seama că mai sunt multe lucruri de făcut. De aceea, noi îndemnăm pe toţi credincioşii de pretutindeni să se roage stăruitor către Dumnezeu, împreună cu noi, pentru a da mai departe binecuvântarea Lui pentru cei care sunt ajutaţi şi pentru ceilalţi care sunt „în aşteptarea" ajutorului necesar în nevoile lor.

Noi avem credinţa că Domnul Dumnezeu ne va asigura tot ce avem nevoie pentru a continua lucrarea, iar în privinţa felului cum

trebuie desfăşurată această lucrare.

Cuvântul lui Dumnezeu ne dă lumina potrivită: *Chiar dacă aş avea toată credinţa aşa încât să mut şi munţii şi n-aş avea dragoste nu sunt nimic*" (*1 Corinteni 13.2*).

Într-adevăr, avem nevoie ca să-i iubim pe copiii şi pe părinţii care sunt în îngrijirea noastră, pentru că altfel tot ce facem nu are nicio valoare. De aceea, vă îndemnăm din toată inima să vă rugaţi, împreună cu noi, pentru ca lucrarea acesta să o facem numai din dragoste, în aşa fel încât toţi cei care primesc ajutor, copii şi părinţi, să simtă dragostea lui Dumnezeu faţă de ei atunci când vin la centrele familiale ale fundaţiei noastre.

Chris Lloyd

Centrul (creşa) de îngrijire zilnică, Glandore

Lucrarea de îngrijire a copiilor necesită, deseori, atât activitate fizică propriu-zisă, cât şi muncă sau osteneală mentală, dar noi privim zilnic la Dumnezeu pentru putere şi înţelepciune, ca să ştim cum să ne descurcăm în feluritele situaţii în care ne găsim noi înşine. Anul care a trecut nu a fost fără dificultăţile lui, dar Dumnezeu a fost credincios faţă de noi şi ne-a apropiat ca într-o familie şi ne-a făcut să ne preţuim unii de alţii.

Din anul 1979, de când centrul Glandore s-a deschis este un obicei ca, în fiecare an, să se facă o ieşire la

Grădina Zoologică; şi anul trecut nu a făcut excepţie. De asemenea, înainte de vacanţa de vară, noi luăm o cină împreună şi frigem animale întregi la grătar.

Cu 24 de copii în centru în fiecare zi, parcul nostru de jucării s-a uzat foarte mult şi, inevitabil, pe măsură ce timpul trece, jucăriile copiilor nu mai pot fi reparate sub nicio formă. Însă, în ultimele luni, Dumnezeu ne-a binecuvântat cu adevărat prin daruri băneşti, făcute în special centrului nostru, donaţii care ne-au dat posibilitatea să cumpărăm noi echipamente pentru copii. A fost mişcător pentru noi să vedem purtarea de grijă a lui Dumnezeu şi pe această cale, în special când copiii luau parte la joacă, fiind învăţaţi, de asemenea, să se roage şi ei.

Copiii sunt dornici să cunoască şi învaţă repede despre

Domnul Iisus şi se bucură foarte mult cântând cântece ca:

Jsus este viu astăzi şi *Dumnezeu nu a pierit*. Unii părinţi, chiar

ne-au cerut cuvintele acestor cântece ca să le înveţe şi ei deoarece copiii lor le cer să cânte cu ei ca şi învăţătorii lor. Învăţând pe copii lucrurile privitoare la Domnul

Iisus, au fost multe posibilităţi bine venite ca să discutăm şi cu părinţii lor. Recent, doi dintre ei au început să meargă la o biserică creştină şi să se intereseze de mântuirea sufletului lor.

Lorraine Lee

Centrul familial Ullswater

A fost plăcut pentru noi să vedem maternitatea plină până la capacitatea ei, şi să avem şi alţi copii pe liste, care aşteptă să fie primiţi. Primul nostru lot de copii a mers deja' mai departe, cu succes, la noile şcoli, iar părinţii au fost mulţumiţi cu progresul copiilor lor în timpul cât au stat la maternitatea noastră. Unul din copii care obişnuia să frecventeze centrul în mod regulat, s-a întors de mai multe ori să ne viziteze. Sunt momente în care satisfacţia curată a slujbei împlinite devine o realitate emoţionantă şi în special când o mamă apreciază ce am făcut noi pentru copilul ei şi vine şi ne vizitează, fiind purtătoarea unor sincere sentimente de recunoştinţă.

Ruth Fraser

Lucrarea de îngrijire a bătrânilor în ultimul an, la Casa Tilsley s-au văzut multe schimbări în bine şi acestea au însemnat o mare binecuvântare pentru noi toţi. Astfel, la sfârşitul lui iulie 1990 s-au construit şi au fost date în folosinţă o nouă extindere a casei şi o spălătorie.

Bătrânii care solicită ajutor vin aici pentru o perioadă de probă pentru acomodare, de două săptămâni; la sfârşitul acestei perioade, ei hotărăsc dacă mai vor să rămână în continuare sau nu. Treptat, treptat, numărul bătrânilor care îşi au reşedinţa la Casa Tilsley a crescut şi, în prezent, casa este ocupată în întregime.

Este minunat să vezi şi să urmăreşti îndeaproape experienţa lucrării lui Dumnezeu pe care El o desfăşoară cu privire la noi. De exemplu, în ciuda faptului că aveam o listă cu un număr însemnat de familii de bătrâni care aşteptau să fie cazaţi în această nouă extindere, totuşi, niciunul din aceştia, dintr-un motiv sau altul, nu sosea. De fapt, ar trebui să spunem că, în timpul unui stagiu complet, era greu pentru noi să vedem noile camere că nu sunt decât cel mult parţial ocupate. Atunci, lucrătorii de la

Casa de bătrâni şi-au adus aminte de greutăţile întâmpinate de George Müller în perioadele de îndoială. Aşa se face că la începutul lucrării lui pentru copii, deşi casele de primire şi îngrijire a orfanilor erau gata, totuşi copiii care trebuiau să le locuiască nu soseau. Şi George Müller şi-a dat seama că nu ceruse şi lucrul acesta, în rugăciune, lui

Dumnezeu. Astfel, noi ne-am rugat lui Dumnezeu ca să ne trimită El bătrânii care aveau nevoie de îngrijirea noastră şi răspunsul Lui nu a întârziat să vină. Foarte repede.

Casa Tilsley şi-a primit oaspeţii, ocupându-se toate locurile. Slăvit să fie Dumnezeu pentru bunătatea Lui şi pentru purtarea Lui de grijă faţă de noi!

Noi credem că ar fi potrivit să vă îndemnăm ca şi dumneavoastră să vă rugaţi împreună cu noi, pentru ca înţelepciunea lui Dumnezeu să ne conducă în lucrarea aceasta. De aceea, rugăm acum pe toţi credincioşii de pretutindeni să înalţe rugăciuni către Dumnezeu şi pentru pregătirea şi întregirea grupului de lucrători care fac această slujbă în Casa de bătrâni. De mare ajutor pentru lucrarea noastră ar fi ca cei care se consacră acestei slujbe să fie adevăraţi creştini.

Aşa cum am arătat în Raportul de anul trecut, lucrarea de îngrijire a bătrânilor în toate aspectele vieţii lor, în special în comunitatea creştină, a suferit schimbări profunde şi va continua să sufere schimbări în bine şi în următorii câţiva ani. Pentru ca creştinii să îngrijească de bătrânii care le sunt încredinţaţi, şi pentru a menţine vie o mărturie creştină adevărată faţă de cei care stau nepăsători, în afara împărăţiei lui Dumnezeu, este nevoie de multă rugăciune.

Să ne rugăm, deci, pentru ca înţelepciunea şi călăuzirea lui Dumnezeu să ne însoţească permanent în munca noastră, şi pentru viitorul lucrării de îngrijire a bătrânilor, atât în case speciale, cât şi în cadrul comunităţilor creştine. Să nu uităm nicio clipă că trăim în vremuri de mari transformări economice şi sociale, dar, în acelaşi timp, în vremuri de imense pericole duhovniceşti.

Rugaţi-vă pentru noi şi rugaţi-vă ca înţelepciunea şi binecuvântarea lui Dumnezeu să ne însoţească totdeauna în toate aspectele lucrării de îngrijire a bătrânilor.

Cu urări creştineşti din partea bătrânilor şi a personalului

lucrător de la Casa Tilsley.

Keith Richards

Lucrarea de misionariat evanghelic

Institutul pentru cunoaşterea Scripturii este cea mai veche dintre ramurile Fundaţiei George Müller şi a constituit mijlocul prin care, de aproape 160 de ani, a fost posibilă realizarea unei părtaşii adânci, în lucrarea practică şi în rugăciune, cu aceia care slujesc lui Dumnezeu în fiecare continent al lumii. În zilele de la început, în această părtăşie se cuprindeau legăturile de colaborare dintre George

Müller şi Hudson Taylor şi mulţi alţi misionari. Şi astăzi se lucrează încă pe acelaşi principiu al simplei priviri către

Dumnezeu, ca la Unul care mişcă inimile acelora care aud strigătele celor aflaţi în nevoie, şi îi uneşte în lucrare prin canalele alegerii Sale. Institutul pentru cunoaşterea Scripturii a oferit un astfel de canal al rugăciunii, dând posibilitatea multor slujitori ai lui Dumnezeu, de acasă şi de peste mări, să fie părtaşi la această lucrare divină. Institutul nostru primeşte diferite donaţii sau daruri şi se îngrijeşte ca acestea să fie trimise în ajutorul misionarilor aflaţi în nevoie, cu care colaborează în lucrarea de vestire a Evangheliei.

Lucrătorii de la librăriile pentru literatură creştină evanghelică au continuat cu credinţă importanta slujbă de răspândire a Cuvântului lui Dumnezeu prin distribuirea de literatură creştină, şi au fost încurajaţi în lucrarea lor văzând atât de multe vieţi care au fost mişcate şi pe această cale.

Europa de Răsărit şi-a deschis larg uşa pentru lumina

Cuvântului lui Dumnezeu. Misiunea noastră pentru Europa de Răsărit a făcut să se vestească şi să se răspândească

Evanghelia în multe ţări. Mulţumim lui Dumnezeu pentru ocaziile de părtăşie pe care le-am avut în ultimul an, mergând în lucrarea misionară în România, Polonia, Iugoslavia, Bulgaria şi Cehoslovacia, şi pentru multele contacte cu Rusia, menite să trezească interesul acesteia pentru

Evanghelie.

Robert Scott-Cook

Echipa anuală în anul 1989 Fundaţia George Müller a înfiinţat o

Echipă anuală din absolvenţii de şcoală care au luat hotărârea să-şi lase un an liber înainte de a merge la colegiu sau la serviciu, din

dorinţa de a începe cariera profesională slujind întâi Domnului un an întreg, ca o pârgă de bun miros închinată lui Dumnezeu. Speranţa cu care s-a format această echipă a fost şi aceea de a oferi celor doritori posibilitatea să capete o experienţă largă în lucrarea pentru Domnul desfăşurată în rândurile tineretului creştin, precum şi în munca de educaţie. Această echipă are şi scopul de a-i ajuta pe tineri să-şi cunoască bine propriile lor posibilităţi, aptitudini precum şi iscusinţa pentru oricare dintre aceste activităţi, şi de a-i încuraja în manifestarea darurilor duhovniceşti ale fiecăruia, şi maturizarea lor. Fiecare tânăr, component al echipei, trebuie să-şi rezolve întreţinerea lui pe cont propriu, cu excepţia cheltuielilor legate de lucrarea pe care o desfăşoară, şi trebuie să aibă acordul ambilor părinţi şi al păstorului bisericii. Se încheie şi un contract individual cu acei tineri care urmează o specializare într-unul sau altul din domeniile lucrării fundaţiei.

La intrarea în echipă, tinerilor nu li se pune condiţia să aibă experienţă în lucrările fundaţiei, de aceea experienţa nu este privită ca ceva esenţial, întrucât aceasta va fi câştigată în timpul cursului de un an de zile care va fi urmat de toţi cei care formează echipa. Anul începe în septembrie şi se termină în iulie, cu activităţi facultative în timpul verii.

Colin Piper, Chris Curtis şi Tim Dobson

Extinderea (înaintarea, pătrunderea)

creştinismului

Ori de câte ori citesc Sfintele Scripturi sunt impresionat de felul în care Domnul Iisus a arătat inima plină de milă a lui Dumnezeu; de felul în care niciodată El nu a fost prea obosit ca să acorde timp cuiva; de felul în care El a plâns pentru Ierusalim; de felul în care El a fost totdeauna gata să ierte; de felul în care El a avut grijă de fiecare în parte etc.

Mă întreb ce ar fi făcut Domnul Iisus pentru această foamete ce s-a declanşat anul acesta în Africa de Nord?

Ca fundaţie, noi avem o echipă de optsprezece tineri care au pătruns până în Sudan şi, împreună cu un număr mare de lucrători băştinaşi, muncesc în această zonă. Iniţial, ajutorul acesta a fost numai pentru a înlesni lucrările de îngrijire a sănătăţii refugiaţilor din Etipia şi Erythreea, dar după aceea am început să ajutăm şi poporul sudanez,

în prezent, noi am hotărât să ajutăm şi mai mult oamenii aflaţi în nevoie şi să punem un accent şi mai mare pe programele de asistenţă socială. Peste zece milioane de oameni sunt într-un pericol imediat de severe lipsuri de hrană în această parte a lumii, fapt ce ridică întrebări responsabilităţii creştine.

Martin Lee

Acum ne referim la materialele trimise din Germania, şi anume la ceea ce ne-a pus la dispoziţie binevoitoarea familie Wetzel din Herzogsweiler care a ajutat în multe feluri biserica noastră.

Este vorba despre un extras din cartea lui Arthur T.

Pierson intitulată: *George Müller*. *Viaţa şi lucrarea lui*, având ca subtitlu: *Niciodată înşelat*, şi care este o altă biografie a lui George Müller apărută în limba germană. Şi anume, este vorba despre ultimul capitol al cărţii intitulat:

După 60 de ani pag. 251 – 253.

Iată conţinutul acestui capitol adăugat la carte în anul

1960:

După 60 de ani

Au trecut peste ţară 60 de ani de la plecarea acasă a lui

George Müller. Două războaie mondiale au zdruncinat lumea. Casele de orfani din Ashley Down, Bristol, Marea

Britanie, au rămas totuşi neatinse. Necazuri şi greutăţi, de altă natură decât cele de mai înainte au venit peste ele, dar lucrarea a mers înainte prin aceşti ani, prin aceea că cei ce au continuat să conducă lucrarea, ca urmaşi ai lui Müller, s-au încrezut în Dumnezeu. George Müller scria la sfârşitul unui an cuvintele următoare: „Credinţa stă deasupra împrejurărilor, întâmplărilor. Nici războiul, nici focul, nici apa, nici crizele economice, nici pierderea prietenilor, nici moartea nu o pot atinge. Ea triumfă peste toate greutăţile. Oamenii care îşi pun cu adevărat încrederea în Dumnezeu, pentru că, ştiu, cunosc puterea braţului Său şi iubirea inimii Sale, arătate cel mai lămurit prin moartea şi învierea singurului Său Fiu, primesc ajutor întotdeauna oricare ar fi întristările şi necazurile". Aceste cuvinte ale ctitorului, întemeietorului lucrării, s-au dovedit totdeauna adevărate în desfăşurarea istoriei acestei lucrări.

În timpul celui de-al doilea război mondial s-au primit donaţii mari, care au permis conducerii lucrării să depăşească problemele

apărute prin bombardamente şi raţionalizarea mijloacelor de trai. Cu toate că au căzut bombe în apropierea căminelor, niciuna nu a atins vreunul din acestea, în timpul multelor atacuri aeriene asupra oraşului Bristol şi nu au adus nicio suferinţă „marii familii". În mai 1958 a fost descoperită o bombă neexplodată pe terenul unui cămin în care se aflau în acel timp 80 de copii.

Aşa a ocrotit şi păzit mâna apărătoare a lui Dumnezeu.

Războiul a măturat multe lucruri, bune şi rele. La sfârşitul său a adus modificări adânci din punct de vedere social şi economic. Cu toate că, pe de o parte se poate spune că un anumit fel de sărăcie a dispărut, rămâne totuşi un fapt hotărât că sunt încă mulţi copii care au nevoie de îngrijire şi ocrotire, adeseori din pricina lipsei de răspundere din partea părinţilor. Metodele lui George Müller în ce priveşte îngrijirea propriu-zisă de viaţa copiilor, care cu

100 de ani în urmă erau aşa de bune, s-au dovedit prin dezvoltarea modernă, că nu mai sunt întru totul corespunzătoare. Căile de odinioară de educare a copiilor aparţin acum în mare parte trecutului. Aceasta au observat-o şi conducătorii căminelor şi au întocmit planuri corespunzătoare. Ei dispuneau de cămine foarte mari pentru copii, ce au stat timp de 100 de ani, într-o lume de necredinţă, ca monumente ale Dumnezeului celui viu. După cunoştinţele noi, erau necesare acum case mici în care să se ofere orfanilor o atmosferă familială.

Clădirile vechilor cămine sunt astăzi gri şi pentru un observator în trecere, puţin atrăgătoare. Când a ales

George Müller colina Ashley Down, aceasta se afla în afara oraşului înconjurată de verdeaţă. În timpul celor 100

de ani, oraşul s-a dezvoltat într-atât, încât acum clădirile căminelor se află în plin oraş, iar întinderea câmpiilor verzi în care se desfătau cu privirea George Müller şi copiii, sunt astăzi prea pline cu case, magazine şi fabrici.

Marile clădiri ale căminelor nu mai sunt corespunzătoare şi sunt în parte nelocuite. Ele ar fi devenit pentru administratorii lor o greutate peste măsură. Şi această nevoie a fost adusă la cunoştinţa lui Dumnezeu. Tocmai atunci s-a dovedit că autorităţile şcolare din Bristol căutau clădiri de acest fel, în această parte a oraşului, pentru a fi folosite ca şcoli şi universităţi. Şi cele cinci şiruri de clădiri au fost

vândute pentru învăţământul universitar. Banii rezultaţi din aceste vânzări au fost de-ajuns să acopere nevoile de organizare şi funcţionare a căminelor organizate acum ca centre familiale şi creşe de zi, împrăştiate în ţinuturile Minehead, Weston-super-Mare, Uphill, Clevedon şi Bristol.

Timpul de după cel de-al doilea război mondial a fost un timp al mutărilor. Nu este nicio îndoială că, chiar

George Müller, el însuşi un pionier, s-ar fi adaptat noilor transformări şi împrejurări. Principiile de bază pentru conducerea şi administrarea căminelor de copii, stabilite de către George Müller, pe baza Sfintelor Scripturi se practică şi astăzi, căci Dumnezeu este neschimbat. Ele s-au dovedit durabile fără să fie influenţate de timpurile pline de frământări prin care au trecut.

Şi ce va fi mai departe? Credinţa trebuie să se bazeze pe o încredere neclintită în Dumnezeu; căci braţul Său va îngriji. Numai El este de-ajuns. Domnul Iisus a învăţat pe ucenicii Săi: *nu vă îngrijoraţi şi nu vă înspăimântaţi cu privire la hrană şi îmbrăcăminte*; *căci Tatăl vostru cel ceresc*, *care hrăneşte păsările şi îmbracă iarba de pe câmp*, *ştie de ce aveţi trebuinţă*; şi El rezumă îndemnurile Sale în cuvintele: … *de aceea nu vă îngrijoraţi ce va fi mâine*, *căci ziua de mâine va avea îngrijorările ei*. *Ajunge zilei necazul ei*.

Sunt lucruri în această lume ce par să dureze foarte mult şi pentru care ne străduim; copiii lui Dumnezeu sunt totuşi învăţaţi să dorească după bogăţiile care nu sunt supuse îmbătrânirii.

Fiecare zi promite evenimente noi în viaţa de credinţă în Dumnezeu. În această şcoală a credinţei experimentăm credincioşia de neschimbat a lui Dumnezeu.

17.03.1992

Herzogsweiler vingă, după voia Lui, pe orice cititor, şi totodată cu dorinţa ca oricine parcurge această carte, să aibă parte de binecuvântarea de a fi în rânduială înaintea lui Dumnezeu, în ce priveşte problemele de viaţă practică de credinţă tratate, sau uneori numai amintite în treacăt în această carte.

Şi nu ezităm să facem şi noi acum ce a făcut autorul acestei cărţi în anul 1898, şi anume, de a îndemna pe creştinii din România să se roage în continuare şi cu mai mare stăruinţă pentru propăşirea acestei lucrări, spre binele şi alinarea suferinţelor multor fiinţe omeneşti şi

spre slava şi lauda lui Dumnezeu.

Iulie 1992

Bucureşti

Acestea au fost lucrările care s-au putut procura în perioada de timp în care a fost revăzută, adăugită şi definitivată această a doua ediţie a cărţii de faţă.

Fiind epuizată prezentarea acestor materiale ce au fost obţinute din dorinţa de a face cunoscut credincioşilor din

România lucrarea din Bristol pentru orfani, ce s-a desfăşurat de la moartea fondatorului ei şi până în prezent, încheiem şi noi cu rugăciunea către Domnul Dumnezeu de a binecuvânta această carte, aşa cum se prezintă ea, ca să fie în mâna Lui un instrument care să pătrundă şi să con

241

CUPRINS

CUVÂNT ÎNAINTE
INTRODUCERE
CAPITOLUL I
De la întuneric la lumină
CAPITOLUL II
Viaţa nouă
9
CAPITOLUL III
Mari progrese
CAPITOLUL IV
Slujbă însemnată
30
CAPITOLUL V
Întemeierea Institutului pentru răspândirea
Evangheliei înăuntrul ţării şi în străinătate 43
CAPITOLUL VI
Încercarea credinţei
CAPITOLUL VII
New Orphan Houses din Ashley Down 86
Casa nr. 1
Casele nr. 2 şi nr. 3
Casele nr. 4 şi nr. 5

CAPITOLUL VIII
Încercări şi fapte personale
CAPITOLUL IX
Călătorii misionare
CAPITOLUL XI
Vizită la orfelinate
CAPITOLUL XII
Daruri pentru lucrare
CAPITOLUL XIII
Dărnicia creştină
CAPITOLUL XIV
Încercări, pilde, felurite învăţăminte
CAPITOLUL XV
Cele din urmă vremuri
90
99
CAPITOLUL X
Creşterea Institutului pentru răspândirea
Evangheliei înăuntrul ţării şi în străinătate 115
131
168
Scurtă schiţă biografică a lui George Müller 190
ANEXĂ 210
Editat de: B.E.R. cu sediul în
BUCUREŞTI 5, Str. Carol Davilla 48
Tipărit de: Editura STEPHANUS SRL

ISBN 973 – 95463 – 8 – 2